வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி

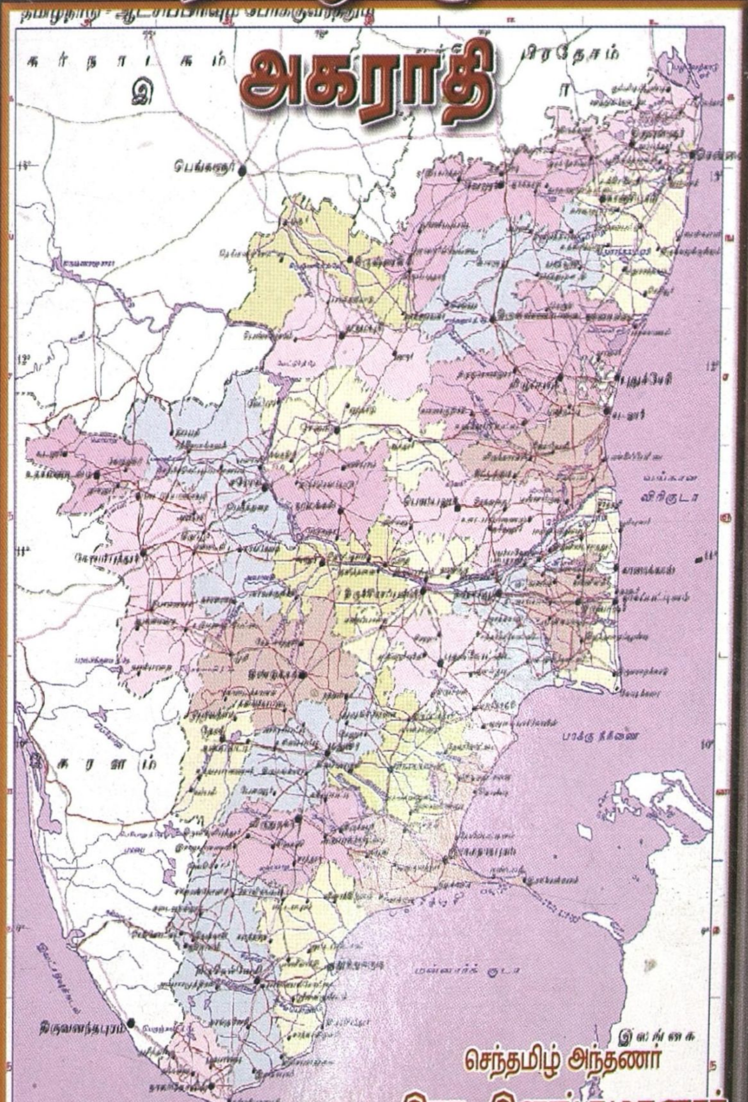

செந்தமிழ் அந்தணர்
இரா. இளங்குமரனார்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி

தொகுப்பும் விளக்கமும்

செந்தமிழ் அந்தணர் இரா. இளங்குமரனார்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

நூற்குறிப்பு

நூற்பெயர்	:	**வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி**
தொகுப்பாசிரியர்	:	**இரா. இளங்குமரனார்**
பதிப்பாளர்	:	கோ. இளவழகன்
முதற் பதிப்பு	:	2004
தாள்	:	18.6 கி. ஜே.கே. வெள்ளை மேப்லித்தோ
அளவு	:	1/8 தெம்மி
பக்கம்	:	16 + 240 = 256
படிகள்	:	1000
விலை	:	உரு. 160
நூலாக்கம்	:	பாவாணர் கணினி 2 சிங்காரவேலர் தெரு சென்னை - 17.
அட்டை வடிவமைப்பு	:	இனியன்
அச்சு	:	எம்.கே. எண்டர்பிரைசஸ் 34, எச்.எம்.ஏ. தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005.
கட்டமைப்பு	:	இயல்பு (சாதாரணம்)
வெளியீடு	:	**தமிழ்மண் பதிப்பகம்** 2 சிங்காரவேலர் தெரு தியாகராயர் நகர் சென்னை - 600 014. தொ.பே: 55389712

நூல்வரவு

சென்னையைக் காண்பதற்கு ஒருவர் சென்றார். தொடர்வண்டியில் இருந்து இறங்கிப் பேருந்தில் ஏறினார். அது விடிகாலைப் பொழுது. அவர் போகவேண்டிய இடம் சொல்லிப் பத்து உருபாத் தாளை நீட்டினார்.

நடத்துநர், "சில்லறையாகக் கொடு; என்னிடம் சில்லறை இல்லை" என்றார். "பரவாயில்லை; பையக் கொடு" என்றார் வண்டியேறி. நடத்துநர், "என்னை நம்பாமல் பையக் கொடு என்கிறாயே! கீழே இறங்கு" என்று சீட்டி யடித்தார். "நான் என்ன சொல்லிவிட்டேன்; சண்டைக்கு வருகிறாய்; பையக் கொடு என்று தானே சொன்னேன்" என்றார். "நானும் அதைத்தான் சொல்கிறேன். சில்லறை இல்லை என்னும் என் சொல்லை நம்பாமல் பையைக் கேட்கிறாயே; உனக்கு எவ்வளவு?" என்றார்.

வண்டியேறி நெல்லையார்! வண்டி நடத்துநர் சென்னையார். வண்டியில் இருந்த ஒருவர், இருவர் சிக்கலையும் புரிந்து கொண்டார். "உங்களை நம்பாமல் உங்கள் பையை அவர் கேட்கவில்லை. 'பைய' என்றால் மெதுவாக - சில்லறை வந்த பிறகு - தாருங்கள் என்று தான் அவர் கேட்டார்" என்றார். இருவரும் அமைதியாயினர்.

வட்டார வழக்கு இவ்வளவுடன் நிற்கவில்லை.

தியாகராய நகர் சென்றார் நெல்லையார். கடைக் காரரிடம், "ஐயா இது என்ன விலை?" என ஒருபொருளைச் சுட்டிக் காட்டினார். கடைக்காரர்க்கு மூக்குக்குமேல் சினம் ஏறியது. "மதிப்பாகப் பேசு அப்பா" என்றார்.

நெல்லையார், "என்ன மதிப்புக் குறையாக நான் பேசிவிட்டேன். நீங்கள் தான் என்னை மதிப்புக் குறையாகப் பேசினீர்கள்" என்றார். பின்னரேதான், "நெல்லையில்

'ஐயா'வுக்கு மதிப்பு; சென்னையில் அப்பாவுக்கு மதிப்பு" என்பது புலப்பட்டது.

நெல்லையில் ஒருவரை, 'நீர்' என்று சொல்லலாம். ஆனால் கொங்கு நாட்டில் 'நீங்கள்' என்று சொல்லா விட்டால்...?

'ஓய்' என்றும் 'வேய்' என்றும் தென்னகத்தில் அழைப்பது உண்டு. திண்டுக்கல் வழக்குமன்றத்தில் எதிர் வழக்கறிஞர் ஓய் என்றதும் சாட்சி வாய்திறக்கவில்லை. நடுவர் "பதில் ஏன் சொல்லவில்லை" என்றார். சாட்சி, "வழக்கறிஞர் ஓய் என்றார்; ஓய்ந்து விட்டேன்" என்றார். இது நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் 'ஓய்' என்பாரைத் திருத்திய வழி.

வட்டார வழக்குச் சொற்கள், மொழிவளம் உடையவை. அவற்றை அறிந்து கொள்ளலும், தொகுத்துப்போற்றலும் தேவை என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காகச் சுட்டியவை இவை.

இப்பொழுது எழுத்தாளர் சிலர் தம் புனைகதைகளில் வட்டார வழக்குச் சொற்களை ஊடாடவிடுதல் வழியாக மொழி நலப்பணியும் சிறிது செய்து வருகின்றனர். ஆனால் அவர்களுள் பலரும், வட்டார வழக்குச் சொற்களைத் தொகுத்து அடைவு செய்து நூலாக்கியவர்களும்கூட வட்டார வழக்கு என்பது 'கொச்சை' என்றும் 'வழு' என்றும் நிலைநாட்டும் வகையிலேயே, பயன்படுத்துகின்றனர்; தொகுத்து அடைவும் ஆக்கியுள்ளனர். அது வளமாக வாய்த்த செல்வத்தை விட்டுவிட்டு, மொழிச் சிதைவுக்கு மூலமாவது என்பதை நிலைநாட்டுவதற்கு உதவும் தொகுப்பாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துளது.

1. மொழித்தூய்மை, 2. மொழிவளம், 3. பண்பாட்டுச் சீர்மை, 4. வரலாற்றுப் பெருமை, 5. இலக்கணக் கொழுமை, 6. இலக்கிய நயம், 7. அணி நேர்த்தி, 8. படைப்பாற்றல் திறம், 9. எளிமையில் அருமை, 10. சுருக்கத்தில் பெருக்கம், 11. சுவைத் தேர்ச்சி, 12. அறிவியல் ஆழம், 13. பட்டறிவுச் செழுமை என்பனவற்றுக் கெல்லாம் மூலவைப்பகமாக இருப்பவை வட்டார வழக்குச் சொற்கள் என்பதை உணர்தல் வேண்டும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறிய "வழக்கும் செய்யுளும்" என்னும் இரண்டனுள் முற்பட்டதாம் வழக்கு, மக்கள் உரை வழக்கில் உள்ளவையே என்பதைத் தெளிதல் வேண்டும். மொழியின் உயிர்ப்பிடம் மக்கள் வழக்கில், அவர்கள் வாயில் விளங்கி உணர்வாக நிற்கும் வளமான சொல் ஆட்சியே என்பதைத் தேர்தல் வேண்டும். இத்தொகுப்பைக் காண்பார், மொழிவள மூலம் காண்பார். மேலும் ஊக்கம் பெற்று இதனினும் மேம்பட்டதும், பல்வேறு வட்டாரங்களில் பயில வழங்குவதுமாம் வட்டார வழக்குச் சொற்களைத் தொகுத்துத் தமிழ்வளமாக்குவார். அதற்குத் தூண்டலாக இச் சொற்களுக்கு எழுதப்பட்ட விளக்கம், ஒப்புமை, எடுத்துக் காட்டு என்பவை உதவும்.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத் தமிழியற் புலத்தில் 1985 சனவரி 11 முதல் 1989 சனவரி 10 முடிய நான்கு ஆண்டுகள் ஆய்வாளனாகப் பணிபுரியும் வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தேன். அதற்கு மூலவராக இருந்தவர் மூதறிஞர் செம்மல் **வ. சுப. மாணிக்கனார்**. துணை நின்றவர் பெருமுனைவர் **தமிழண்ணல்.**

அந்த ஆய்வுப் பணியில் பின் இரண்டு ஆண்டுகள் வட்டார வழக்குச் சொல்லாய்வுப் பணியை எனக்கு வழங்கி னார் தமிழண்ணல். அன்றியும், ஓர் அரிய தொகுப்புத் தொகுதியையும் வழங்கினார்.

முதுகலை, இள முனைவர், முனைவர் எனத் தமிழில் பட்டப் படிப்பு மேற்கொள்வார், தத்தம் வட்டார வழக்குச் சொற்களாக ஒரு நூறு சொற்களைத் திரட்டித் தருதல் வேண்டும் என்பதும், அதனை ஆய்வேட்டுடன் வழங்குதல் வேண்டும் என்பதுமாம் அது. அதனால் நூற்றுக்கு மேற் பட்ட ஆய்வாளர் ஏடுகள் என்கைவயமாயின. அவற்றுள் தேர்ந்த சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் எழுதி, என் ஆய்வுத் திரட்டைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படைத்தேன்.

அத்திரட்டின் அருந்திரட்டாக என் குறிப்பேட்டில், அக்கம் - தண்ணீர் - தஞ்சை; அக்கானீர் - பதனீர் - குமரி, நெல்லை; அச்சசல் - ஒரே தோற்றம் - நெல்லை; - என அகரப்

படி பதிவு செய்து வைத்தேன். அவற்றின் விளக்கம் இத் தொகைக்கு அரிய வகை ஆயிற்றாம்.

பிறப்பால் நெல்லைக்கும் முகவைக்கும் உரியன் யான். எங்கள் வீடு முகவை; வீட்டின் தெரு நெல்லை. யான் முகவை யனா, நெல்லையனா? நிலங்கள் சில இங்கும் அங்கும்; கடையும் பள்ளியும் நெல்லை; அஞ்சலகமும் தொடர்வண்டி நிலையமும் முகவை. இம்மாவட்ட அமைப்பும், தொடக்கப் பள்ளிப்பணி உள்ளூரிலும் உயர்நிலைப் பள்ளிப்பணி கரிவலம் வந்த நல்லூரிலும் கூடியமையும், சங்கரன்கோயில், திருநெல்வேலி, குற்றாலம், தென்காசி, அம்பாசமுத்திரம், கன்னியாகுமரி, திருச்செந்தூர், தூத்துக்குடி, கோயில்பட்டி இன்னவையெல்லாம் பெருந்தொடர்பிள ஆதலாலும் நெல்லை வளம் எனக்கு இயல்பாக அமைந்தது.

தளவாய்புரம் ஆறாண்டுப்பணி (1952-1958) முகவை வளம் சேர்த்தது. சென்னைத் தொடர்பு 1960 முதல் பெருகி யது. 1970இல் முதிர்ந்து நின்றது. தென்னகம் என்னும் அளவு கடந்து தமிழகம் முழுவதும் தழுவும் பொழிவு நிகழ்வுகளும் கரண நிகழ்வுகளும் வளர் நிலையில், 1985 முதல் ஈரோடு, கோவை, சேலம், குழித்தலை, திருச்சி, நெய்வேலி, புதுவை, வேலூர், தஞ்சை, குடந்தை எனக் கூடின. 1994இல் திருச்சிக் காவிரித் தென்கரை அல்லூர் திருவள்ளுவர் தவச்சாலை என் வாழ்விடமாக மாறியது. இன்னவை வட்டார வழக்குச் சொற்றொகுப்புக்கும் விளக்கம் வரைதற்கும் உதவின.

இவ்வட்டார வழக்குச் சொற்கள் பெரும்பயன் செய் வன. தமிழ் நிகண்டு, அகரமுதலி, படைப்பிலக்கியம் இன்ன வற்றில் இதுகாறும் இடம் பெறாத சொற்கள் பெரும் பாலனவாகக் கிட்டுகின்றன. பாவாணர் துறையில் எனக்குத் தொகுப்பாளன் நிலையில் வழங்கப்பட்டபணி, அகரமுதலி யில் இடம் பெறாத இலக்கிய இலக்கணச் சொற்களையும் பிறதுறைச் சொற்களையும் வட்டார வழக்குச் சொற்களை யும் தொகுத்துப்பொருள் விளக்கம் வரைதலேயாம். ஆத லால் இப்பணி, அப்பணியின் தொடர்பணியாய் இன்புறச் செய்யப்பட்டது என்க.

இன்னும் கொங்குமண்டலம், தொண்டை மண்டலம், தில்லை கடலூர் புதுவை இன்னபகுதி வழக்குச் சொற் களைக் கேட்டும் விளக்கம் அறிந்தும் பெருக்கவேண்டிய பணி இதுவாம். இங்குக் குறிக்கப்பட்ட வட்டார விளக்கச் சொற்களையன்றிப் பிற இல்லையோ எனின், நல்ல ஆர்வலர் மொழித் தொண்டர் ஆங்காங்கு இருந்து தொகுப்பின் இதனினும் பன்மடங்கு விரிவாக்கம் பெறும் என்பது தெளிவாம். இன்னொரு தெளிவு கைம்மேல் கனியாகப் புலப் படுவது. தமிழ் தோன்றி வளர்ந்து முதிர்ந்து வளம் பெருக்கிய மண் குமரிக் கண்டமே என்பதற்கு ஒப்பிலாச் சான்றாக விளங்கும் கருவூலம் இவ்வட்டார வழக்குச் சொற்றொகுதி யாகும். குமரி மாவட்டத் தமிழ்வளமும் ஆட்சியும் அருமை யும் நெல்லை மதுரை திருச்சி என வடக்கே நகர நகரக் குன்றுதலும் குறைதலும் புலப்படுகின்றதாம். இதனை இம் முன்னுரையைக் கொண்டு முடிவு செய்யாமல் நூல் முழு துறக் காண்பார் திட்டவட்டமாகத் தாமே தெரிந்து கொள்வர்.

திரட்டப்பட்ட பகுதிகள் இவை என்பதால் இம்முடிபு செய்வதன்று. திரட்டப்பட்ட சொல்லின் வளம் மாற்றுக் குறையா ஆணிப்பொன், ஆணிமுத்து என்பன போன்றன என்பதால் உறுதியுறும்.

முன்னே ஓராற்றான் எண்ணிய பதின்மூன்று வகை களுக்கும் சில எடுத்துக்காட்டுகளை நோக்குக. இவற்றைப் போன்ற பிற நலங்களையும் அவற்றை மெய்ப்பிக்கும் சான்றுகளையும் ஆய்ந்து கண்டு கொள்க. சொற்கள் இங்கே! விளக்கம் நூலுள்ளே:

1. **மொழித் தூய்மை: அல்லது செம்மை:**

   அறிவியல், உருவாரம், பருக்குதல், பீலி, புதிசை, பூட்டை.

2. **மொழிவளம்:**

   அழிகதை, ஆடை, இலக்கு, உளி, கமுக்கம், கீறி, கோலியான், மரவை, முதல்.

3. **பண்பாட்டுச் சீர்மை:**

அருமைக்காரர், உம்மா, கூட்டான், சபைக்கிருத்தல், பூதியாக, பொங்கடி, பொன்னையா, போற்றி, முத்துமுடி.

4. **வரலாற்றுப் பெருமை:**

இசைகுடிமானம், உண்டுமுறி, உய்யக்கொண்டான், எழுதில்லக்காரி, ஓலை எழுதுதல், கல்லுமுறி, காயலாங்கடை, குறிஞ்சி, கொச்சிக்காய்.

5. **இலக்கணக் கொழுமை:**

ஆய்தல், ஆயான், தவ, கலவித்து, கவ்வக்கல், காமாரம், குருச்சி.

6. **இலக்கிய நயம்:**

ஆரச்சுவர், இஞ்சநிலம், இனிமம், உய்தம், உருமால், ஊடம், கயந்தலை, குறியெதிர்ப்பு, முதுசொம்.

7. **அணி நேர்த்தி:**

ஆள்காந்தி, உப்புநீர், ஓடியான், ஓவிதி, காண்டு.

8. **படைப்பாற்றல்:**

அகணிநார், அடிகொடி, அவதி, இலைக்கீரை, ஒத்துமா, கணிசம், வழலை, வேம்பா.

9. **எளிமையில் அருமை:**

இடிஞ்சில், இடுக்கான், ஒணி, காசலை, தோசை.

10. **சுருக்கத்தில் பெருக்கம்:**

அப்பி, இட்டாலி, கண்ணுக்கடி, வழிக்காசு, வலசை, வாழிபாடல், விடிலி.

11. **சுவைத் தேர்ச்சி:**

இஞ்சி, இழுமிச் சேவு, ஈப்புலி, கடுப்பான், கண்ணப் பச்சி, கழுதைக்கால் கட்டில், கால்கட்டு.

12. **அறிவியல் ஆழம்:**

இறக்கம், ஈச்சி, ஈத்தை, கருப்பம்புல், காலி, குடல் காய்ச்சல்.

13. **பட்டறிவுச் செழுமை:**

உலுப்பை, ஏவக்கேள்வி, ஐயம்பிடுங்கி, ஒதுக்கு மருந்து, பொடித்தூவல்.

ஆளாதல், வழி, குதிர், வாரியல் முதலியவற்றுக்கு வட்டாரந்தோறும் வழங்கும் சொற்களைத் தனியே எடுத்துப் பார்ப்பவர்க்குத் தமிழின் சொல்வளமும், சொல்லாக்க வகையும், பொதுமக்கள் படைப்புத் திறமும் நன்கு புலப்படும்.

பொதுவழக்காக வழங்கும் சொற்கள் இங்கே தொகுக் கப்படவில்லை. வட்டார வழக்காக வழங்கும் சொற்கள் அனைத்தும் தொகுக்கப்படவில்லை; அனைத்து வட்டாரங் களும் தொகுக்கப்படவுமில்லை. அவ்வாறு செய்யத் தூண்டும் முன்னெடுப்பே இதுவாம். வட்டார வழக்குச் சொற்களின் மூலம், பொருள் பொருத்தம், ஒப்பு அன்னவை, அவற்றை வழங்குவார் அறியார். பொருள் அறிந்து கூறு வாரும் அதன் ஆழநீள மரபுகளை அறியார். ஆதலால் அச் சொற்களை அறிந்து இலக்கிய இலக்கண வாழ்வியல் பட்டறிவு ஆயவற்றொடு உராய்ந்து உராய்ந்து தங்கத்தின் மாற்றறியும் நோட்டகர் அன்ன முயற்சியொடு செய்யத் தக்கது இவ்வாக்கப் பணி என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலும், உணர்த்துதலும் கடமையாம். அவ்வாறாகாக் கால், வெறும் சொல்லாய் கொச்சையாய், வழுவாய், பொருள் திரிவாய் அமையவே துணையாம்.

படித்தவர் அளவு - மெத்தப்படித்தவர் அளவு - தாய் மொழிக் கேடர் அல்லர் பொதுமக்கள்; புலமக்களினும் மொழிக்காவலில் - தாம் செய்வது மொழிக்காவல் என்பதை உணராமலே காலமெல்லாம் போற்றிக் கொண்டு வருபவர் அன்னார் என்பதை உணர்வார், தலையாய மொழிக்காவல ராம் அவரைத் தலைமேல் கொண்டாடி ஏற்றுப் போற்று வார்.

மேலே பல தொகுதிகளாக வெளிவர இருக்கும் சொற் பொருட் களஞ்சியத்தின், 'ஊடுபயிர்கள்' அன்னவை இவை என்பதைக் கூறி அமைதல் தகும்.

இத் தொகுதியை எழுதிவரும்போதே வெளியீட்டை அவாவி, உடனே அச்சிட்டுத் தமிழுலாக் கொள்ளச் செய்யும் தமிழ்மண் பதிப்பக நிறுவனர் மொழியாக்க முனைப்பு மிக்கார் திருமிகு **கோ. இளவழகனார்** அவர்களுக்கு நெஞ்சார்ந்த நன்றியுடையேன்.

அன்புடன்,

இரா. இளங்குமரன்.

பதிப்புரை

உலக மொழிகளுக்கு மூல மொழி தமிழ் மொழி. உலக இனங்களை ஈன்றெடுத்த இனம் நம் தமிழ் இனம். உலகக் கலைகளின் இருப்பிடமாய் திகழும் மண் தமிழ்மண். இந்த மண்ணின் மக்கள் தம்தம் வட்டாரங்களில் வழங்கும் சொல் வளத்தை நம் செந்தமிழ் அந்தணர் ஐயா **இளங்குமரனார்** அவர்கள் தொகுத்து **வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி** எனும் இந் நூலினைத் தமிழுக்குப் புதுவரவாய் எம் **தமிழ்மண் பதிப்பகம்** வழி கொடுத்துள்ளார். தன்னலம் மறந்து தமிழ் நலம் காக்கும் தகைசால் பெரியர். தம் வாழ்வின் உயிர்மூச்சாய் மொழியையும் இனத்தையும் கொண்டவர். தமிழ் மொழியின் நீள அகல ஆழத்தைப் பகுத்தாய்ந்துத் தொகுத்து தமிழர்களுக்குச் செல்வமாகக் கொடுத்துள்ளார்.

வெளி வட்டாரங்களுக்குச் செல்வோர் அவ்வட்டார வழக்குச் சொற்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவையை நூலாசிரியரின் முன்னுரையில் கூறப்பட்டுள்ள நிகழ்வுகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

வட்டார வழக்குச் சொற்கள் அந்தந்தப் பகுதிகளில் மக்கள் மேற்கொண்ட தொழில்களுக்கேற்பவும் வாழ்முறை களுக்கேற்பவும் காலங்காலமாய் வழங்கி வந்தமையைச் சுட்டி நிற்கின்றன. தமிழின் சொல்வளம் காட்டியும், மொழி வளம் கூட்டியும் தமிழ் மக்களின் அறிவாழம் சுட்டியும் பீடுறப் பிறங்கும் வட்டாரச் சொற்களுக்கு ஐயா அவர்கள் விளக்கம் மட்டுமன்றி ஒப்புமையும் எடுத்துக்காட்டும் தந்து படிப்பார்க்குப் பெரிதும் துணைநிற்கிறார்.

வட்டார வழக்குச் சொற்கள் உலகின் உயர்தனிச் செம்மொழியாம் நம் அருந்தமிழின் தூய்மை, வளம், இலக்கியம், இலக்கணம் தமிழர்தம் கலை, நாகரிகம், பண்பாடு, மரபு, வரலாறு என்று பலவற்றையும் புலப்படுத்து வன என்பதை உணரும் வகையில் நூல் அமைந்துள்ளது.

அனைத்து வட்டாரங்களிலும் வழங்கிய, வழங்கும் அனைத்துச் சொற்களும் தொகுக்கப்பட வேண்டும் என்ற வேணவாவை விதைக்கும் நூலிது.

பொதுவாகத் தமிழ் ஆர்வலர்களுக்கும், குறிப்பாக நாட்டுப்புறவியல், நாடகவியல் ஆய்வாளர்களுக்குப் பயன் விளைக்கும் நூலாக இந்த அகராதி அமையும் என்று நம்புகிறோம்.

கோ. இளவழகன்
பதிப்பாளர்

வட்டாரங்கள்

அகத்தீசுவரம்
அந்தியூர்
அம்பா சமுத்திரம்
அரிய குளம்
அருப்புக் கோட்டை
அலங்கா நல்லூர்
அறந்தாங்கி
ஆண்டிபட்டி
ஆலங்குளம்
இரணியல்
இராசபாளையம்
இலந்தைக்குளம்
இலவங்கோடு
இலவுவிளை
உசிலம்பட்டி
எழுமலை
எறையூர் (இறையூர்)
ஒட்டன் சத்திரம்
கண்டமனூர்
கம்பம்
கருங்கல்
கருவூர்
கல்குறிச்சி
கல்வளை
கல்லிடைக் குறிச்சி
கள்ளிக்குடி
கன்னங்குறிச்சி
காரியா பட்டி
காரைக்குடி

கிணற்றுக்கடவு
கிள்ளியூர்
கீழச்செவல்பட்டி
கீழப்பாவூர்
கும்பகோணம் (குடந்தை)
குமரி
குழித்தலை
குற்றாலம்
கொங்குநாடு
கோட்டாறு
கோட்டூர்
கோட்டையூர்
கோடைக்கானல்
கோவை
சங்கரன் கோயில்
சிங்கம்புணரி
சிவகாசி
சீர்காழி
செட்டிநாடு
செம்பட்டி
சென்னை
சேரன்மாதேவி
தக்கலை
தஞ்சை
தருமபுரி
தலக்குளம்
திட்டுவிளை
திண்டுக்கல்
திருச்செங்கோடு
திருச்செந்தூர்
திருநயினார் குறிச்சி
திருநெல்வேலி (நெல்லை)
திருப்பரங்குன்றம்
திருப்பாச் சேத்தி
திருப்பூர்

திருமங்கலம்
திருவாதவூர்
திருவில்லிப்புத்தூர்
தூத்துக்குடி
தென்காசி
நட்டாலை
நடைக்காவு
நாகர்கோயில்
நாஞ்சில்நாடு
நிலக்கோட்டை
நெடுவிளை
பரமக்குடி
பழனி
பாலமேடு
புத்தனேரி
புதுக்கடை
புதுக்கோட்டை
புதூர்
பெட்டவாய்த்தலை
பெரியகுளம்
பெருவிளை
பேராவூரணி
பேரையூர்
மதுக்கூர்
மதுரை
மானாமதுரை
முகவை
முஞ்சிறை
முதுகுளத்தூர்
மூக்குப்பீரி
மூவலூர்
மேல்புரம்
மேலூர்
யாழ்ப்பாணம்
வடமதுரை

வத்தலக்குண்டு
வாத்தியார் விளை
விருதுநகர்
வில்லுக்குறி
விளங்கோடு
வேடசந்தூர்
வேலூர்

தொழில் - இன - வகை:

ஆயர்
இழுவை வண்டியர் (ரிக்சா)
உழவர்
ஏலக்காய்த் தோட்டத்தர்
கிறித்தவர்
குயத்தொழிலர்
கொடிக்கால்காரர்
கொத்தர்
கொல்லர்
சலவையர்
சிவனியர்
செங்கல் சூளையர்
தச்சர்
தரகர்
நாட்டுக் கோட்டையார்
நெயவர்
பரதவர்
பார்ப்பனர்
புலவுக் கடையினர்
பொதுவழக்கு
பொற்கொல்லர்
மாலியர்

அ

அக்கம்:

புறத்தே புலப்படாமல் அகத்தே அமைந்துள்ள நீர் **அக்கம்** எனப்படும். தென்னை, பனை ஆகியவற்றின் உள்ளே இருந்து பாளையைச் சீவிவிடச் சொட்டுச் சொட்டாக உள்ளிருந்து வழியும் நீர் '**அக்கானீர்**' என்று **குமரி** மாவட்ட வழக்கில் உள்ளது. அக்கம் என்பதைத் தண்ணீர் என்பது **தஞ்சை** வழக்கு.

அகணி:

பனை மடலின் **உள்தோல்** அல்லது பட்டை. அதனை எடுத்துக் கட்டுதற்குப் பயன்படுத்துவர். அதற்கு **அகணிநார்** என்பது பெயர். "சுக்கில் புறணி நஞ்சு; கடுக்காயில் அகணி நஞ்சு" என்னும் பழமொழியால் கடுக்காயின் விதை அகணி (உள்ளுள்ளது) என்பது புலப்படும். **பனைத்தொழில்** வழக்கு இது.

அகப்புரை

தாழ்வாரம் நடுப்பகுதி கடந்து **உள்ளாக** அமைந்த **அறை** அல்லது பாதுகாப்புடைய பகுதியை **அகப்புரை** என்பர் **நாகர்கோயில்** வட்டாரத்தார். புரை=உயர்வு; உயர்வாக அமைந்த இடம்.

அச்சசல்

அச்சு அசல்; அச்சடித்தது ஒன்றைப்போல் ஒன்று இருக்கும். அதுபோல் வேறுபாடு காணமுடியாத ஒப்பான அமைப்பு **அச்சசல்** எனப்படும். இது நெல்லை வழக்குச் சொல். எ-டு: "இவர் அவரைப் போல் அச்சசலாக இருக்கி றார்" "இதுவும் அதுவும் அச்சசல் தாம்."

அச்சாறு

ஊறுகாய் என்பதை அச்சாறு என்பது **தஞ்சை** வழக்கு. சாறு, பழம் முதலியவற்றின் பிழிவு. மிளகுசாறு, புளிச்சாறு என்பதுடன் சாறு என்பதும் பொதுவழக்குச் சொல்லே. இச்சாறு உடனுக்குடன் வைத்துப் பயன்படுத்துவது.. அதனினும் வேறுபட்டது அல் சாறு > அச்சாறு. **நெடுநாள் ஊறவைத்துப் பயன் கொள்வது. ஒ.நோ.** நல் செள்ளை = நச் செள்ளை.

அச்சி

அச்சன் என்னும் ஆண்பாலுக்குரிய பெண்பால் அச்சி என்பது. **அச்சி** பெண்பால் இறுதியாக (ஈறாக) இருப்பதுடன் (தமிழச்சி), அம்மா என்றும், தலைவி என்றும் பொருள் தரும். அது காதலியைக் குறிப்பதாகக் **குமரிமாவட்டத்தில்** வழங்குகின்றது.

அச்சு

வண்டி அச்சினையோ, அச்சிடுவதையோ குறியாத அச்சு என ஒன்று பொதுமக்கள் வழக்கில் உண்டு. **அச்சடிச் சீலை** (சேலை) என்பது, சுங்கடிச் சீலை. நெற்பயிர் நடுகைக்கு முன் சமனிலையாய் - ஓரம் சாரம் வெட்டி ஒழுங்குற்றதாய் நிலத்தைப் பண்படுத்துதலை **அச்சுத்திரட்டல்** என்பது உழவர் வழக்கு. அச்சு என்பது **வார்ப்படக் காசு** என்னும் பொருளில் கல்வெட்டு உண்டு.

அசங்கு

ஆசை என்னும் பொருளில் அசங்கு என்னும் சொல் **விருதுநகர்** வட்டாரத்தில் வழங்குகிறது. ஒன்றை அடைந் ததும் அதனை விடுத்து அடுத்த ஒன்றன்மேல் அசைந்து செல்லும் ஆசையை **அசங்கு** என்றனர்.

அசை

முகட்டில் இருந்து கயிறு தொங்கவிட்டுப் பலகை கட்டப் பட்டது **அசை** எனப்படும். அசைவதால் பெற்ற பெயர் அது. ஊஞ்சல் வேறு; அசை வேறு. அசையில் படுக்கை தலையணை முதலியவற்றை வைப்பது வழக்கம்.

அட்டளை சுவரில் நிலை பெற்ற தாங்குபலகை; இது தொங்க விட்ட பலகை. **முகவை, நெல்லை** வழக்கு இது.

அசைப்பு

அசைப்பு = தோற்றம்; ஓர் அசைப்பில் இவன் அவனைப் போலுள்ளான் என்று கூறுவது **முகவை** வழக்கு. அசைப்பு என்பது கண்ணிமை அசைவதால் உண்டாகும் பார்வை. முழுமை ஒப்பு இன்றி ஓரளவு அல்லது ஒரு பகுதி ஒப்பு இது. அச்சு, அச்சசல் என்பவை முழுதொப்பு.

அட்டம்

வட்டத்தின் குறுக்கே அமைந்தது **அட்டம்**. **அட்டம் சுழிக்காமல்** என்பது ஊடு அல்லது குறுக்கே போகாமல் என்பதாம். விளையாட்டில் பயன்படுத்தும் சொல் இது. **நெல்லை** வழக்கு.

அட்டாலி

மதில்மேல் உறுப்புகளுள் ஒன்று **அட்டாலை**. அதில் இருந்து காக்கும் வீரர் 'அட்டாலைச் சேவகர்' எனப்படுவர். அட்டளை என்பது சுவரில் பொருந்தும் தாங்கு சட்டம் அல்லது பலகை. **கொங்கு நாட்டில்** அட்டாலி என்பது **பரண்** என்னும் காவல் அமைப்பைக் குறித்து வழங்கு கின்றது. பரணை என்பதும் அது.

அட்டி

"நீங்கள் நாளைக்கு வந்து அட்டியில்லாமல் வாங்கிக் கொண்டு போகலாம்" என்பது **தென்னக** வழக்குச் சொல். அட்டி = தடை. அடுத்து வைக்கும் முட்டு - முண்டு - அடை. அது, நகரவிடாமல் தடுப்பது. தடை இல்லாமல் = தடுப்பு இல்லாமல். அதுபோல் அடை இல்லாமல், அடுத்துள்ள தடையில்லாமல் என்பது **அட்டி** ஆயிற்றாம். அடு > அட்டு > அட்டி.

அட்டுக்குஞ்சு

பொரித்த கோழிக் குஞ்சை **அட்டுக்குஞ்சு** என்பது **கருவூர்** வட்டார வழக்கு. அட்டு என்பது நெருக்கப் பொருளது. பிறந்த கால நெருக்கம் கருதிய சொல் '**அட்டு**' என்பதாயிற்று. அடு > அட்டு = நெருங்கி.

அடம் பிடித்தல்

அடம்பிடித்தல் என்பது சொன்னதைக் கேளாமல், தான் சொல்லியதைச் சொல்லிச் சொல்லி முரண்டு பிடித்தல் அடம் பிடித்தல் ஆகும். கலங்களில் பிடிக்கும் கரி அழுக்கு ஆகியவை அகலாமல் பற்றிக்கொள்ளுவதை அட்டுப் பிடித்தல் என்பர். அட்டுப் பிடித்தல் போல் தன் எண்ணத்தை விடாது பற்றுதல் **அடம்** ஆகும். இது **நெல்லை, முகவை** வழக்கு.

அடவியான்

அடவி என்பது காடு. அடர்ந்து - செறிந்து - விளங்குவதால் அடவி ஆயிற்று. வெளிப்படாமல் வீட்டுள் அடங்கிச் செறிந்து கிடப்பவனை **அடவியான்** என்பது வேலூர் வழக்கு.

அடி கொடி

அடி என்பது வேர்; கொடி என்பது வேரில் இருந்து தளிர்த்துப் படரும் கொடி. கொடியாவது அடியின் முடி. அந்தாதி என்பதை அடி கொடி என்பது **யாழ்ப்பாண வழக்கு;** இயற்கையொடும் இணைந்த இனிய அமைப்பினது அது.

அடிப்பாவாடை

பாவாடைக்கு உள்ளாக உடுத்திய பாவாடையை **அடிப்பாவாடை** (உட்பாவாடை) என்பது **குமரி** வட்டார வழக்கு. அடி, மரம் செடி கொடிகளின் வேரும் தூருமாம் பகுதி. மண்ணுள் இருந்து வருவதால் 'உள்' என்னும் பொருள் கொண்டது. அடிப்பிடித்தல் என்பது சோறு குழம்பு ஆயவை கலத்துடன் ஒட்டிப் பிடித்தல் ஆகும் பற்று என்பது அது.

அடி திரும்பல்

அடி திரும்பும் வேளை என்பது காலடி நிழல் கிழக்கில் சாயும் பொழுது, அதாவது உச்சி சாய்ந்த மாலைப் பொழுது ஆகும். "அடித்திரும்பி விட்டது; வீட்டுக்குப் போகலாம்" என்பர். அடியைச் சார்ந்த நிழலைக் குறித்து, **நேரம் குறிப்பது** இது. இது **தென்னக** வழக்காகும்.

அடுக்குள்

சமையலறையை அடுக்குள் என்பது உண்டு. கலங்கள் அடுக்கடுக்காக வைக்கப்படுவதும், வீட்டின் உள்பகுதியாக இருப்பதும் கருதிய பெயர் அடுக்குள் ஆகும். இது **பார்ப்பனர்** வழக்கு.

அண்ணாக்கு

அண் என்பது மேல் என்னும் பொருளது. நாக்கின் மேலே ஒரு குறுநாக்கு இருப்பது எவரும் அறிந்தது. அது, அண்ணாக்கு எனப்படும். அதில் நீர் அல்லது குடிப்புப் படுமாறு தூக்கிக் குடித்தல் **அண்ணாக்கக் குடித்தல்** என வழங்கும். நாக்கைப் போல் மேல்நாக்கு வெளிப்பட வராமை யாலும் தெரியாமையாலும் உண்ணாக்கு (உள்நாக்கு) எனவும் படும். இது **தென்மாவட்ட** வழக்கு.

அண்ணி

அண்ணன் துணைவியார் அண்ணி எனப்படுவார். இப்பொருளுடன், அண்ணி என்பது **அணிலைக்** குறித்தல் **விளங்கோடு** வட்டார வழக்கு.

அணில் ஏதாவது தின்னும் போது முன்னங்காலை மேலே கைபோல் தூக்கி அதில் தீனியை வைத்துத் தின்னுதல் கண்டு வழங்கிய பெயராகலாம் இது. அண் = மேல்; அணல்= மேல்வாய்; அண்ணாத்தல் = வாய் திறத்தல்.

அணியம்

தயார் என்னும் அயற் சொல்லுக்கு **'அணியம்'** என்னும் சொல்லைப் படைத்தார் பாவாணர். அணிவ்குப்பில் நிற்பார் ஆணைக்குக் காத்திருந்து கடனாற்றும் நிலைபோல் நோக்கியிருப்பது அணியம் ஆகும்.

இனி அண்மை இடம் **அணிமை** எனப்படுவதுடன் அணியம் எனவும் வழங்குதல் **நெல்லை** வழக்கு. அணியம் = பக்கம்.

அத்தவனக்காடு

இதிலுள்ள மூன்று சொற்களும் **காடு** என்னும் பொருள் தருவனவே. அத்தம் = காடு; கல்வழியைக் கல் அதர் அத்தம்' என்னும் சிலப்பதிகாரம்; அதர் அத்தம் இரண்டும்

வழியே. அத்தம் > அற்றம் = முடிவு. மீமிசைச் சொல் இரு சொல் ஒரு பொருளுடையது. இது முச்சொல் ஒருபொருள் தரும் அருவழக்காகும். இது **பொது வழக்காகும்.** **தென்னகக்** கதைகளில் மிகுவழக்குடையது இது.

அத்தாச்சி

அத்தையைப் பெற்றதாய் அத்தை ஆச்சி, அத்தாச்சி எனப்படுதல் **மதுரை** வழக்கு. ஆய்ச்சி = ஆயர் மகளிர். ஆச்சி அம்மை, அம்மையைப் பெற்றவள்.

அப்பாச்சி

அப்பாவைப் பெற்றதாய் (அம்மாவின் தாய் அம்மா ஆச்சி அம்மாயி ஆவதுபோல்) அப்பாச்சி எனப்படுகிறாள். இதனை அப்பா ஆயி (அப்பாயி) என்பதும் உண்டு. அப்பச்சி என அப்பாவைக் குறித்தலும் சில குலப்பிரிவுகளில் உண்டு. இது **முகவை** வழக்கு.

அம்பாரம்

கட்டை வண்டியின் சக்கரமட்டத்திற்கு மேலே மேலே போடும் வைக்கோல் முதலிய பாரத்தை அம்பாரம் என்பது **முகவை** வழக்கு. அம்பரம் என்பது உயரம், வானம், அம்பரம் > அம்பாரம். **உழவர்** வழிச் சொல் இது. மாட்டுத் தீனியாம் **படப்பை**யின் மேல் முகடு கூட்டுதலை அம்பாரம் என்பதும் வழக்கே. **கூரைக்கு மேல் முகடு** போடுதலும் அவ்வாறு வழங்கும்.

அம்மம்

பாலூட்டும் தாயின் **மார்பு**, அம்மம் எனப்படும். சிறுகுழந்தையின் உணவு பாலாக இருத்தலால் அம்மம் என்பதற்குச் **சோறு** என்னும் பொருள் கொண்டது **தஞ்சை வட்டம்.**

அம்மம் = பால். பாலூட்டலை அம்மம் ஊட்டல் என்பது நாலாயிரப்பனுவல். ‘அம்’ என்பது மார்பை அமுக்கிப் பால் அருந்துதல் வழியாக உண்டாகிய பெயர். அம் + அம் = அம்மம். அம் தருபவர் அம்மு, அம்மா, அம்மை என விரிவுறும்.

அம்மார்

மீன் பிடிப்பவர்களாகிய **பரதவர்** கயிறு என்பதை 'அம்மார்' என்பர். 'மார்' என்பது புளிய வளார், கருவேல் வளார், பனை நார், தென்னை நார், கற்றாழை நார் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். அவற்றுள் வாளமான நல்ல நாரை எடுத்துக் கயிறாகத் திரிப்பதால் 'அம்மார்' எனப்பட்டது.

அப்பி

தாய் தந்தை முதலியவர்களை விடாமல் பற்றிக் கொள்ளும் குழந்தையை **அப்பி** என்பது **குமரி** மாவட்டப் **புதுக்கடை** வழக்கு ஆகும். அப்புதல் ஒட்டுதல். சேற்றை அப்புதல் சந்தனத்தை அப்புதல் போல்வது.

தாயை விடாமல் திரியும் இளமையான ஆட்டுக்குட்டி அப்புக் குட்டி எனப்படும். இன்னும், தாயில்லாமல் வேறொரு தாயாட்டில் விட்டுப் பால் குடிக்கச் செய்யும் ஆட்டுக்குட்டி **அப்புக்குட்டி** எனப்படுதலும் உண்டு.

அப்புதல்

பூசுதல் என்னும் பொருளது. சுவரில் கலவையை அப்புதல். மார்பில் சந்தனம் அப்புதலும் உண்டு. கன்னத்திலோ முதுகிலோ கையால் அடிக்கும் அடியை அப்புதல் என்பதும் வழக்கு. "இரண்டு அப்பு அப்பினால் தான் சொன்னது கேட்பான்" என்பதில் இப்பொருள் உள்ளமை காண்க. **நெல்லை, முகவை** வழக்கு இது.

அம்மி

பாட்டி; அம்மாவின் தாயை 'அம்மி' என்பது **விருதுநகர்** வட்டார வழக்கு. அம்மை என்பது அம்மா என விளியாயது. அம்மாவின் அம்மா அம்மம்மா என்றும் அம்மாயி என்றும் அம்மாத்தா என்றும் தென்னக வழக்கில் உண்டு. **அம்மி** என்பது வியப்பான வழக்கு.

அமைப்பு

ஒரு நிறுவனம் அல்லது ஒரு கூட்டம் அமைத்தலை அமைப்பு என்பது பொது வழக்கு. ஒவ்வோர் அமைப்பின் சார்பிலும் ஓரிருவர் பேராளராக வந்து கலந்துகொள்ள வேண்டும் என வேண்டுதல் நடைமுறை.

ஆனால், அமைப்பு என்பது தன் துணை அல்லாமல் (வைப்பாட்டி) வைத்துக் கொள்ளப்பட்ட பால் தொடர் பாளரை **அமைப்பு** எனப்படுதல் **மதுரை** வட்டார வழக்கு. **'வைப்பு'** என்பது பொதுவழக்கு.

அரங்க வைத்தல்

வெண்ணெயை நெய்யாக்குதலை **உருக்குதல்** என்பது பொதுவழக்கு. உருகச் செய்து ஆக்கப்படும் இரும்பு உருக்கு எனப்படுதலும் உருக்குதல் வழிப்பட்டது. ஆனால் **நெல்லைப்** பகுதியில் நெய் உருக்குதலை **அரங்க வைத்தல்** என்பர். இளக வைத்தல் என்னும் பொருளது அது.

அரசாணிக்காய்

திருமணங்களில் அரசாணிக்கால் நடல் உண்டு. அது அரச மரத்தின் கிளையாகும். அரசுபோல் தளிர்த்து என்னும் வாழ்த்து வகையால் அரசு நடுவதன் நோக்கு புலப்படும். ஆனால், **கொங்கு நாட்டி**ல் பறங்கி அல்லது பூ சுணைக்காய் (பூசணிக்காய்) **அரசாணிக்காய்** எனப்படுகின்றது. புது மனை விழாவில் கண்ணேறு படாமைக் கருத்தில் மனையில் வைத்தலும் கண் காது வாய் முதலியவை வரைதலும் தெருவில் உடைத்தலும் வழக்காக உள்ளமை நாட்டுப் பொதுவழக்கு.

அரசு

ஆட்சி, ஆள்வார் என்பாரையும் ஒரு மரத்தையும் குறிக்கும் இப்பெயர், குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தும் ஆண்மகனைக் குறிப்பதாக வழங்குவது **நகரத்தார்** வழக்காகும். **ஆண்குழந்தை** பிறந்தால் **அரசு பிறந்தது** என்பர்.

அரி

அரி; நெற்பயிரை அரிந்து வரிசை வரிசையாகப் போடுதல் **அரி** எனப்படும்; பின்னர் நெல்லுக்கும், நெல்லின் அரிசிக்கும் ஆகியது. அரியப்பட்டது அரி; அரிய அமைந்த வாள் கருவி அரிவாள்; அரிவாளும் கட்டையும் அமைந்தது அரிவாள்மணை. **அரி** = அரிசி (குமரிநாட்டு வழக்கு)

அரிக்கண்சட்டி

சோறு கறியாக்கி வடிக்க, வடிதட்டாகப் பயன்படும் ஏனத்தை அரிக்கஞ்சட்டி என்பது **நெல்லை, முகவை** வழக்கு. அரி = சிறியது. சிறிய கண்களையுடைய வடிசட்டி **அரிக்கண்** சட்டி எனப்பட்டது. அது வடிப்பதற்குப் பயன்பட்டதால் அரிக்கஞ்சட்டி எனப்பட்டது. பொற் கொல்லர் பட்டடைக் கரியை அரித்தெடுத்தல் இன்றும் உண்டு. கரந்தையில் ஒரு தெருவின் பெயர் அரிக்காரத் தெரு.

அரிப்பு

நீர் அரித்தெடுத்து ஓடும் நிலை, சல்லடையிட்டு அரிக்கும் நிலை, அரி சிறங்கின் சொறிதல் நிலை அரிப்பு எனப்படுதல் பொதுவழக்கு. அரிப்பு என்பது ஓயாது **அனற்றுதல்,** வந்து வந்து கேட்டுப் **பறித்தல், அரித் தெடுக்கப்பட்ட கள்** என்பவை மக்கள் வழக்கில் உள்ளவை. இவை **தென்னகப் பொது வழக்காகும்.** அரி என்பது சிறுமை யளவினது ஆதலால் மொத்தமாக - பெரிதாக - அமைவன அல்ல. "அரிதலைப் பாளை" என்பார் கம்பர். அரி, செவ்வரி (கண்வரி) ஆதல் உண்டு. அரி = அரிசி; அரிந்து வைத்த அரிதாள்.

அரிம்பி, அரிப்பு

மாவு சலிக்கும் சல்லடையை **அரிம்பி** என்பதும் **அரிப்பு** என்பதும் **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கு. அரிசி அரிக்கும் குண்டாவை அரிசட்டி என்பதும், தட்டார் பணிக்களக் கரியை அரித்தெடுத்தலை அரித்தல் என்பதும் பொதுவழக்கே. அரிப்புத் தொழிலர் **அரிக்காரர்.**

அரியா

தூக்குச் சட்டியை **அரியா** என்பது **பரதவர்** (வலைஞர்) வழக்கமாகும். அரி என்பதற்குச் சிறு என்னும் பொருள் உண்டு. சிறிய தூக்குச் சட்டியை அரியா என வழங்கிப் பொதுப் பெயராகி யிருக்க வேண்டும்.

அரியாடு

அர், அரத்தம், அரி, அரு என்னும் அடிச்சொற்களின் வழியாக வரும் சொற்கள் செவ்வண்ணம் குறித்து வரும். அம்

முறைப்படியே **அரியாடு** என்று, **சிவப்புநிற ஆட்டைக்** குறிப்பது **ஆயர் வழக்கமாம். இலக்கிய** வளமுடைய ஆட்சி இது.

அருமைக்காரர்

திருமணம் மகிழ்வான விழா. பலரும் விரும்பும் விழா. அவ்விழாவின் அருமையை - சிறப்பை - நினைத்து அதனை நிகழ்த்துபவரை **அருமைக்காரர்** என்பது **கருவூர்** வட்டார வழக்கு. கொங்கு நாட்டு வழக்குமாம்.

அருவாதல்

கடையில் அல்லது வீட்டில் இருந்த பொருள் **இல்லாமல் தீர்ந்து** விட்டால் **அருவாகி** விட்டது என்பது தென்னக வழக்கு. அருவாதல் x உருவாதல். உரு = உள்ளது. அரு = இல்லாதது. அருவுரு = அருவமும் உருவமும் ஆயது.

அலக்கு

முள்ளை எடுக்கும் **தோட்டி** (தொரட்டி) **அலக்கு** எனப்படும். கவைக் கம்புக்கு அலக்கு என்னும் பெயரும் உண்டு. முள்ளைக் கவையில் கொண்டுவந்து வெள்ளா விக்குப் பயன்படுத்துதலால் வெளுப்பவர் அல்லது சலவை செய்பவர் **அலக்குக்காரர்** எனப்படுதல் **குமரிமாவட்ட** வழக்கு.

அலத்தம்

அலத்த்கம் என்பது **செம்பஞ்சுக் குழம்பு**. இது, இலக்கிய வழக்கு. **நாகர் கோயில்** வட்டாரத்தில் அலத்தம் என்பது மஞ்சள் நீரைக் குறிக்கிறது. அரத்தகம் அரத்தம் என்பதே அலத்தம் ஆகிச் சிவப்பு என்னும் பொருள் தந்தது. பின்னர் மஞ்சளுக்கு வந்துளது. இரண்டும் விழாக் களின்போது தெளிக்கும் **தெளிநீர்களே** யாம்.

அலப்பு

ஓயாமல் ஓடும் நீர் அலைபோல உண்டாகி அலைக் கழிக்கும் **ஆசையை அலப்பு** என்பது **விளங்கோடு** வட்டார வழக்கு. அது திருச்சிராப்பள்ளி வட்டார வழக்கிலும் உள்ளமை, பேராசை பிடித்து அலைவாரை '**அலப்பு**'

என்னும் பட்டப் பெயரிட்டு அழைப்பதால் விளங்கும். அலைப்பு > அலப்பு.

ஒ.நோ: மலைப்பு > மலப்பு; கலையம் > கலயம்.

அலவு

காய்க்காத பனை ஆண்பனை. அதனை '**அலவு**' என்பது **குமரி** வட்டார வழக்கு. பயன் தராதது என்னும் பொருளது. காய்த்தலை **அற்றுப்போனது** அலவு ஆயிற்று.

அலுக்கி

அலுக்குதல் என்பது அசைத்தல், துன்பப்படுத்துதல் என்னும் பொருள் தருவது. வலுவாகக் கடிக்கும் **கட்டெறும்பை** அலுக்கி என்பது **பெட்டவாய்த்தலைப்** பகுதியில் வழங்கும் வழக்கமாகும்.

அலுங்கு(1)

அலுங்குதல் அசைதல். தட்டாங்கல் ஆட்டத்தில் எடுக்கும் கல்லை அன்றி வேறுகல் அசைதல் ஆகாமல் எடுத்து ஆடவேண்டும். அசைந்தால் அலுங்கிவிட்டது என ஆட்டத்தை விடச் செய்வர். 'அலுங்காமல்' கொண்டு போ என்பது எண்ணெய், தண்ணீர், கண்ணாடி கொண்டு போவார்க்குச் சொல்லும் அறிவுரை.

பனையின் பாளையை அசைத்து மிதித்து விடுவது கருதி **அலுங்கு** என்பது **நெல்லை** வழக்கு.

அலுங்கு(2)

அலுங்கு என்பது ஓர் உயிரியின் பெயர். அது, ஊரும் உயிரி. எறும்பைத் தின்னும் அதனை **அலுங்கு** என்பது **திருவில்லிப்புத்தூர்** வட்டார வழக்கு. **அலுக்கி** என்பது கட்டெறும்பு எனப்படுவதால் அதனைத் தின்பது அலுங்கி எனப்பட்டதாகலாம்.

அலைவாக்காக (அலாக்காக)

ஒன்றைத் தூக்குவதை **அலாக்காக** - கால், மார்பு, தோள் முதலியவற்றில் படாமல் தலைக்குமேல் - தூக்கு என்பர். அலை என்படி மேலே துள்ளி எழும்புகிறதோ அதுபோல் என்னும் **உவமை வழிப்பட்ட ஆட்சியாகும்.** இது. **தென்னகப்** பொதுவழக்கு.

அவக்காச்சி

தின்பதற்கு இது வேண்டும் அது வேண்டும் என்று திரிபவரை **அவக்காச்சி** என்பது **மதுரை** வட்டார வழக்கு. ஆவல் என்பதன் வழியாக ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆவல் ஆசை என்பவை மனத்தால் பற்றுதலாம்.

அவதி

வேலையோ கல்வியோ இல்லாமல் விடப்படும் விடுமுறையை **அவதி** என்பது **நெல்லை** வழக்கு.

அவம் என்பது தம் கடமை செய்யாது இருக்கும் நிலை.

தவம் என்பது தம் கடமை செய்யும் நிலை. "தவம் செய் வார் தம் கருமம் செய்வார்" என்பது திருக்குறள். பணியிலாப் பொழுதை அவப்பொழுதாகக் கருதிச் சொல்லப்பட்டது இது.

இனி, அவதி என்பதற்குத் துயரப்பொருள் உண்டு. அது அவலம் என்பதன் வழிவந்தது.

அவயான்

'ஆசைப்பெருக்கு' என்பது வழக்கு. அது கட்டில் நில்லாமல் பெருகுவதால் 'ஆசைக்கோர் அளவில்லை'; 'ஆரா இயற்கை அவா' எனப்பட்டது. ஆசைப்பெருக்கம் போல் பெருத்த உடலுடையதாகிய **பேரெலி** (பெருச்சாளி, பெருக்கான், பொண்டான்) என்பதை '**அவயான்**' என்பது **நாஞ்சில் நாட்டு** வழக்கு. இவண் ஆசை என்பது பெரிய பெருகிய என்னும் பொருளுடையதாயிற்று.

அவியல்

அவியல் என்பது பலவகைக் காய்கள் கலந்த ஒருகறி வகை. இது பொதுவழக்கு. **அவியல்** என்பது **இட்டவி**யைக் குறிப்பது **கண்டமனூர்** வழக்கு. இட்டவி (இட்டிலி)

அழிகதை

பிசிர் எனப்படுவது **புதிர்** என்றும் விடுகதை என்றும் வழங்கப்படும். விடுகதையை **அழிகதை** என்பது **பெரியகுள வட்டார** வழக்கு. **அழிப்பான் கதை** என்பது **முகவை மாவட்ட** வழக்கு.

அளித்தல் = கொடுத்தல்; அழித்தல் = இல்லாது ஆக்குதல்.

தக்கவிடை தந்துவிட்டால் வினாவுக்குரிய விடை பெற்று நீக்கப்படுவதால் அழிகதை ஆயது.

அழுவங்காட்டல்

இது **கேளி** செய்தல் (கேலிசெய்தல்) என்பது **அரியகுளம் வட்டார** வழக்கு. எள்ளுதலால் அழுமாறு படுத்துதல். இது **'வலிச்சக் காட்டல்'** எனவும் படும். இயல்பாக இல்லாமல் கால் கை வாய் முதலியவற்றை வலித்துக் காட்டலால் இப்பெயர் பெற்றது. அதனைப் பொறாதவர் வெருளவோ, வெருட்டவோ ஆதலால் **வலிச்சக் காட்டலு**மாம். **கிருத்துவம் காட்டல்** என்பதும் இது.

அறுதி

ஒரு நிலத்தை அளந்து அளவுக்குத் தகவோ மரம் கிணறு முதலியவை கணக்கிட்டோ பாராமல் அப்பொழுது தீர்மானித்துத் தருதலை அன்றிப் பின் தொடர்ச்சி இல்லாமல் விலை முடிவு செய்து நிலத்தைப் பதிவு செய்து தருதல் **அறுதிக்'கிரையம்'** எனப்படும். அறுதி என்பது **முடிந்த முடிபு** என்னும் பொருளதாம். இது **நெல்லை, முகவை** வழக்கு.

அனப்பு

அனல் = சூடு, வெப்பம்; அனப்பு என்பதை வெப்பம் அல்லது சூடு என்னும் பொருளில் **குமரி**மாவட்ட **மேல்புரம்** பகுதியில் வழங்குகின்றனர்.

சுடுபடுங்கால் ஒலி உண்டாதல் இயற்கை. ஆதலால் அனக்கம் என்பதை ஒலி என்னும் பொருளில் **அகத்தீசு வரம்** வட்டாரத்தார் வழங்குவர்.

அனத்தல் என்பது காய்ச்சல் தாங்காமல் புலம்புதலைக் குறிப்பது **முகவை** வழக்கு.

ஆ

ஆ

சோறு; பண்டம். வாயைத் திறந்து இதனை வாங்கிக் கொள் என்பதை, 'ஆவாங்கிக் கொள்' என்பது வழக்கு. **ஆசொல்லு** என்று சொல்வதும் வாயைத் திற என்பதற்கே யாம். ஆ வாயைத் திறத்தலையும், வாயைத் திறந்து உண்ணும் உணவையும் குறிப்பதாயிற்று. இது **மதுரை வட்டார** வழக்கும் பொதுவழக்குமாம்.

ஆகம்

ஆக்கம், நலப்பாடு என்பவற்றைக் குறிப்பது ஆகம். ஆக்கம் என்பதன் தொகுத்தல் அது. "ஆகமாக ஒருவேலை செய்யமாட்டான்" "ஆகமாக எதையாவது செய்யேன்" என்பவை வழக்கில் சொல்லப்படுவன. உருப்படியான - ஆக்கமான என்பது இதன் பொருளாம். இது **முகவை வட்டார** வழக்கு.

ஆகியிருத்தல்

உண்டாகியிருத்தல் அல்லது கருக்கொண்டிருத்தல் என்பது பொதுவழக்கு. ஆகியிருப்பவள் 'ஆய்' எனப் பட்டாள். ஆய் = தாய். தம் + ஆய் = தாய். வயிறுவாய்த்தல் என்பதும் அது. "கோசலை தன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே" என்பது நாலாயிரப் பனுவல்.

ஆட்சை

ஆளுகை, ஆளுமை என்னும் பொருளது ஆட்சை என்பது. ஞாயிறு திங்கள் முதலியவற்றின் கிழமை (உரிமை) பொருள் போல, ஆட்சை என்பதும் ஆளுரிமைப் பொருள தாகக் **குமரிமாவட்ட**த்தில் வழங்குகின்றது. ஆட்சி > ஆட்சை.

ஆடை

உடை, பாலாடை, பன்னாடை என்பவற்றைக் குறி யாமல் ஆடை கோடை எனக்காலப் பெயர் குறிப்பதாக மக்கள் வழக்கில் உள்ளது. இவ்விணைச் சொல்லில் வரும் ஆடை, '**கார் காலம்** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

நீலவான் ஆடை என்னும் **பாவேந்தர்** பாடலடி நினைவில் எழச் செய்யும் வழக்கு இது. கார்காலம் தொட்டு அடுத்த கார்காலத் தொடக்கம் வரை ஆட்டை (ஆண்டு) எனவரு வதும் விளையாட்டில் ஓர் **ஆட்டை முடிந்தது** என்பதும் எண்ணலாம்.

ஆணி

நுகக்கோலின் ஊடே ஓர் ஆணி இருக்கும். இது இருபக்கச் சமன்மை அடையாளம். ஆதலால் ஆணி என்பது நடு, நடுவு நிலை எனப்பட்டது. 'நுகத்துப் பகலாணி' என்பது தஞ்சை வாணன் கோவை. நெடுநுகத்துப் பகல் போல நடுவு நின்ற நன்னெஞ்சினர் என்பது பட்டினப்பாலை. இனி ஆணிப்பொன், ஆணிமுத்து என்பவை தரப்பாடு செய்யப்பட்டதன் அடையாளமமைந்த பொன்னும் முத்துமாம். துளைப் பொன் என்பதும் அது.

ஆமக்கன்

அகம் > ஆம் + அக்கன் = ஆமக்கன்.

வீட்டுக்குத் தலைவனானவனை 'ஆமக்கன்' என்பது **முகவை வட்டார** வழக்கு. அகம் = வீடு; அக்கன், தவசம் காசு பொருள் ஆகியவற்றை உடையவனாகிய தலைவன் அல்லது கணவன்.

ஆய்

குழந்தை தொடக்கூடாத அருவறுப்புப் பொருளை 'ஆய்' என ஒலியால் காட்டுவது வழக்கம். ஆ உணவு ஆதலால், அது செரித்து அற்றுப் போனது 'ஆய்' எனப்பட்டதாம். ஆய் என்பது பொதுவழக்கு.

ஆய்தல்

கீரை ஆய்தல், கொத்தவரை ஆய்தல் என்பன பொது வழக்கு. கொள்ளத் தக்கதைக் கொண்டு, கொள்ள வேண்டா ததைத் தள்ளுதல் ஆய்தல் எனப்படும். **ஆய்தல், ஆராய்தல்** என்பவற்றின் அடிமூலமும் பொருளுமாக விளங்குவது இச் சொல்லாட்சியாம். தொல் காப்பியர்க்கு முன்னைத் தொல் வழக்குச் சொல் இது. மீன் **'ஆய்கிறது'** என்பது, மேலே மிதக்கிறது என்னும் பொருளுடையது. தட்டான் ஆய்கிறது

என்பதும் அது. மேலே பறக்கிறது என்பது பொருளாம். ஆய்தல் **மேலிட்டுத் தோன்றல்** என்னும் சிறப்பை விளக்குவது இது.

ஆயான்

ஆயன் ஆக்களை வளர்ப்பவன். மேய்ப்பன் என்பானும் அவன். புத்தர் கிறித்து திருமூலர் கண்ணன் ஆனாயர் என்பார் குருத்துவ நிலையில் வாழ்ந்தவர். ஆக்களுக்கு ஆயன்போல மாணவர்களுக்குக் குருவாக வாழ்ந்தவர் ஆயான் எனப்பட்டனர். மற்றும் ஆய்ந்தறிதலும் அறிந்ததை எடுத்துரைத்தலும் கடமையாக உடைய ஆசிரியன் ஆயான் எனப்பட்டான் எனலுமாம். ஆயான் என்பதற்குக் குரு என்னும் பொருள் வழக்கு **கல்லிடைக் குறிச்சி** வட்டாரத்த தாகும்.

ஆர்

> ***"போந்தை வேம்பே ஆரென வரூஉம்***
> ***மாபெரும் வேந்தர் மலைந்த பூவும்"***

என்னும் தொல்காப்பிய வழியில் வாய்த்த ஊர் '**ஆர்க்காடு**'. அதுமட்டுமா? **ஆரணி ஆர்ப்பாக்கம்** என்பனவும் செற்கற் பட்டு மாவட்டம் சார்ந்தவை. ஆர் என்பது ஆத்தி என்ப தாம். பேர் > பேர்த்தி; ஆர் > ஆர்த்தி. பேத்தியும் ஆத்தியும் எண்ணலாம். ஆற்காடு என்று கற்றோரும் எழுதுவது, தெளிவு இல்லாமையால் அன்று. தெளிவாகக் கூடாது என்னும் தெளிவான முடிவில் எழுதுவதாம்.

ஆரச் சுவர்

ஆரை = மதில். ஆரைச் சுவர் > ஆரச்சுவர். வீட்டைச் சுற்றி எழுப்பும் சுவரை ஆரைச் சுவர் என்பது **முகவை** வழக்கு. ஆரம் = வட்டம், வளையம். மாலை. ஆரை பழமை யான **இலக்கிய** வழக்குச் சொல்.

ஆரியம்

கையின் விரல்களை மடிப்பதைப் பூட்டிய கை என்பர். கேழ்வரகின் கதிர் கையைப் பூட்டிய அமைப்பில் இருத்த லால் பூட்டை எனப்படும். பூட்டையாவது கட்டமைப் புடைய கதிர்.

ஆர் என்பதன் பொருள்களுள் ஒன்று, கட்டு என்பது. 'ஆர்த்த பேரன்பு' 'ஆர்த்த சபை' என்பவற்றில் வரும் ஆர்த்தல் அப்பொருளது. ஆதலால் கட்டமைந்த கேழ்வரகுக் கதிர் ஆரியம் (ஆர் இயம்) எனப்பட்டதாகலாம். சேலம் தருமபுரிப் பகுதி வழக்கு இது. 'ஆரியம்' என்னும் மொழிப் பெயர் பொதுவழக்கு.

ஆள் காந்தி

வேண்டா ஆளைக் கண்டதும் எரிந்து விழுபவன் அல்லது எரிந்து விழுபவளை **ஆள் காந்தி** என்பது **கோட்டாறு** வட்டார வழக்கு.

காந்தல் = வெப்பம், எரிவு. காந்துதல் = சுடுதல். ஆளைக் கண்டு எரிதல் ஆளல்லாப் பிறவி இயல்பு போலும்!

ஆள்வீடு

முன்பகுதியும் குறியாமல் பின்பகுதியும் குறியாமல் வீட்டின் நடுப்பகுதி குறிப்பது ஆள்வீடு என்பதாகும். இது **நாட்டுக் கோட்டையார்** வழக்கு. குடும்பத்து ஆள்களே தங்கியும் பழகியும் இருக்கும் வீடு ஆள்வீடு. இல்லாள், மனையாள் என்பவற்றில் வரும் 'ஆள்' ஆளுமைப் பொருள தாதல் கருதுக. 'ஆள்' கணவன் மனைவியர் இருவரையும் குறித்தல், 'ஆளில் பெண்டிர்' என்னும் வழக்கால் அறியலாம். ஆளன் = கணவன்; ஆட்டி = மனைவி.

ஆளாதல்

பெண்பிள்ளை **பூப்படைதலை, ஆளாதல்** என்பது பொதுவழக்கு. அதுவரை சிறுபிள்ளை புரிவு தெரியாதவள் என்றும், இப்பொழுது பெரியவள், புரிவு தெரிந்தவள் என்றும் அடையாளப் படுத்தும் சொல் இது. மணத் தகுதி உடையவள் என்பதன் சான்று ஆதலால் 'ஆள்' எனப்பட் டாள். இல்லாள், மனையாள். அகத்தாள் (ஆத்தாள்) என்ப வற்றை நினைக.

ஆற்றமாட்டாதவன்

எச்செயலையும் செய்ய இயலாதவனை ஆற்றமாட்டா தவன் (ஆத்தமாட்டாதவன்) எனப் பழிப்பர். ஆற்றுதல், **செயலாற்றுதல்.** ஒன்றுக்கும் உதவாதவன், உழையாதவன்

என்பது பொருளாம். "ஆத்தமாட்டாதவனுக்கு ஐம்பத் திரண்டு அறுவாள்" என்பது **பழமொழி**. இது பொது வழக்கு; பெருவழக்கு.

ஆற்றி (அகற்றி)

ஆற்றி என்பது ஆத்தி எனப் பன்றியைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் **குற்றாலப்** பகுதியில் வழங்குவதாகும். திறந்த வெளியில் கழித்தலும் அதனை உண்டு கழித்தலும் (அகற்றலும்) கருதி இட்டு வழங்கப்பட்ட பெயர் இது. 'வெளியே வந்தால் உள்ளே போ' என்னும் நிலைமை இல்லாமையால், ஏற்பட்ட இழிமையும், அடைத்து உணவு இட்டு வளர்க்காத இழிமையும் விளக்கும் பெயர் இது.

இ

இசித்தல்

ஈரப்பொருள் தரும் இசித்தல் என்பது, அதன் நீரை இழுக்கப்பட்ட நிலையில் உலர்தல் என்னும் பொருள் தந்தது. அப்பொருளில் **பரமக்குடி** வட்டாரத்தார் இசித்தல் என்பதற்கு உலர்தல் பொருள் கொள்கின்றனர்.

இசிபதம்

ஈரப்பதம் என்பது இசிபதம் என்று வழங்கப்படுவது **உசிலம்பட்டி** வட்டாரத்தில் ஆகும்.

குளிரால் வரும் நோய் இழுவை; அது, இசிவு என வழங்கப்படும். இசிவு குளிரால் வருவதால் குளிர்பதம் இசிபதம் எனப்படுகின்றது.

இசைகுடிமானம்

திருமண இசைவு உடன்பாட்டை எழுதுதல் **இசைகுடி மானம்** என வழங்குதல் **செட்டிநாட்டு** வழக்கு. குடும்பமாக ஆகும் ஏற்பாடு குடிமானம் ஆயிற்று. இரு சாராரும் (கொடுப்பார் கொள்வார்) இசைதல் இசைவாயிற்று.

இஞ்சநிலம்

மணற்பாங்கான நிலத்தை இஞ்சநிலம் என்பது **திருவாதவூர்** வட்டார வழக்கு.

இஞ்சுதல் நீரை இழுத்தல். **இஞ்சி** என்னும் பயிரின் பெயரும், இஞ்சி என்னும் மதிலின் பெயரும் நீரை உள் வாங்குதலால் கொண்ட பெயர்களாம். 'செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சி' என்பது **கம்பர்** வாக்கு.

இஞ்சி (1)

கடுகடுப்பான முகமும் வெடுவெடுப்பான சொல்லும் உடையவரை '**இஞ்சி**' எனப் பட்டப் பெயரிட்டு வழங்குவது பொதுவழக்கு. இஞ்சியின் எரிச்சலை வெளிப்படுத்துவது இது. இஞ்சி தின்ற குரங்குபோல என்பது பழமொழி.

இஞ்சி (2)

மணலில் நீர்விட்டால் உடனே நீர் உறிஞ்சப் பட்டு உள்ளே போய்விடும். இஞ்சி என்பது உறிஞ்சுதல் பொருளது. இது உறிஞ்சுதலைக் குறியாமல் வந்ததை வெளிவிடாமல் உள்வாங்கிக் கொள்ளும் கொடாக்கண்டனாம் **கருமியைக்** குறிப்பது **செட்டிநாட்டு** வழக்கு.

இட்டாலி

நிலத்தின் எல்லையாகப் போடப்படும் வேலியைக் **கொங்கு நாட்டார்** இட்டாலி என்பர். இது '**இடுமுள் வேலி**' என்பதன் சிதைவாகலாம்.

வேல முள்ளால் அமைக்கப்பட்ட காவல் 'வேலி' எனப்பட்டது. நிலத்திற்கு வேலிபோலக் கடல் சூழ்ந்திருப்ப தால் கடலுக்கு 'வேலி' என்பதன் அடியாக 'வேலை' என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.

இட்டு நீர்

மணவிழா நிறைவேறி மணமகள் கையை மணமகன் கையில் பிடித்து ஒப்படைத்து நீர் வார்த்தலை 'இட்டுநீர்' என்பது **மதுக்கூர்** வட்டார வழக்கு. மணவிழாவைக் கொடைவிழா என்பது பழவழக்கம். இடுதல் என்பதும் கொடுத்தலேயாம். 'இட்டார் பெரியோர்': 'இட்டு உண்க' என்பவை கொடுத்தல். பொருள் தரும் பொதுவழக்கு. இவ்விடுதல் சிறப்பு வழக்கு.

இட்டுறை

இடு > இட்டு = சிறியது. இடுப்பு இடை இடுக்கண் இடுக்கு என்பவெல்லாம் சிறு என்னும் பொருள் வழிச் சொற்கள். இடுங்கிய வழியை இட்டுறை என்பது **சிங்கம் புணரி** வட்டார வழக்கு. உறை என்பது வழி என்னும் பொருள் தருகின்றது. உறுவது வருவது என்னும் பொருள தாதல் அறிக.

இடிகல்

பாக்கினை மெல்லும் பல்வலிமையில்லாதார் அப் பாக்கை இடித்துப் பொடியாக்கி, வெற்றிலையோடும் சேர்த்து இடித்து மெல்லுவர். அவ்வாறு பாக்கை இடிக்கப் பயன்படுத்தும் கல்லை 'இடிகல்' என்பது **குமரி** வட்டார வழக்கு. கல் பின்னே இரும்பு, எல்லியம் ஆயவற்றால் ஆயது; உரல் உலக்கை ஒப்பவை அவை.

இடிஞ்சில்

கிழிஞ்சில் போன்ற நீர்வாழ் உயிரி ஒன்றனை இடிஞ்சில் என்று வழங்குதல் **தலைக்குளம்** என்னும் வட்டார வழக்காகும். இடுதல் = சிறிதாக இருத்தல். இப்பொருளால், கிழிஞ்சில் வகையில் அதற்குச் சிறிதாக உள்ளது இடிஞ்சில் என அறியலாம்.

இடுக்கான்

இடுக்கு என்பது நெருக்கம், சிறிது என்னும் பொருளது. கிழியஞ்சட்டியில் சிற்றளவினதாக இருப்பதை இடுக்கான் என வழங்குவது **தலைக்குள** வட்டார வழக்காகும்.

இடுவை

இடு என்பது நெருக்கம். சிறு என்னும் பொருளது. இடுக்கான தெருவையோ வழியையோ 'இடுவை' என்பது **தூத்துக்குடி** வட்டார வழக்காகும்.

இணுங்குதல்

காதை அறுத்து விடுவேன் என்பதை, 'காதை இணுங்கி விடுவேன்' என வைவது **தென்னக வழக்கு**. மரத்தில் அல்லது செடி கொடியில் இருந்து ஓர் இலையைப் பறிப் பதை இணுங்குதல் என்பதும் வழக்கு. இலையை **இணுக்கு**

என்பதும் உண்டு. பறிக்கப்பட்டது என்னும் பொருளது. துணிக்கப்பட்டது துண்டிக்கப்பட்டது **துணுக்கு** ஆவது போல. இணுங்கப்பட்டது **இணுக்கு** ஆயது.

இராப்பாடி

இரவுப் பொழுதில் ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்னும் நின்று அவ்வீட்டுக்கு வரும் நல்லவை பொல்லவை இவை எனக் கூறிச் செல்லும் குறிகாரனை இராப்பாடி என்பது **தென்னக** வழக்காகும். இவ்வாறு இராப்பாடியாக வருபவர் சக்கம்மாள் என்றும் தாய்வழிபாட்டினராகிய கம்பளத்தார் (காம்பிலி தேயத்திருந்து வந்தவர்) ஆவர். அவர்கள் **பாஞ்சாலங்குறிச்சிப்** பகுதியர்.

இருசி

'வயது வந்தது' என்றாலே பூப்படைந்தாள் என்பதன் பொருள் ஆகும். ஆனால் சிலர் வயது வந்தும் பூப்படையா திருத்தல் உண்டு. அத்தகையவரை இருசி என்பது **புதுக் கடை** வட்டார வழக்கு. மகப்பேறு இல்லாதவரை 'இருசி' என்பதும் உண்டு. அது பொது வழக்கு. பூப்படையாதவள் மகப் பேறு வாய்த்தல் இல்லாமையால் இருபொருளுக்கும் உரியதாயிற்று.

இருள்

இருள் என்பது இருட்டு ஆவது பொது வழக்கு. ஆனால் இருள் என்பது **பேய்** என்னும் பொருளில் **தென்னகப்** பொது வழக்காக உள்ளது. "**இருளடித்து விட்டது**" என்பர். "ஓர் ஆளும் கறுப்பு உடையும் பேய்" என்பது **பாண்டியன் பரிசு**. இருட்டு, இருளன், இருளாண்டி இவ்வழிச் சொற்கள். '**பேயாழ்வார்**' ஓர் ஆழ்வார். பே = அச்சம். பே > பேய்.

இரைப் பெட்டி

கோழி தின்னும் தீனி '**இரை**' எனப்படும். அதன் வழியாக இரைபோடுதல் என்பது தின்பது, உண்பது என்னும் பொருளில் வழங்கலாயிற்று. உண்பது வயிற்றைச் சேர்வதால் அதனை 'இரைப்பெட்டி' என்பது **புதுக்கடை** வட்டார வழக்கு இரைப்பெட்டி என்பது. இறைப்பெட்டி

என்றால், நீர் இறைக்கும் இறைவைப் பெட்டி, சால், கூடை, கூனை என்பவற்றைக் குறிக்கும்.

இல்லி

மிகச்சிறிய ஓட்டையை 'இல்லி' என்பது **நெல்லை** வழக்கு. 'இல்லிக்குடம்' என்பது, நீர் ஒழுக்குடைய குடம் என்று கூறும் **நன்னூல்.** கண்ணுக்கு வெளிப்படவில்லாத் துளையைக் கருதி இவ்வாறு வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். "இல்லையோ என்னும் இடை" என்பதை நினைக்கலாம்.

இலக்கு

அம்பு எய்து பழக இடமாக இருந்ததால் இலை என்பதை **இலக்கு** என்பது வழக்கு. **இலக்கம் என்பதும்** இலக்கிய வழக்கு என்பது "இலக்கம் உடம்பு இடும்பைக்கே" என்னும் வள்ளுவத்தால் விளங்கும். இலக்கம் எண் என்னும் பொருள் தருவதும் இடப்பொருளேயாம். நான்கு இலக்க எண், ஐந்திலக்க எண் என்பவை போல்வன அது. நூறாயிரம் என்னும் பொருள்தரும் 'இலக்கம்' விளங்குதல் வழிப் பட்டது. அது, 'எல்லே இலக்கம்' என்னும் தொல்காப்பியத் தால் அறியப் பெறும். இலக்கம், விளக்கம், ஒளி.

இலைக்கீரை

முட்டை போன்ற வடிவும் நிறமும் உடைய வெளி நாட்டுக் கீரையைக் கண்டபோது 'முட்டைக் கோசு' என்றனர். கோசுக் கீரை என்றும் கூறினர். **'இலைக்கீரை'** என்பது **நெல்லை** வட்டார வழக்கு. பொதுமக்கள் ஆட்சியே புலமை மிக்கோர் ஆட்சியினும் பொருந்தியதாக அமையும் என்பது **'மிதிவண்டி'** என்னும் ஆட்சியால் விளங்கும். அதுபோன்றது **'இலைக்கீரை'** என்பதுமாம்.

இலையான்

இலை வைத்திருப்பவனையோ, இல்லாதவனையோ குறியாமல் ஈ என்றும் பொருளில் இலையான் என்பது **யாழ்ப்பாணத்**தில் வழங்குகின்றது. ஈ பெரிதும் இலையில் ஒட்டி உறையும் இயல்பு கண்டு இட்ட பெயராகும் இது.

இழுமிச் சேவு

இழுமென் மொழியால் விழுமியது பயிலல் என்பது தொல்காப்பியம். இழும் என்பதற்கு இனிமை என்பது பொருள். இப்பொருளில் இனிப்புச் சேவை, இழுமிச் சேவு என வழங்குவது **நெல்லைப்** பகுதி வழக்காகும். தமக்கு இன்பம் தரும் மொழியைத் தம் + இமிழ் = தமிழ் என வழங்கியது எண்ணத்தக்கது. இதன் விரிவான விளக்கமாக அமைந்தது 'தமிழ்' என்னும் எம் நூலாகும்.

இழை

நூல் இழையே இழையெனப்படும். நூலிழைபோல் இழைத்துச் செய்யப்படும் பொன்னணிகலம் **இழை** எனவும் படும். அவ் விழையை அணிவதால் அணியிழை, ஆயிழை முதலாகப் பல பெயர்கள் அன்மொழித் தொகையாய் வழங்கலாயின. நூல் இழைபோல் நீண்டமைந்த **'குடரை'** இழை என்பது மதுரையை அடுத்த **திருமங்கல** வட்டார வழக்கு. இடைவிடாது ஒழுகும் நெய் 'இழுது' எனப்படுவது எண்ணத்தக்கது. 'விழுது' என்பது வெண்ணெயும் இழுது என்பது நெய்யுமாம்.

இழைவாங்கி

இழை = நூலிழை. நூலிழையைத் தன் காதில் வாங்கித் தையற்பணிக்கு உதவும் ஊசியை இழைவாங்கி என்பது **கார்சியாபட்டி** வட்டார வழக்கு. இழை = இழுத்து ஆக்கப் படும் நூல். பஞ்சிதன் சொல்லா பனுவல் இழையாக என்பது நன்னூல். "இழை நக்கி நூல் நெருடும்" என்பது திருவள்ளுவ மாலை.

இளங்குடி

இளங்குடியை இரண்டாம் தாரம் என்பது பொது வழக்கு. இளைய குடியாள் என்பது வெளிப்படை.

உரிய பொழுதுகளில் அல்லாமல் ஊடு ஊடு உண்ணல் பருகல் என்பவற்றை இளங்குடி என்பது **குமரி மாவட்ட** வழக்கு.

இளங்கொடி

இளமையான கொடி என்னும் பொருளில் பொது வழக்குச் சொல்லாகும். இது கன்றீன்ற மாட்டின் **நச்சுக் கொடியை** இளங்கொடி என்பது வட்டார வழக்குச் சொல்லாகும். இது **தென்னக வழக்கு.**

இறக்கம்

இறக்கமாக அமைந்த சரிவு இறக்கம் எனப்படும். **ஏற்ற இறக்கம்** என்பது முரண் இணைகள்.

உண்ட உணவு எரித்துப் போதலால் **செரிப்பு** இறக்கம் எனப்படுதல் **நட்டாலை** வழக்காகும்.

குடலில் இருந்து இறங்குதல் பொருளது அது.

இறக்கான்

எலிவளைகள் பெரும்பாலும் நிலமட்டத்திற்குக் கீழாகவே இருக்கும். மேட்டிற்கு அல்லது நிலத்திற்கு அடியாக இறங்கலான இடத்தில் இருப்பதால் எலிவளைக்கு **இறக்கான்** என்னும் பெயரை வழங்குதல் **கருங்கல்** வட்டாரத்தில் உள்ளது.

இறுங்கு

பல்லின் ஒரு பெயர் 'எயிறு' என்பது. அதன் அடிப்பகுதியாகிய **ஈறும்** எயிறு எனவழங்கப்படும். **கோட்டாறு** வட்டாரத்தில் **இறுங்கு** என்பது ஈறு என்னும் பொருளில் வழங்குகிறது.

இறுங்கு என்பது கருஞ்சோளத்தின் பெயராதல் பொதுவழக்கு. இறுங்குச் சோளம் என்பது கருஞ்சோளம்; வெள்ளைச் சோளம், முத்துச் சோளம், செஞ்சோளம் என்பவற்றின் வண்ணவகை.

இறைசல்

மழைத்துளி வீட்டுள் வருவதை **'இறைசல்'** என்பது தென்னக வழக்கு. **இறைவாரம்** என்பது தாழ்வாரம் ஆகும். அது மழை நீர் உள்ளே வராமல் காப்பதாகும். ஏட்டைக் கட்டி இறைவாரத்தில் வை என்பது பழமொழி. தாழ்வாரத் தின் வளையில் பொருள்களைச் செருகி வைத்தல் வழியாக வந்தது.

இறைபட்டறை

கால்வாய் ஏரி ஆகியவற்றின் நீர் வாய்ப்பு இன்றிக் கேணி நீரால் பாய்ச்சப்படுவதைச் செங்கற்பட்டு வட்டாரத் தார் **இறைபட்டறை** என்கின்றனர். மற்றைத் தென்னகப் பகுதியில் **இறைவை** எனப்படுவது கமலை ஆகும். கேணியில் இறைப்பது **இறைபெட்டி** எனப்படுகிறது.

இனிமம்

இனிப்பான உணவு இனிமம் எனத்தக்கது. ஆனால் இனிமை கருதாமல் கோயிலில் தரப்படும் தளிகையை இனிமம் என்பது **கோட்டாறு** வழக்கமாகும். இன்பம் செய்வது என்னும் பொருளது அது.

ஈ

ஈச்சி

ஓயாமல் ஈயென ஒலிவர ஒலித்துத் திரியும் பறக்கும் உயிரியை ஈ என்பது நாடு தழுவிய வழக்கு. அதனை **ஈச்சி** என்பது **குமரிமாவட்ட** வழக்கு. அச்சி இச்சி அத்தி இத்தி என்பவை பெயரீறுகளாக இருக்கும் வழக்குத் தழுவியது ஈச்சி என்பது. ஈ(இ)ச்சி = ஈச்சி.

ஈப்புலி

மெலிவுடைய உடம்பினரை ஈப்புலி என்பது **கண்டமனூர்** வட்டார வழக்கு. மெலிவுடையர் எனினும் அவர், வலுவான செயலுடையவராக இருப்பார். மாட்டீ பெரியது. ஒட்டிக்கொண்டு குருதியை உறிஞ்சி எடுப்பது. அவ்வாறு உறிஞ்சு வாழ்வு, **ஈப்புலி** வாழ்வாம்.

ஈசு

மாளம் என்னும் பொருளில் **ஈசு** என்பது **எழுமலை** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. ஈசுரன், ஈச்சுரம், ஈசுவரன், ஈசுவரி, என்பவை பெருமைக்குரிய இறைவன் இறைவியரைக் குறிப்பது கருதலாம். மானம் என்பது பெருமை என்னும் பொருளில் வருதல் அறிந்ததே.

ஈத்தை

உள்வயிரம் இல்லாத **புல்லினப்** பயிர்களின் அடியை ஈத்தை என்பர். மூங்கிலை ஈத்தை என்பது **மதுரை** மாவட்ட வழக்கு. வலுவற்ற அடியுடைய தட்டையை ஈத்தை என்பது **முகவை** மாவட்ட வழக்கு. மெலிந்தவனை ஈத்தை என எள்ளலும் இவ்விழிப்பட்டதே. கதிர் விட்டும் மணிபிடியாப் பயிரை ஈத்தை என்பதும் **முகவை** வழக்கு.

ஈரலித்தல்

ஈரப்பதமாக இருத்தல். தவசம், வைக்கோல் முதலியவை நன்றாகக் காயாமல் ஈரத்துடன் இருப்பின் அவற்றை ஈரலிப்பாக உள்ளது என்பது **திருச்செந்தூர்** வட்டார வழக்காகும்.

உ

உக்கல்

மீனவர் அல்லது **பரதவர்** வழக்குச் சொல் இது. அலை மேலும் மேலும் மேலெழும்புதலை உக்கல் என்பர். உ என்பது உயர்வு, உயரம், உச்சம் என்னும் பொருளில் வருவது. அது, உயர்ந்தெழும் அலையைச் சுட்டியது. மேடான ஓரிடப் பெயர் உக்கல் எனப்படுதல் அறியலாம்.

உக்காரை

இனிப்பு என்னும் பொருளில் உக்காரை என்பது **பார்ப்பனர்** வழக்காக உள்ளது. அக்கார அடிசில் என்பது கற்கண்டு முதலிய இனிப்புச் சோறு. உ என்பது உயர்வுப் பொருள் தருதலால் உயர்ந்த - விருப்புடைய - இனிப்புணவு குறித்து உக்காரை வழங்குகின்றது.

உச்சை

கதிர் தலைக்கு நேராக வரும் நேரத்தை **உச்சை** என்பது குமரிமாவட்ட வழக்காகும்.

உச்சிப் பொழுது, உச்சி வேளை என்பது பொதுவழக்காகும். **உச்சியார்த்தை** என்பது தருமபுரி வட்டார வழக்கு. தலையின் மேற்பகுதியை உச்சந்தலை என்பது பொது வழக்கே.

உசத்து

உயர்த்து என்பது போலியாய் (ய - ச) உசத்து எனப்படும். அயர்ச்சி - அசத்தி எனப்படுவது போல. உசத்து என்பது உயரமாகக் கட்டப்பட்ட அணையைக் குறிப்பது சேரன்மாதேவி வட்டார வழக்காகும். உசத்தி என்பது உயர்த்தி என்னும் பொருளில் வருதல் **பொது வழக்காகும்.**

உசுப்புதல்

உசுப்புதல் = **உயிர்ப்புறச் செய்தல்.** உயிர்போனது போல் கிடப்பவனை - கிடப்பதை - எழுப்பி விட்டு உயிர்த் துடிப் புடைமையாக்குவது உசுப்புதல் ஆகும். "உசுப்பிப் பார்த்தேன்; அசையாமல் கிடக்கின்றான்" என்பது ஏச்சு மொழி. "நாயை **உசுப்பி விடு**" என்பது **ஆயர் வழக்கு.** 'உசு உசு' என்று நாயை ஏவுவதை, **உசுக்காட்டுதல்** என்பதும் பெருவழக்கே.

உடக்கு

சண்டை இடுவதை உடக்கு என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்கு. உடற்றுதல் (போரிடுதல்) என்பது இலக்கிய வழக்கு. உடற்று என்பது உடக்கு என மக்கள் வழக்கில் உள்ளது.

உண்டுறுதி

நிலபுலங்களையோ குடியிருப்பிடத்தையோ போக்கிய மாக எழுதி வைப்பது உண்டு. ஒற்றி (ஒத்தி) என்பது அது. உரிய காலத்தில் உரிய தொகையை வழங்கி மீட்டுக் கொள் ளும் உரிமையது அது. அதனை **உண்டுறுதி** என்பது **கம்பம்** வட்டார வழக்கு. **ஒற்றிக் கலம்** என்பது கல்வெட்டு வழக்கு.

உண்டைக் கோல்

கவண், கவணை, கவட்டை என்பவை ஒருபொருள் சொற்கள். உருண்டையான கல் அல்லது உருட்டித் திரட்டிய மண் கொண்டு குறிவைத்து அடிக்கும் எய்கருவி அது. அதனை உண்டைக் கோல் என்பது திருவில்லிப்புத்தூர் வட்டார வழக்கு ஆகும்.

உணர்ந்தோர்

உலர்தல் என்பது காய்தல். உலர்தல் 'உணர்தல்' எனப் பொதுமக்கள் வழக்கில் உள்ளது. உலர்ந்து போன

இஞ்சியைச் சுக்கு என்பது பொதுவழக்கு. அதனை உணர்ந்தோர் என்பது **நெல்லை** வட்டார வழக்காகும்.

உத்திகட்டல்

இது விளையாட்டில் கலந்து கொள்பவர்களை இருபிரிவாகப் பிரித்துக் கொண்டு ஒருவருக்கு ஒருவர் ஒத்தவராகத் தேர்ந்து கொள்ளுதல் **உத்திகட்டலாகும்**. உத்திக்கு உத்தி என்பது ஒப்புத் தரம் காட்டும். உழவுத் தொழிலில் உத்தி கட்டல் என்பது தண்ணீர் ஓடிப்பாய்ந்து பரவலாக நிற்பதற்குத் தக ஒப்புரவாக்கி வரப்புக் கட்டுதல் உத்திகட்டுதல் அல்லது **உத்தி நிரட்டல்** எனப்பதும். இது **தென்னக வழக்கு.**

உந்தி

தொப்புள் என்பது உந்தி எனப்படுதல் பொதுவழக்கு. அதன் வடிவமைப்பு நடுமேடும் சுற்றிலும் பள்ளமும் உடையதாக இருக்கும். இதனைக் கருதிய கருத்தால் சுற்றுப் பள்ளத்திடையே **உயர்ந்துபட்ட மேட்டை** உந்தி என்பது ஏலக்காய், **தேயிலைத் தோட்ட** வழக்காக உள்ளது.

உந்தித்தள்ளல், உந்தீபற என்பவையும், உந்துபந்து என்னும் ஆடல்கள ஆட்சியும் எண்ணத் தக்கவை.

உப்பங்காற்று

கடலில் இருந்து வரும் காற்று உப்பங் காற்று என்று வழங்கப்படுதல் **நெல்லை வட்டார** வழக்கு.

உவர்த் தன்மை அமைந்ததும், நிலம் சுவர் ஆயவற்றை உவர்த் தன்மையால் உப்பி உயரச் செய்வதுமாம் அக்காற்று உப்பங்காற்று ஆயது. வயிற்றுப் பொறுமல், உப்புசம் என்பது எண்ணத் தக்கது. தென்கிழக்கு மூலையை உப்பு மூலை என்பதும் **தென்னக** வழக்காம். உப்பங்காற்று பயிர் களை நன்கு வளரச் செய்யும் என்பர்.

உப்பிலி

தஞ்சை மாவட்ட வழக்கில் உப்பிலி என்பது ஊறுகாயைக் குறித்து வழங்குகிறது. உப்பு நிறையப் போட்டு ஊறவைப்பதே வழக்கம். அதற்கு **'உப்பிலி'** (உப்பு இல்லாதது) என்பது முரணாக உள்ளது. தப்புச் செய்வாரைத்

தப்பிலி என்பது போன்ற மங்கல வழக்கெனக் கொள்ளலாம். எனினும் அப்படிக் கொள்ள வேண்டிய தில்லை. மோர், தயிர் உணவுக்கு வேறு எத்தொடுகறிகள் இருப்பினும் **'ஊறுகாய்'** வைத்தலே நாடறி வழக்கு. அவ்வுணவுக்கு ஒப் பில்லாத தொடுகறியாக இருப்பதால் ஒப்பிலி எனப்பட்டு, உப்பிலி யாகியிருக்க வேண்டும். ஒப்பிலி யப்பனையே **உப்பிலியப்பன்** ஆக்கவல்லார் ஊறுகாயைத் தானா மாற்றிவிட மாட்டார்?

உப்புக்குத்தி

முகவை வட்டார வழக்கில் **'குதிங்காலை', உப்புக் குத்தி** என்னும் வழக்கம் உண்டு. உப்புதல் உயர்தல்; குந்துதல், குத்த வைத்தல் என்பவை காலைமடிக்காமல் நிறுத்தி அமரும் நிலையாகும். குத்துக்கால் என்பது கமலைக்கிணற்றின் இறைவைச் சால் வடம் தாங்கும் மரத்தூண்களாம். அதற்கு, மேற்குத்துக் கால் என்பதும் உண்டு. குத்துதல் குற்றுதலாம்; அதாவது ஊன்றுதல். குத்தி, 'குதி'யாகத் தொகுத்தது.

உப்புசம்

வயிற்றுப் பொருமுதலை மருத்துவ வழக்கில் உப்புசம் என்பர். ஆனால், காற்றுப்பிசிறாமல் வெப்பு மிக்கு இருத் தலை **உப்புசம்** என்பது நெல்லை வட்டார வழக்காகும்.

உப்புநீர்

உப்புத் தன்மை அமைந்த அல்லது உப்புக் கரைசலாய நீர் உப்பு நீர் எனப்படுதல் பொதுவழக்கு. உப்பு நீர் என்பதைக் கண்ணீர் என்னும் பொருளில் வழங்குதல் **தென் தமிழ்நாட்டு** வழக்காகும். கண்ணீர் உப்புத் தன்மை உடையைக் குறிக்கும் ஆட்சி இது.

உம்மா

குமரி வட்டாரத்தில் அம்மா என்பது உம்மா எனப்படு கிறது. **உன் அம்மா** என்பது உ(ன் அ)ம்மா ஆயிற்று. என்தாய் என்பது 'யாய்' என்றும், நின் தாய் என்பது 'ஞாய்' என்றும் வழங்கப்பட்ட பண்டையோர் வழக்கை எண்ண லாம். என் அம்மா என்பதை எம்மா, எம்மோ என்பது **நெல்லை, முகவை** வழக்கே. "எம்மோய்" என்பது கம்பர் சொல்.

உமல்

மீனவர் தம் மீன் கூடையை 'உமல்' என்பது வழக்கு. மற்றைக் கூடைகளினும் மீன் அள்ளி வரும் கூடை - வலையில் இருந்து மீனைக் கொட்டும் வகையில் அகலமும் உயரமும் உடையதாக இருப்பதால் 'உமல்' எனப்பட்டதாம். ஓங்கியும் ஏங்கியும் ஒலியெழுப்பி அழும் அழுகை **ஓமலிப்பு** என்பது தென்னக வழக்கு.

உய்தம்

உய்தம் என்பது அன்பு, நட்பு என்னும் பொருளில் **நெல்லை** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. "உன் உய்தக் காரன் உன்னைத் தேடி வந்தான்" என்பர்.

உராய்வு இல்லாமல், செல்ல வண்டி அச்சில் தடவும் நெய்க்கு - உயவு நெய் என்பது பெயர். உயவு > உய்வு > உய்தம் ஆயது. உய்வு நெய் 'பசை' 'மசை' எனவும் வழங்குதல் உண்டு. பசை என்பது ஒட்டும் தன்மையது ஆதலால் நட்புக்கும் கொள்ளப்படும். அது பொருள் கருதிச் சேரும் நட்புக்கும் ஆயிற்று.

உய்யக் கொண்டான்

பழஞ்சோறு எனப் பொதுமக்கள் வழங்குவதை **மாலியர்** (வைணவர்) உய்யக் கொண்டான் என்பார். உயிர் உய்ந்து இருப்பதற்காக உண்ணப்படும் சோற்றை உய்யக் கொண்டான் என்றனர். அப்பெயரால் **திருச்சி** மாநகரை ஒட்டி ஓடும் **கால்வாய்** ஒன்று உண்டு.

கடலைக்காய்

காய் என்பது செடி, கொடி, மரங்களில் காய்ப்பது. வேரில் தோன்றுவதைக் காய் என்பது இல்லை. நிலக்கடலை என்றே கூறுவர். ஆனால் **சேலம் மாவட்டத்தார் கடலைக் காய்** என வழங்குகின்றனர்.

உயிர்க்காரர்

உயிர்போன்ற நட்பினரை **உயிர்க்காரர்** என்பது குமரிமாவட்ட **அகத்தீசுவர** வட்டார வழக்காகும். உயிர் பகுத்தன்ன (உயிரைப் பகுத்து வைத்தாற்போன்ற), ஈருடல்

ஒருயிர்; இருதலை ஒருபுறா, கவைமகவு என்பன வெல்லாம் உயிரொன்றிய காதலையும் நட்பையும் குறிப்பனவாம்.

உரக்குண்டு

குண்டு என்பது உருண்டை என்னும் பொருளை அன்றி ஆழம் என்னும் பொருள் தருவது. பள்ளமாக அமைந்த வயல் வளமுடைய ஊர், குண்டு எனவும் வழங்கும். எ - கா: வெற்றிலைக்குண்டு (வத்தலக்குண்டு). கூத்தியார் குண்டு. (நட்டுவாங்கம் பிடித்தார்க்கு வழங்கப்பட்ட ஊர்)

தழை இலை மட்கி உரமாவதற்காக இட்டுவைக்கும் இடம் குழியாக இருப்பதால், அதனைக் குண்டு என்னும் ஆட்சி உண்டாகி, உரக்குழியை '**உரக்குண்டு**' என வழங்குதல் **குமரி** மாவட்ட வழக்கில் உள்ளது.

உரட்டான்கை

உரம் = வலிமை; உரம் இல்லாதது, உரட்டான்; வலக்கையினும் இடக்கை வலிமையைப் பழகாமையால் வலிமை குறைந்ததாக உள்ளது அல்லது ஆக்கப்பட்டது. இடக்கைப் பழக்கம் உடையார்க்கு அக்கை வலிமை வலக்கையினும் மிக்கதாக இருத்தல் அறியத்தக்கது.

உரட்டான்கை என்பது **இடக்கையைக் குறித்தல் கருவூர்** வட்டார வழக்காகும். சென்னைப் பகுதியிலும் அவ்வழக்குண்டாம். அது சென்றடைந்த தாகலாம்.

'ஆ' என்பது எதிர்மறை இடைநிலை.

உரவி

உரம் என்பது வலிமை: **உரவி** என்பது வலிமையுடையது. இடைவெளி மிகப்படப் பாய்ந்து செல்லும் பாய்ச்சையை (பாச்சையை) உரவி என்பது **திருவில்லிப் புத்தூர்** வட்டார வழக்காகும். உரம், உரன் என்பவற்றின் வழிவந்த பெயரீடு இது.

உரிஞ்சல்

உராய்தல் என்பது உரிஞ்சுதல் எனப்படும். மதிலை நெருங்கி உரிஞ்சுதலால் கதிரோன் சிவப்புற்றான் என்பது **மனோன்மணீய உயர்வு நவிற்சி.**

செறிவுடைய செடி கொடி மரம் நிறைந்த காட்டில் சென்றால் அவை உரிஞ்சுதலும் குருதி வடியச் செய்தலும் அறியலாம். புதர்க்காட்டை **உரிஞ்சல்** என வழங்குதல் **காரைக்குடி** வட்டார வழக்காகும்.

உருத்து

அன்பு என்னும் பொருளில் **உருத்து** என்னும் சொல் **தென்னக** வழக்கில் உள்ளது. "என்மேல் அவன் மிக உருத்தானவன்" என்பர். "உருத்தானவன் உருத்தில்லாதவன் என்பது நல்லது பொல்லதில் வெளிப்பட்டுவிடும்" என்றும் வழங்குவர். உரிமை மிக்க அன்பு உருத்து ஆகும். **உரித்து** என்னும் சொல் வழிப்பட்டது. உயிர் உரிமைச் சான்று அன்பே என்பது, "அன்பின் வழியது உயிர்நிலை" "அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு" என்பவற்றால் விளங்கும்.

உருமால்

தலையில் கட்டும் பட்டுப்பாகை உருமால் எனப்படும். பட்டுப் பளபளப்பும் வண்ணக் கரையும் பூவேலைப்பாடும் பிற குஞ்சங்களுடன் கூடியும் பிறரைக் கவர்வதாகவும், தலையை மிக உயரமாக்கிக் காட்டுவதாகவும் உள்ளமையால் இலக்கிய நலம் விளங்க **உருமால்** எனப்பட்டது.

உரு = ஒளி; மால் = உயரம். இலக்கிய வழக்கும் பொது வழக்கும் இணைந்து நடையிடும் சொற்களுள் ஈதொன்று. இதனைப் **பொதுவழக்கெனல்** தகும்.

உருமிப்பு

உருமம் என்பது காற்று விசிறுதல் இல்லாமல் இறுக்கமாக வியர்வை உண்டாகும் நிலையைக் குறிப்பதாம். உருமம் > உருமிப்பு. **ஒருமிப்பு** என்றும் கூறுவர். உருமநிலை உண்டாயின் மழை பெய்யும் என்பர். உரும் = இடி. இதனைக் கருதலாம். இது **தென்னகப்** பொது வழக்கு.

உருவாரம்

பொ(ய்)ம்மை மண்ணால் செய்வதுண்டு. அவர்கள் மண்ணீட்டாளர், குயவர், வேளார் (வேள் = மண்) என வழங்கப்படுவர். 'குலாலர்' என்பது பின்வழக்கு. வெண்ணிக் குயத்தியார் புகழ் வாய்ந்த பெண்பாற் புலவர். குயவர்கள்

தாம் உருவாக்கும் பொம்மையை '**உருவாரம்**' என்பது தொழில் வழிவழக்கு ஆகும். ஆரம், வாரம் வளைதல் பொருள். வனைதல் என்பதும் வளைதல் பொருளதே. கலங்களும் பொம்மைகளும் வளைவமைப்பு உடையனவையே.

உருவால் அரிசி

வெந்தயம் என்பது மசாலைக்கும், மருந்துக்கும் பயன்படும் கடைச் சரக்குப் பொருள். அதன் வடிவமைப்புக் கருதித் **தக்கலை** வட்டாரத்தார் அதனை உருவால் அரிசி என்பர். 'உரு' அழகாகும். வால் மிளகு, வால்பேரி - என்பவற்றை எண்ணலாம்.

உருளை

ஆடு மாடு முதலியவை விலைமாறும் தரகர் வழக்கில் உருளை என்பது 'பணம்' என்னும் பொருளில் வழங்கப்படுகிறது. சில இடங்களில் இதனை **வட்டம்**, என்றும் **சக்கரம்** என்றும் வழங்குதல் உண்டு. காசு, பணம் என்பவற்றின் வடிவு கருதி வழங்கும் வழக்கம் ஈதாம்.

உருளோசு

குமரி மாவட்ட **மூக்குப் பேரி** (பீரி) வட்டாரத்தார் கடிகாரத்தை உருளோசு என வழங்குவர். கடிகார வடிவும், முள்கள் சுழலும் வடிவும், சக்கரங்களின் வடிவும் உருளையாதலால் இவ்வழக்கு ஏற்பட்டது.

உலுப்பை

பலபேர் கூடி நின்று (மொய்த்து) தருவதும் எழுதுவதும் **மொய்** எனப்படுதல் பொது வழக்கு, ஈமொய்த்தல், எறும்பு மொய்த்தல் என்பவற்றை எண்ணுக.

இனி நெல்லி, புளி முதலியவற்றை உதிர்த்தலை உலுப்புதல் என்பது வழக்கு. உலுப்பினால் கிளைகளைப் பற்றி அசைத்தால் கூட்டி அள்ளும் அளவுக்கு பொது பொது வென உதிரும். அதுபோல் குவியும் மொய்ப் பணத்தை **உலுப்பை** என்பது **அறந்தாங்கி** வட்டார வழக்காகும்.

உவச்சர்

உவச்சர் என்பது ஒரு குடிப்பெயராக வழங்கப்படுகிறது. உவச்சர் மேளகாரர் எனப்படுவார். கொட்டு

முழுக்குவார்க்கு வழங்கும் கோயிற்கொடை உவச்சக்காணி என வழங்கப்படுதல் கல்வெட்டுச் செய்தி. **குற்றாலத்துப்** பகுதியில் உவச்சர் என்பார் கோயில் பூசகர் என வழங்கப் படுகிறார்.

உவை

கள் என்பது பல என்பதன் இறுதி (ஈறு) எ - டு: அவர்கள், பூரியர்கள், மரங்கள். பயிருக்கு இடையூறாகச் செறிந்து கிடக்கும் புல் பூண்டுகள் களை எனப்படும். களைக் கொட்டு ஒரு கருவி. களை கட்டல் - தொழில்; அது களை வெட்டுதலாம். குமரி மாவட்டத்தில் உவை என்பது களையைக் குறிக்கும் வழக்குச் சொல்லாகும். உவை செறிவு என்னும் பொருளில் வருதல் இது.

உழவு

உழுதல் தொழிலை உழவு என்பது **பொது வழக்கு**. ஆனால் மாட்டுத் தரகர், உழவர் ஆயோரிடை ‘உழவு’ என்பது வயது என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. உழுவ தற்கு ஏற்ற **வயது** என்பது கொண்டு அதன் அடிப்படையில் இரண்டு உழவு, மூன்று உழவு என வயது மதிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். வேந்தர்களின் ஆட்சியாண்டும், துறவோரின் ஆட்சியாண்டும் கணக்கிடப்படுவதை எண்ணலாம்.

உள்ளிங்கம்

இங்குதல் இஞ்சுதல் என்பவை இழுத்தல் என்னும் பொருளன. உள்ளாக இழுக்கும் ஒன்று உயரம் தணிதல் வெளிப்படை. நாணம் தரும் செய்தி ஒன்றனைக் கேட்டுத் தலைகுனிதல் என்றும் நல்லோர் இயல்பு. இது,‘கருமத்தால் நாணுதல்’ ஆகும். இத்தகு நாணத்தை ‘உள்ளிங்கம்’ என்பது **மதுரை** வட்டார வழக்காகும்.

உளி

ஒருவரை நினைந்து ஆர்வத்தால் அழைப்பது விளி எனப்படுதல் பொதுவழக்கு. உள்ளி அழைக்கும் இதனை உளி என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும். அவனை உளி என்றால் அவனைக் கூப்பிடு என்னும் பொருளதாம்.

உறக்காட்டுதல்

உறங்காமல் படுத்தும் குழந்தையை உறங்கவைத்தல் உயர்கலை. அதனைக் குறிக்கும் வகையால் உறக்காட்டுதல் என்பது **தென்னக வழக்கு**. தாலாட்டுதல், பாடுதல், குருவி பொம்மை நிலா முதலியவை காட்டி அழுகையை நிறுத்திச் சோறூட்டி உறங்கச் செய்தல் என்பவை தழுவியது உறக்காட்டுதலாம்.

உறை

உறைப்பெட்டி, உறைக்கிணறு, உறையாணி, தலையணை உறை முதலியவை பொதுமக்கள் வழக்கில் உள்ளவை. அனைத்தும் **வட்ட வடிவில்** அமைந்தவை. உரலைச் சுற்றியமைந்த மேல் வட்டம் **உறைப்பெட்டியாம்**. வட்டக் கிணறு **உறைக்கிணறு** ஆகும். இவ்வாறே பிறவும். உறைக் கிணறு இலக்கிய ஆட்சி பெற்றது. உறைபோடுதல், பூண் பிடித்தலாம். இவை **தென்னகப்பொது வழக்குகள்**.

உன்னம்

வருங்குறி காட்டும் மரமொன்று ‘உன்னம்’ என வழங்கப்படுதல் புறத்திணையில் உண்டு. உன்னம் என்பதற்குப் **படகு** என்னும் பொருள் வழக்கு, **திருச்செந்தில்** வட்டார வழக்காகும். அவர் வளக்குறி காட்டுவதாக அதனைக் கொண்டு மீனவர் வழங்கிப் பொது வழக்காகி யிருக்கலாம்.

ஊ

ஊச்சுப்பிள்ளை

ஊச்சுப்பிள்ளை என்பது பால்குடி பிள்ளை. அதற்குப் பசி உண்டாகி விட்டால் இடம் சூழல் எண்ணாமல் பால் குடிக்க அடம் செய்யும். என்ன வகையில் ஏமாற்றினும் தன் எண்ணத்தை மாற்றாது. அவ்வாறு சொல்லியது கேளாமல் அடம்பிடிக்கும் வளர்ந்தவர்களை ஊச்சுப் பிள்ளை என்பது **அகத்தீசுவர வட்டார** வழக்காகும்.

ஊசன்

எந்தச் செய்தியும் உண்மையும் கூறாமல் அமுக்கடியாக இருப்பவனை **ஊசன்** என்பது **முகவை** வட்டார வழக்காகும்.

ஊசு - ஊச்சு = உள்வாங்குதல். உள்வாங்குதலை அன்றி வெயியிடாது வைப்பவன் ஊசன் எனப்பட்டான்.

ஊசிக்கால்

குத்துக்கால் என்பது சம்மணம் (சப்பணம்) போடாமல் கால் ஊன்றி அமர்தலாகும். கமலையிலும் குத்துக்கால் உண்டு. இதனை ஊசிக்கால் என்பது **நெல்லை** வட்டார வழக்கு.

ஊட்டி

அகத்தீசுவர வட்டாரத்தில் பன்றியை ஊட்டி என வழங்குகின்றனர். அது, உண்டு கழித்தலை உண்பது கொண்டு வழங்கப்பட்ட தாகலாம். பாட்டி என்னும் சொல்லுக்குத் தொல்பழ நாளில் பன்றி என்னும் பொருள் இருந்ததைத் தொல் காப்பிய வழியே அறிய வாய்க்கின்றது. இனி ஊட்டி என்பது பூட்டியைப் பெற்ற ஓட்டியைக் குறிப்பதாகிய வழக்கு உரல் ஒரல், உலக்கை ஒலக்கை என்பவை போல உகர ஒகரத் திரிபாகலாம்.

ஊட்டு

முன்னோர்க்கும் தெய்வங்களுக்கும் படைத்து வழிபடும் விழாவை ஊட்டு என்பது **கோட்டூர்** வட்டார வழக்கு ஆகும்; நெல்லை வழக்கும் அது. உண்ணச் செய்தல் ஊட்டுதல் ஆகும். ஊட்டுத்தாய், ஊட்டுப் புரை, ஊட்டி என்பவை நினைக.

ஊடம்

ஒருவர் நடவடிக்கைகளை அவர் அறியாமல் அறியும் உளவு வேலையை அல்லது ஒற்று வேலையை ஊடம் என்பது **கோட்டூர்** வட்டார வழக்காகும். ஊடு புகுந்து (உள்புகுந்து) அறிவது ஊடம் ஆயிற்று.

ஊத்தி

ஊற்றி என்பது ஊத்தி என மக்கள் வழக்கில் உள்ளது. ஊற்றப்படும் பொருள் சேரும் இடம் வயிறு ஆதலால் அதனை ஊத்தி என வழங்குதல் **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும்.

ஊர் சுற்றி

ஊர் சுற்றி வருவாரை ஊர் சுற்றி என்பது வழக்கம். உலகம் சுற்றி, தெருச் சுற்றி என்பவையும் இவ்வழக்கினவே. **கள்ளிக்குடி, பெட்டவாய்த்தலை** வட்டாரங்களில் ஊர் சுற்றி என்பது பன்றியைக் குறிப்பதாக உள்ளது.

ஊழையாடு

மூக்கில் இருந்து ஒழுகும் சளியை ஊழை என்பது வழக்கம். ஒட்டாத சதை ஊழைச் சதை எனப்படும். ஆட்டு வகையுள் ஒன்றாகிய செம்மறியாட்டை ஊழையாடு என்பது **ஒட்டன் சத்திர** வட்டார வழக்கு ஆகும். ஒழுகும் மூக்குக் குறித்தது இது. 'ஊழை' என்பது சிலர்க்குப் பட்டப் பெயர்.

ஊற்றாங்கால்

கிணறுகளில் நீர் ஊறுதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்த குளம் குட்டைகளை 'ஊற்றாங்கால்' என்பது **கொங்கு** நாட்டு வழக்கு. 'ஊற்று ஆம் கால்'; கால் என்பது நீர்வரத் தாகும் வழியாகும்.

ஊறு

ஊறு என்பது தொடுதல் உணர்வையும், இடையூறு என்பதையும் குறிக்கும். ஊறுதலால் மணற்கேணி ஊற்று எனப்படும். ஊறுகின்ற எச்சிலை 'ஊறு' என்பது ஊறு என்பது **உசிலம்பட்டி** வட்டார வழக்கு. ஊறு காய் ஊறுதலால் அமைந்தது.

ஊன்

தசை, புலால் என்னும் பொருள் தருவது ஊன். அது, எரியும் விறகில் இருக்கும் நீர் வடிவைக் குறித்தல் **காரைக்குடி** வட்டார வழக்கு ஆகும். ஊனீர் என்பதும் அது.

எ

எக்கச்சக்கம்

எக்கம் = எக்குதல், மேலெழும்புதல். **சக்கம்** கீழே தாழ்ந்து குனிதல். இவ்விரண்டிற்கும் முடியாத அளவு நெருக்க மிக்க - அடைசலான - ஏராளமான நிலைக்கு எக்க சக்கம் என்பது **தென்னக** வழக்கு. 'எக்க சக்கமான கூட்டம்' 'எக்க சக்கமான செலவு' என்பவை வழங்குத் தொடர்கள்.

எக்கல்

மார்பை மேலே தூக்குதல் எக்குதல்; எக்கல் எனப்படும். அதுபோல் அலை கரைமேல் ஏறித்தள்ளும் மணல் மேடு எக்கர் எனப்படுதல் இலக்கியப்பழ வழக்கு - எக்கர் என்பதன் போலியாக (ர் - ல்) எக்கல் என்பது மணல்மேடு குறித்தல் **திருவரங்க** வட்டார வழக்காகும். இது **பேராவூரணி** வட்டார வழக்காகவும் உள்ளது.

எக்கு

எக்கு என்பது இடுப்பு என்னும் பொருளில் **அகத்தீசு வர** வட்டாரத்தின் வழக்காக உள்ளது. ஒக்கலை என்பது இடுப்பு என்னும் பொருளில் நாலாயிரப் பனுவலில் இடம் பெற்றுள்ளது. சுருங்கிய இடுப்பு அல்கு, அஃகு, அக்கு என்றாகும். அகர எகரத் திரிபாகவோ, ஒகர எகரத் திரிபாகவோ இஃது இருக்க வேண்டும். ஒக்கல் என்பது இடுப்பு என்னும் பொருளில் வருதல் **நெல்லை** மாவட்ட வழக்கு.

எச்சு

எச்சம் என்பது மிகுதி (மீதி)யாக வைத்துச் செல்வது என்னும் பொருளது. எஞ்சுதல் என்பதும் மிகுதல் பொருளதே. தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தால் என்னும் குறளில் எஞ்சுதல் (மிகுதல்) என்னும் பொருளிலேயே வந்துளது. எச்சு என்பது மிகுதி என்னும் பொருளில் **பழனி** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. சடுகுடு (கபடி) விளையாட்டில் எச்சுப்போதல் இளைத்துப் போதல் மூச்சுவிடுதல் என்னும் பொருளில் வரும். அது எய்ப்பு - இளைப்பு வழிப்பட்டது.

எசனை

இசைவாக ஒருவர் ஒருவருடன் இருத்தலை எசனையாக (இசைவாக) இருப்பதாகக் கூறுவது தென்னக வழக்கு. **இசைவு** > **எசைவு** > **எசனை** ஆகியிருக்கலாம். ஒரு பலகையை மற்றொரு பலகையுடன் இசைப்பதை இசைவு என்பது எண்ணத்தக்கது.

எட்டாக்கை

எட்டாத நீண்ட கையைக் குறிக்காமல், மிகத் தொலைவான இடத்தைக் குறிப்பது **வட்டார வழக்குச்** சொல்லாகும். மிகத் தொலைவான இடத்தில் உள்ள நிலம், ஊர் முதலியவற்றை அது **எட்டாக்கையில்** உள்ளது; நமக்குப் போய்வர வாய்க்காது என்று கூறுவர். கை = இடம். எட்டுதல் = நெருக்கம்.

எட்டுக்கும் எழவுக்கும் கூடுதல்

இறப்புச் சடங்குகளுள் **எட்டு** என்பது எட்டாம் நாள் நிகழும் பங்காளிகள் நிகழ்ச்சி. **எழவு** என்பது (இழவு) பதினாறாம் நாள், கொண்டு கொடுத்தவர் நிகழ்ச்சி. ஒன்றில் பங்கு கொண்டவர் மற்றொன்றில் பங்கு கொள்ளல் முறையாகாது. ஆதலால் முறை கேடாகச் செயலாற்றுபவரை, "எட்டுக்கும் கூடுவான்; எழவுக்கும் கூடுவான்" என்பது தென்னக வழக்கு. இது **பழமொழித்** தன்மையும் அடைந்து விட்டது.

எடுப்புத் தண்ணீர்

நடவு போட்ட பயிர் மேலே நிமிர்வதற்கு விடப்படும் தண்ணீர் எடுப்புத் தண்ணீர் எனப்படும். அதனைக் **'கங்களவு'** என்பதும் உண்டு. பயிர் நட்ட நிலையில் வாடிச் சாய்ந்து விடும். அது நிமிர விடும் தண்ணீர் எடுப்புத் தண்ணீர். இது **நெல்லை, முகவை** வழக்கு.

எரிச்சல்

இது எரிதல் பொருளது. எரிச்சல் எனவும் வயிற்றெரிச்சல் எனவும் வரும். ஆனால் **அறந்தாங்கி** வட்டாரத்தில் எரிச்சல் என்பது எரி பொருளாம். விறகைக் குறிக்கிறது.

எரிப்பு என்பது விறகைக் குறித்தல் **முகவை, நெல்லை** வட்டார வழக்காகும்.

எரிசேரி

எரி சேரி என்பது **நாஞ்சில்** வட்டார வழக்கில் குழம்பைக் குறிக்கிறது. எரிப்புச் சேர்க்கப்பட்ட குழம்பு எரிசேரி. அது காரக் குழம்பு என்பது. வற்றல் குழம்பு, சுண்டக்குழம்பு என்பவை **முகவை, நெல்லை** மாவட்ட வழக்குகள். அன்றியும் பொதுவழக்குமாகும்.

எருகுணி

அச்சம் பெரிதுடையானை எருகுணி என்பது **நெல்லை** மாவட்ட வழக்கு. எருகுதல் அஞ்சுதல். அஞ்சுவார்க்கு நீரும் மலமும் அச்சமுற்றபோதில் பல் கால் வரும். எருகுதல் என்பது கழிதல். எரு என்பது மலம். அழுகுணி என்பதை எண்ணலாம்.

எல்லு

எல் என்பது உரிச் சொல் எல்லே இலக்கம் என்பது தொல்காப்பியம். ஒளி என்னும் பொருள் தருவது. எல் = கதிரோன். பகல்பொழுது.

நெல் - நெல்லு என்றும், பல் - பல்லு என்றும் சொல்லப்படுவதுபோல் எல் - எல்லு எனப்படும். எல்லு என்பது எலும்பு என்னும் பொருளில் **குமரி** மாவட்ட வட்டார வழக்காக உள்ளது. எலும்பு வெண்ணிறமானது.

எழுத்து

எழுதப்படுவது எழுத்து என்பது பொதுவழக்கு. எழுத்து என்பது எழுதப்பட்ட கடிதத்தைக் குறித்தல் **குமரி** மாவட்ட வழக்காகும். என் எழுத்து வந்ததா? நீங்கள் போனதும் ஓர் எழுத்த எழுதுங்கள் என்பது உரையாட்லில் வருவது.

எழுதம்

சுவர்மேல் விழுந்த நீர் சுவர்வழியே வழியாமல் சுவரை விட்டுச் சொட்டுமாறு அமைக்கப்பட்ட நீட்டிய செங்கலை எழுதம் என்பது **கொத்தர்** வழக்கு. சுவர் முழுவதும் வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் அமைப்பு அது.

எழுதில்லக் காரி

திருமணச் சடங்கு நடத்தும் பெண்மணியை எழுதில்லக்காரி என்பது **திருச்செந்தூர்** வட்டார வழக்கு. திருமணச் சடங்கு கரணம் எனப்பட்டதும், கரணம் செய்வார் கரணத்தியலார் எனப்பட்டதும், மகளிர் நடத்தும் கரணச் சடங்கே நம் பண்டை மணச்சடங்கு என்பதை அகநானூறு (86) குறிப்பதாலும் இவ்வழக்கத்தின் மூலங்கள் அறியவரும். மேலும் பூப்பு நீராட்டு, திருமணச் சடங்கு என்பவை இந்நாள்வரை தொல்குடி வழியரிடத்தெல்லாம் மகளிர் நடத்துவதாகவே இருத்தலும் அறியத்தக்கது.

ஏ

ஏச்சல்

ஏமாற்றுதல் என்பதை ஏச்சல் என்பது **அம்பா சமுத்திர** வட்டார வழக்கு. இது ஏய்த்தல் என்பதன் கொச்சை வடிவு ஆகும். "ஏச்சப் போட்டேன் ஏச்சுப் போட்டேன்" என்பது கூத்துப்பாட்டு.

ஏட்டை

ஏ அடி என்பது ஏட்டி எனப் பெண்பால் விளியாவது பொது வழக்கு. ஏ அடா என்பது ஏடா என்பதும் பொது வழக்கே. ஏட்டைப் பருவம் என்பது இளமைப் பருவம் குறித்தல் இலக்கிய வழக்கு. ஏட்டை என்பது பெண்பால் விளியாக வழங்கப்படுதல் **நாஞ்சில் நாட்டு** வட்டார வழக்கு ஆகும்.

ஏணை

ஏண் என்பது உயரம். ஏணி உயரச் செல்வதற்கு உதவும் கருவி. ஏணை என்பது உயர்த்திக் கட்டப்படும் தொட்டிலைக் குறித்தல் வட்டார வழக்காகும்.

ஏந்தல்

கையில் எடுத்துத் தருதல், தூக்கித் தருதல் என்பவை ஏந்துதல் ஆகும். இது பொதுவழக்கு. உயரமான இடத்தையும், உயரமான இடத்தில் உள்ள ஏரியையும், ஏரி சார்ந்த

ஊரையும் குறிப்பது **முகவை, நெல்லை** மாவட்ட வழக்கு. எ-டு: முத்தர்சனேந்தல், முடிவைத்தானேந்தல், கொம்புக்கார னேந்தல்.

ஏமாசடை

ஒருவருக்கு ஒருவர் பரிந்து பேசுவதை ஏமாசடை என்பது **மதுக்கூர்** வட்டார வழக்கு. அவனுக்கு அவன் ஏமத்துக்கு வருகிறான் என்பது **முகவை** மாவட்ட வழக்கு. ஏமம் என்பது பாதுகாப்பு, பரிந்துவருதல் பரிந்து பேசுதல் என்பவை பாதுகாப்புக்கு உரியவையே. 'ஏமப் புணை' என்பது திருக்குறள்.

ஏய்த்துவாழி (எத்துவாழி)

பிறர் சொல் கேளாமல், அவர் உதவியைப்பெற்று உண்டு உடுத்து வாழ்பவனை **எத்துவாழி** என்பர். **ஏய்த்து வாழி** என்பதன் பிழைவடிவு அது. வாழி = வாழ்பவன்(ள்). தட்டிக் கழித்தல், சாக்குப் போக்குச் சொல்லுதல் என்பவை எத்துவாழியர் கைம்முதல் சரக்காகும். இது **தென்னக** வழக்கு.

ஏராளம்

ஏர் உழவர்கள் களத்திற்கு வந்து உழைத்தவர் உழையா தவர் ஏழை பாழை எனப்பாராமல் இயன்ற வகையால் உதவுதல் வழியாக ஏற்பட்ட கொடைப் பெருக்கச் சொல் ஏராளம் என்பதாம். இது பொதுவழக்கு.

ஏவக்கேள்வி

விலைப்புள்ளி, ஒப்பந்தப்புள்ளி எனப்படுவன **செட்டி நாட்டு** வழக்கில் '**ஏவக்கேள்வி**' என வழங்குகிறது. இன்ன வேலை என்பதற்கு இவ்வளவு எனக் கேட்டு அல்லது எழுதித் தந்து பெறுவது ஏவக்கேள்வியாகும். ஏவம் = ஏவப்பட்ட வேலை. கேள்வி = கேட்டு எடுத்தல்.

ஏறல்

ஏறல் என்பது ஏறுதல் என்னும் பொதுப்பொருளில் வழங்குதல் எங்கும் உள்ளது. முறை மன்றத்தின் தீர்ப்பை ஒப்பாமல் மேல் முறையீடு செய்வதை **ஏறல்** என்பது **திருப்பரங்குன்ற** வட்டார வழக்கு.

ஐ

ஐந்தடித்தல்

அஞ்சடித்தல் எனக் கொச்சை வழக்கில் உள்ளது இது. ஐந்து = ஐம் பொறி. அடித்தல் = அடித்துப் போட்டது போல் செயலற்றுக் கிடத்தல். சோம்பிக் கிடப்பவனை 'அஞ் சடிச்சுக் கிடக்கிறான்' என்பது **நெல்லை** வழக்கு.

ஐயம் பிடுங்கி

குறிகூறுதல் என்பது வருபவர் முகக்குறி சொற்குறி கொண்டு கூறுவதே வழக்கம். குறிகண்டு கூறுவார் கூறிகூறுவார் ஆவர். குறிப்பறிதல், குறிப்பறிவுறுத்தல் என்பவை திருக்குறள் அதிகாரத் தலைப்புகள்.

கொண்டுவரும் செய்தியறிந்து அதற்குத் தகக் கூறுபவர் கோள் + தாங்கி = கோடாங்கி எனப்படுவார். குறிகேட்டு வருபவர் கேட்கும் ஐயத்தை வாங்கிக் கொண்டு நம்பும் வகையால் குறி கூறுதலால் குறிகாரரை 'ஐயம் பிடுங்கி' என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்காகும்.

ஐயர்

கொங்கு நாட்டில் **அப்பா** என்னும் முறைப்பெயர் **ஐயர்** என்றும் **ஐயார்** என்றும் மிக இயல்பாக வழங்கப் படுகிறது. **ஐயன்** என்பது தந்தையின் பெயர். அவனுக்குப் பின் குடும்பப் பொறுப்புடையவன் அண்ணன் '**தம் ஐயன்**' (தமையன்) என்பதால் அறியலாம். "முன்னின்று மொய்யவிந் தார் என் ஐயர்" என்பது தந்தையைக் குறிக்கும் இலக்கிய ஆட்சி.

ஐயா

ஐயா என்னும் விளிச்சொல் தென்னகப் பகுதியில் மதிப்பு மிக்க சொல். ஆனால் **சென்னைப்** பகுதியில் **அப்பா** என்னும் சொல்லே மதிப்புமிக்க சொல். இச்சொல்வழக்கு அறியாமல் பேசுவதால் இடர்ப்பாடு உண்டாதலும் கண்கூடு.

ஐவணை

ஐந்து விரல்களுக்கும் ஆழி (மோதிரம்) போடுதலை ஐவணை என்பது **உசிலம்பட்டி** வட்டார வழக்கு

திருமணத்தின்போது பூட்டப்படுவது அது. வணை என்பது வளைவு (மோதிரம்) குறித்தது. வணங்குதல் = வளைதல்.

ஐவாந்தழை

மகிழ்வாக வாழும் வாழ்வின் அடையாளங்களுள் ஒன்று மருதோன்றி அரைவை பூசி கால், கைகளைச் சிவப் பேற்றல். இனிய வாழ்வின் அடையாளமாகக் கொள்வதால் மருதோன்றி **நெல்லை** வட்டாரத்தில் ஐவாந்தழை என வழங்கப்படுகின்றது. ஐ = அழகு. வாழும் என்பதில் 'ழு' மறைந்து விட்டது. வீழ்வு - வீவு என்றும், வாழ்வரசி, வாவரசி என்றும் வழங்கப்படுவதை நோக்கலாம்.

ஒ

ஒச்சம்

ஒச்சம் = குற்றம். **மாடுபிடிப்பவர்** மாட்டில் சுண்டு, சுழி, பல், நடை, கொம்பு, வால் முதலியவற்றைப் பார்வை யிட்டு, ஒன்றும் குறை இல்லை என்றால் "ஒச்சம் எதுவும் இல்லை; வாங்கலாம்" என்பர். ஒச்சம், குறை என்னும் பொருளதாம். **உழவர், தரகர்** வழக்கு இது.

ஒட்டு

ஒன்றோடு ஒன்று அல்லது ஒருவரோடு ஒருவர் ஒட்டுவது ஒட்டு ஆகும். செவியில் அணியப்படும் தோடு என்னும் அணிகலத்தை ஒட்டு என்பது **செட்டிநாட்டு** வழக்கு. ஒட்டியதுபோல் அணிவதால் ஒட்டு ஆகச் சொல்லப் பட்டிருக்கும். இனிப் பொன்னோடு மணியை ஒட்டிச் செய்யப்படும் அணி தோடு ஆதலால் அது கொண்டும் அப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம்.

ஒடக்கான்

ஓணான் என்னும் ஊரியை ஒடக்கான் என்பது **கொங்கு** நாட்டு வழக்கு. பாறை மரம் ஆகியவற்றை ஒட்டிக் கிடப்பதால் ஒடக்கான் எனப்பெயர் பெற்ற தாகலாம். ஒடு, ஒடு என்பவை ஒன்றோடு ஒன்று இணைக்கும் இணைப்புச் சொற்கள். ஒடு - ஒடக்கு - ஒடக்கான்.

ஒடம்படி (1)

மாடியில் ஏறுவதற்கு, படிக்கட்டு அமைக்காமல், ஏணிப்படி அமைத்து, அவ்வேணியை மாடித்தளத்தில் சார்த்தி, அதன் வழியாக ஏறும் வாயில் ஒடம்படி வாயில் என்றும், படி, ஒடம்படி என்றும் வழங்குதல் **நெல்லை, முகவை** மாவட்ட வழக்குகள். அவ் வாயில் அடைப்பு, பூட்டு உடையதாக இருத்தலும் உண்டு. மாடியுடன் பொருந்திய படி உடன்படி என வழங்கி ஒகரத்திரிபு பெற்றிருக்கும். இது **நாஞ்சில் நாட்டு** வழக்கிலும் இருத்தலால் தென்னக வழக்கு எனலாம்.

ஒடம்படி (2)

மாதந்தோறும் பெறும் படியை ஒடம்படி என்பது **நாஞ்சில் நாட்டு** வழக்கு. உடன்பட்டு ஏற்றுக் கொண்ட தொகை உடம்படி எனப்பட்டு, ஒடம்படி என உகர ஒகரத்திரிபாகி இருக்கும். உடன்படிக்கை - உடம்படிக்கை - ஒடம்படிக்கை என்பவற்றை நினைக. உடன்பாடு என்பது 'உடம்பாடு' எனவருதல் வள்ளுவம்.

ஒடியன்

ஒடியன் என்பது பனங்கிழங்கைக் குறிக்கும் சொல்லாக **யாழ்ப்பாண** வழக்கில் உள்ளது. கிழங்கை ஒடித்துத் துண் டாக்கிப் பயன்படுத்துவதால் ஒடியன் என்பதாம்.

ஒடுக்கம்

துறவர் அறிவர் உயிர் ஒடுக்கமாகிய இடம் **ஒடுக்கம்** எனப்படும். **ஒடுங்கி** என்பது இறைமைப் பெயராகச் சுட்டும் சிவ ஞான போதம். தமிழகத் **தென்பகுதி**களில் ஒடுக்கங்கள் பல திருக்கோயில் திருச்சுற்று பூந்தோட்டம் முதலிய வற்றுடன் காணலாம்.

ஒடுக் கெடுத்தல்

சுடக்கப் போடுதல் என்பதை ஒடுக்கெடுத்தல் என்பது வழக்கு. விரலை நீட்டி மடக்கிச் சடக்கென அல்லது சுடக் கென ஒலிவரச் செய்வது சுடக்கு - சொடக்கு - என்பது. அது ஒடுங்கிய அல்லது சுருங்கிய நரம்பு எலும்பு ஆயவற்றை இழுத்து நீட்டி விடுதல் ஒடுக்கு (சுடக்கு) எடுத்தல் எனப் படுகின்றது.

ஒண்டிக்கட்டை

ஒற்றையாள் தவிர எவரும் இல்லாத குடித்தனம் ஒண்டிக் கட்டை எனப்படுதல் **நெல்லை முகவை** வழக்கு. அதனை 'ஒற்றைப் பேரன்' என்பதும் உண்டு. ஒண்டிக்கு ஒண்டி என்பது உத்திக்கு உத்தி என்பது போன்றதாம்.

ஒத்துமா

ஒன்றோடு ஒன்று ஒன்ற - ஒட்ட - ச் செய்வது ஒற்றடம் - ஒற்று எனப்படும். இவை ஒத்தடம் (ஒத்தணம்) ஒத்து எனவும் வழங்கும். முகத்திற்குப் போடப்படும் மணப் பொடியை **ஒத்துமா** என்பது **திருவில்லிப்புத்தூர்** வட்டார வழக்கு. மணப்பொடியை ஒத்துபஞ்சில் ஒத்தி எடுத்து முகத்தில் ஒத்துதலால் ஒத்துமா எனப்படுகின்றதாம்.

ஒதுக்கு மருந்து

குடலைத் தூய்மைப்படுத்திக் கசடுகளை வெளியேற்றப் பயன்படுத்தும் மருந்தை ஒதுக்கு மருந்து என்பது **நாகர் கோயில்** வட்டார வழக்கு. வேண்டாதவற்றை ஒதுக்கித் தள்ளுவதால் ஒதுக்கு எனப்பட்டது. பொங்கல் நாளில் பழைய கழித்தலும், தாறுமாறாகக் கிடக்கும் பொருள்களை ஒதுக்கி ஒழுங்குபடுத்துவதும் எண்ணத்தக்கன.

ஒலுங்கு

'**ஒல்**' என்பது **ஒலி**. ஓயாமல் ஒலிக்கும் கொசுவின் ஒலி கேட்டவர், அவ் வொலி கொண்டு வழங்கிய பெயர் ஒலுங்கு என்பதாம். காதருகே வந்து பறக்கும்போது அதன் ஒலி மிக நன்றாகக் கேட்கும். காதுள்ளும் புகுந்தும் ஒலிக்கும். இது **தென்னக** வழக்கு.

ஒழுங்கை

வரிசையாகச் செல்லும் வண்டிகளை ஒழுகை என்ப தும், வரிசையாகச் செல்லும் எறும்புகளை ஒழுக்கு என்பதும் பழமையான இலக்கிய வழக்கு. ஒழுங்காக அமைந்த தெருவை ஒழுங்கை என்பது **யாழ்ப்பாண வழக்கு**. இவ் வாட்சியால் தெருவமைப்பு விளங்கும்.

ஒறுத்துவாய்

ஏனங்கள் உடைந்தோ நெளிந்தோ போனாலும் மண்வெட்டி கோடரி வாய்முனை சிதைவாய்விட்டாலும் **கொறுவாய்** ஆகிவிட்டது என்பர். அது பழங்காலத்தில் **கதுவாய்** எனப்படுதல் இலக்கிய இலக்கண ஆட்சிகள். மேற்கதுவாய், கீழ்க்கதுவாய் என்பவை தொடை வகை. அக்கதுவாய் கொறுவாய் எனப்பட்டதுடன் ஒறுவாய், ஒறுத்துவாய் என வழங்குதல் **கீழைச் செவல்பட்டி** வட்டார வழக்காகும்.

ஓ

ஓக்காளம்

வாந்தி எடுத்தல் ஓங்காரித்தல் என்பது பொதுவழக்கு. அது ஓக்காளம் எனப்படுதல் **நெல்லை** வட்டார வழக்கு. 'ஓ' என்னும் ஒலியுடன் வாந்தி எடுத்தலால் அவ்வொலிக் குறிப்பு அடிப்படையில் ஆயவை இவை.

ஓசைவற்றல்

காய்ந்து உலர்ந்த மிளகாய் வற்றலை ஓசைவற்றல் என்பது **எறையூர் (இறையூர்)** வட்டார வழக்கு. காய்ந்த வற்றில் விதை ஒட்டாமல் ஒலிப்பதைக் கேட்கலாம். குரங்கு தன் குட்டியின் அழுகையை நிறுத்த வாகை நெற்றை அசைத்துக் கிலுகிலுப்பைபோல் ஒலித்துக் காட்டி அழுகையை அமர்த்துதலைச் சங்கச் சான்றோர் பாட்டில் காணலாம்.

ஓட்டன்

பூட்டனுக்குத் தந்தையை ஓட்டன் என்பது முறை மரபு. ஓட்டனுக்குமேல் உறவில்லை என்பது பழமொழி. இவ்வோட்டன் என்னும் பெயர் 'தரகன்' என்னும் பொருளில் **குமரி** மாவட்டத்தில் வழங்குகின்றது. ஓய்வில்லாமல் இங்கும் அங்கும் திரிந்து தரகு வேலை பார்ப்பதால் இப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

ஓடு வளை

நெடிதாக வளர்ந்த மூங்கில் ஓடு வளை எனவும் ஓடி வளை எனவும் **பழனி** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றன. வளை என்பது மூங்கிலின் பெயர்களுள் ஒன்று. ஓடு என்பது நெடுமை குறிக்கும் ஒட்டு ஆகியது.

ஓடை

நீரோடை, யானை நெற்றி யோடை என்பவற்றையும் நெடிது ஓடுகின்ற ஒரு கொடியையும் குறித்தல் யாப்பருங்கல விருத்திச் செய்தி. "ஓடையே ஓடையே ஓடையே ஓடை" என்னும் பாடல் அது. ஓடை என்பது ஒடுங்கிய பாதையாகிய ஒற்றையடிப்பாதை நடை பாதை என்பவற்றைக் குறித்தல் **குமரி** மாவட்ட வழக்கு. ஆறு, வழியாதலை நினைக.

ஓணி

ஓணி என்பது **கம்பம்** வட்டார வழக்கில் ஒற்றையடிப் பாதையைக் குறித்து வழங்குகின்றது. ஒன்றி, ஒண்டி, ஒரி என்பவைபோல ஓணி என்பது ஒற்றை என்னும் பொருளில் வழக்குப் பெற்றிருக்கலாம். ஒற்றையடிப் பாதையை ஓனி என்பது **கண்டமனூர்** வட்டார வழக்கு.

ஓம்

ஓம் என்பதற்கு ஆம் என்னும் பொருள் கொள்ளல் **யாழ்ப்பாண** வழக்கு. அவ்வழக்கு **குமரி** மாவட்டத்திலும் உண்டு. நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்; நீ ஓம் போடவில்லையே எனல் உண்டு. பாரதி அறுபத்தாறில் "ஓம் என்பதுவே ஆமெனலாய்" எனவரும்.

ஓமலிப்பு

ஏசிப் பழிப்பதை ஓமலிப்பு என்பது **நிலக்கோட்டை** வட்டார வழக்காகும். மறுதலிப்பு என்பது போல, ஓமலிப்பு என்பது ஒப்புக் கொள்ளாமைப் பொருளில் வருகின்றது. பேதலிப்பு என்பது அச்சப் பொருளது. பொது வழக்கு.

ஓர்சு

ஓர்சு என்பது ஒழுங்கு படுத்துதல் என்னும் பொருளில் முகவை மாவட்ட வழக்கில் உள்ளது. களத்து வேலை ஓர்சு ஆகிவிட்டது. நெல் தூற்றி ஓர்சு ஆகிவிட்டது என்பவை

வழக்குத் தொடர்கள். ஓர் ஒழுங்குபடுதல் ஓர்சு எனப்படு கின்றது.

ஓரி

ஒற்றைக் குரங்கு, ஒற்றை யானை ஆகியவற்றை ஓரி எனல் இலக்கிய வழக்கு. ஓரி என்பது ஒற்றைப்பெரும் பேய் எனக் **குற்றால** வட்டாரத்திலும், நீளம் என்னும் பொருளில் **திருவாதவூர்** வட்டாரத்திலும், ஒல்லி என்னும் பொருளில் **மதுரை** வட்டாரத்திலும் வழக்கில் உள்ளது.

ஓலை எழுதுதல்

திருமண உறுதி எழுதுவதை ஓலை எழுதுதல் என்பது பொது வழக்கு. இருவீட்டாரும் இசைந்து எழுதிய எழுத்து அது. இருவரும் ஊர்ப்பெரியவர் முன்னிலையில் அவர்கள் சான்றுடன் எழுதி அதன்படி மண நிகழ்வு நடத்துதல் வழியாக ஏற்பட்டது. கிறித்தவ சமயச் சடங்கிலும் ஓலை எழுதுதல், ஓலை வாசித்தல் என்பவை உண்டு. ஓலை என்பது திருமணக்கரணம்.

ஓலை வருதல்

சாவுச் செய்தி வருதல் ‘ஓலை வருதல்’ என்றும், சாவு வரும் என்பதை ஓலைகிழிந்து போகும் என்பதும் **நெல்லை முகவை** மாவட்ட வழக்கு. இறப்புச் செய்தி ஓலை வழியே அறிவிக்கப்பட்ட அடையாளம் இது.

ஓவாய்

பல்லெல்லாம் போனவர் வாயை ஓவாய் என்பது **நெல்லை** மாவட்ட வழக்கு. ஓ என்பது ஏரி, குளம் ஆகிய வற்றின் மடைநீர்த் தடுப்பாகிய பலகை. மதகு நீர் தாங்கும் பலகை என்பது அது. அப்பலகை எல்லாம் அகற்றப்பட்டது போன்ற வாய் ஓவாய். ‘பொழுவாய்’ எனவும் வழங்கும். பொள்ளல் என்பது ஓட்டை. பொள் - பொளு - பொழு என ஆகியிருக்க வேண்டும். இதுவும் **நெல்லை** மாவட்ட வழக்கே.

ஓவிதி

ஓய்வு பெற்று இருப்பதை ஓவிதி என்பது **வேட செந்தூர்** வட்டார வழக்கு. வேலையில்லாமல் இருப்பதை

ஒழிவாக இருத்தல் என்பது **தஞ்சை** வட்டார வழக்கு. ஒழிவு பிற ஒழிந்து போதல்.

ஓவியம்

ஓவியம் பொது வழக்கில் சித்திரத்தைக் குறிக்கும். 'நீதானா ஓவியம்' 'அது என்ன ஓவியமாய்ப் போய் விட்டது' என்னும் பேச்சு வழக்கில் அஃது அருமைப் பொருளில் **நெல்லை** மாவட்டத்தில் வழங்குகின்றது.

ஓவு

கூரை, ஓடு, மாடி ஆகியவற்றில் இருந்து மழைநீர் சேர்ந்து வழியும் இடத்தை ஓவு என்னல் **நெல்லை** மாவட்ட வழக்கு. ஒழிவு - ஒழிந்திருத்தல் - ஓவு ஆகலாம். நீங்குதல் ஆகிய ஒரூஉ என்பது ஓவு ஆவதும் சொல்லியல் முறையே. பல் போய ஓட்டை வாயை ஓவாய் என்பது எண்ணத் தக்கது.

க

கங்களவு:

கங்கு = வெப்பம்; தீக்கங்கு. எரிந்த கட்டையின் தீத்துண்டைக் கங்கு என்பது **முகவை, நெல்லை** வழக்கு. **கங்கு + அளவு = கங்களவு.** நடவு நிலத்தில் பயிர், நில வெப்பத்தால் வாடிப்போகாமல் இருப்பதற்காக நடவு செய்து ஒருநாள் விட்டு மூன்றாம் நாளில் பாய்ச்சப்படும் தண்ணீரைக் **கங்களவு** என்பது **உழவர்** வழக்கு. **எடுப்புத் தண்ணீர்** என்பதும் அது.

கங்கு:

கங்கு = நெருப்புப் பற்றி எரிந்த விறகுக் கட்டையின் துண்டு கங்கு. பொற்கொல்லர், கொல்லர் ஆயோர் கங்குகொண்டே பணி செய்வர். கரித் துண்டுகளில் தீப்பற்ற வைத்து ஊதி, அவர்கள் அதனைக் கொண்டு தம் பணி செய்வர். முன்னாளில் கங்கு கொண்டே தீப்பற்ற வைத்துச் சமைத்தல் வழக்கம், சிற்றூர்களில் இருந்தது. அதற்கெனத் **தீக் கரண்டியும்** இருந்தது. இது **தென்னக வழக்கு. கங்களவு** காண்க. கங்கு என்பதற்கு **எல்லை** என்னும்

பொருளும் உண்டு. கங்கு கரையில்லாமல் என்பது வழக்குத் தொடர்.

கச்சக்காய்:

கச்சல் என்பது சிறு என்னும் பொருளது. சிறிய வாழைப்பழம் கதலி எனப்படுவதும், சிறிய மீன் கசலி எனப்படுவதும் பொதுவழக்கு. கச்சல் என்பது மாம்பிஞ்சு என்னும் பொருளில் வந்து, அதனை வெட்டி ஊறப்போடு தலாகிய ஊறுகாயைக் கச்சக்காய் என்பது விருது நகர் வட்டார வழக்கு. வடு என்பது மாம்பிஞ்சின் பொதுவழக்கு.

கச்சாங் காற்று:

தென்மேற்குப் பக்கத்தில் இருந்து அடிக்கும் காற்றைக் கச்சாங்காற்று என்பது தென்னக - குறிப்பாக - குமரி மாவட்ட வழக்கு. கச்சாங் காற்று வீசினால் மழைவரும் என்பர். கச்சு என்பது இறுக்கம், செறிவு. மழைநீர் செறிந்த காற்று கச்சாங் காற்று.

கச்சான்:

சிறு தூறலாக விழுவதைக் கச்சான் என்பது குமரி மாவட்ட வழக்காகும். கச்சு என்பது சிறுமைப் பொருள் வழியாக அமைந்த சொல். கச்சு என்பது சிறிதாய துணியால் அமைந்த மார்புக் கட்டு என்பதும், கச்சணம் என்பது ஆண்பால் அரையில் கட்டும் துணி என்பதும் கச்சு என்பதன் சிறுமைப் பொருள் காட்டும். இறுக்கப் பொருளும் உண்டு. கச்சக்காய் காண்க.

கச்சம்மாள்:

அடுத்தடுத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்று வாயிலும் வயிற்றிலும் கையிலும் காலிலும் என்பது போல் சின்னஞ் சிறியவர்களை உடையவளைக் கச்சம்மாள் என்பது உசிலம் பட்டி வட்டார வழக்கு. இங்குக் கச்சு என்பது சிறு மக்களைக் குறித்து வருகின்றது.

கச்சாடை:

கச்சணம் என்பது தாய்ச்சீலை: அது கொங்கு வட்டாரத்தில் கச்சாடை என வழங்கப்படுகிறது. கச்சணம்,

கச்சணத் துணி தாய்ச்சீலை என்பவை **நெல்லை, முகவை** மாவட்ட வழக்குகள்.

கசண்டி:

முடி முழுவதாக இல்லாத வழுக்கைத் தலையைக் கசண்டி என்பது **நாஞ்சில்** நாட்டு வழக்காகும். **கசகசக்கும்** வியர்வையற்றது என்னும் பொருளில் வந்திருக்கலாம். வழு வழு என்று இருப்பதால் தலை வழுக்கைக்கும் தேங்காய் வழுக்கைக்கும் பெயராயிற்று. வழு வழுப்பு **வழியாகப்** பெற்ற பெயரே வாழை என்பது.

கசம்:

கயம் என்பது ஆழமான நீர்நிலை. மேலிருந்து பார்க்க நீரும் தெரியாமல் இருளே தெரிந்தமையால் '**இருட்டுக் கசம்**' என்பர். ஒரு செறிந்த காடோ, வெளிச்சமிலா வீடோ இருண்டிருத்தல் "இருட்டுக் கசமாக இருக்கிறது" என வழக்கில் ஊன்றியது. இது **முகவை, நெல்லை** வழக்கு.

கசவாளி:

கயமை என்பது **கயம்** என்னும் இருண்மைப் பொருளது. இருண்மையுள்ளத்தான் கயவன்; கயத்தன்மையுடையவன் கயவாளி (கசவாளி). கருமி எனப்படும் தன்மையானை அவன் **ஈயாக் கசவாளி** என்றும், **கசவாளி** என்பதும் **தென்னக** வழக்கு.

கசாலை:

மாடு கட்டும் தொழுவைக் கசாலை என்பது **பரமக்குடி** வட்டார வழக்காகும். அது, அஃக சாலை (அக்கசாலை) என்பதன் முதற்குறையாகும். தவசம் கொட்டும் கொட்டிலும், காசு அடிக்கும் கொல்லுலையும் அமைந்த இடம் அஃக சாலை எனப்பட்டது. அக்கம் = தவசம், காசு வழங்கும். **எ-டு:** கசாலைத் தெரு (சேற்றூர்). மாடு என்பது செல்வம் ஆதலால் அதனைக் கட்டிய இடம் அக்கசாலை எனப்பட்டு, கசாலை ஆயிற்று. கொற்கையை அடுத்துள்ள அக்காசாலை, பழைய அஃக சாலையாம்.

கசிப்பு:

கசிதல் வழிதல், அன்பு செலுத்துதல் என்னும் பொருளது. கசிய மாட்டான் என்றால் இரக்கம் காட்டமாட்டான் என்பது. நீர் சொட்டுதல் இன்றி சிறிது பதப்படுத்தும் நிலையைக் கசிதல் (கண்ணீர்) என்பர். புன்கணீர் என்பது வள்ளுவம். பட்டை முதலியவற்றைக் காய்ச்சித் துளி துளியாக வடியச் செய்யும் சாராயத்தைக் கசிப்பு என்பது **யாழ்ப்பாண** வழக்கு.

கசிம்பு:

தண்ணீர் ஒழுகுதல், வழிதல் வடிதல், கொட்டுதல், சொட்டுதல், துளித்தல், பொசிதல், கசிதல் என அளவுமிகுதி சுருக்கம் என்பவை பற்றிய பல பெயர்களைப் பெறும். கசிதல் என்பதைக் கசிம்பு என வழங்குவது **நெல்லை** வழக்கு.

கட்சி:

விலங்கு தங்கும் இடம் **கட்சி** எனப்படுதல் பழமையான இலக்கிய வழக்கு. குகை என்பதும் அது. கண்மறைவான இடம் கட்சி. பின்னாளில் கட்சி என்பது **பகை** என்னும் பொருளில் வழங்கலாயிற்று. விளையாட்டில் எதிர்த்து ஆடுபவரைக் குறித்து, பின்னர் **எதிர்ப்புப்** பொருள் தருவ தாயிற்று. இக்காலத்தில் 'கட்சி; அரசியல், சாதிக் கூட்டு களுக்குப் பெயராய்ப் பொது வழக்கிலுள்ளது. கட்சிகளைக் காட்ட் வண்ணங்களே போதாத காலம் இது.

கட்டக் கால்:

குட்டைக் கால் என்பது கட்டைக்கால் ஆகிக் கட்டக் கால் என வழங்கப்படுவது இது. குறுங்காலையுடைய பன்றியைக் கட்டக்கால் என்பது **திருவில்லிபுத்தூர்** வட்டார வழக்கு. "கட்டப்பிள்ளை நெட்டப்பிள்ளை" என்பது நாட்டுப்புறப் பாட்டு.

கட்டணம்:

வண்டிச் சீட்டுக்குத் தரும் காசு கட்டணம் எனப்படும். சரக்குக் கட்டணம், அஞ்சல் கட்டணம் என்பவை வழக்கில் உள்ளவை. கட்டணம் என்பது பாடை என்னும் பொருளில் **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. பாடு என்பது

படுதல்; கண்ணிமை மூடுதல்; உறங்குதல்; செத்தாரை எடுத்துச் செல்லும் படுக்கை அமைப்பு. கண்பாடு = உறக்கம். பாடிவீடு = படுக்கை இடம். கட்டைகளை வைத்துக் கட்டுதல் வழி வந்த பெயர் இது.

கட்டளை:

ஆணை என்னும் பொருளில் கட்டளை வருதல் பொதுவழக்கு. கட்டளைக்கல் என்பது இலக்கிய வழக்கு. மக்கள் வழக்கில் கட்டளை என்பது வரம்பு செய்யப்பட்ட அளவு, பரப்பு என்னும் பொருளில் செங்கல் **கட்டளை, கட்டளைக்கல்** எனக் கட்டளை ஆட்சி உள்ளது. கட்டளை என்பது அளவிடப்பட்டது என்னும் பொருளது.

கட்டாடி:

கட்டி எடுத்துச் சென்று துணிகளை அடித்து வெளுக்கும் சலவையரைக் கட்டாடி என்பது **யாழ்ப்பாண** வழக்கு. கட்டு என்பது பொதி; பொதியைத் தோளில் முதுகில் கொண்டு செல்வதும், கழுதைமேல் ஏற்றிச் செல்வதும் இன்றும் அரிதாகக் காணும் காட்சிகளாம்.

"நிரைப்பரப் பொறைய நரைப்புறக் கழுதை"

என்பது சங்கத் தொடர்.

கட்டாப்பு:

தோட்டம், தோப்பு, பயிர்நிலம் ஆகியவற்றில் ஆடு மாடு புகாமல் இட்டுக் கட்டப்படும் வேலி, அல்லது நெருக்கமாக அமைந்த உயிர் வேலி 'கட்டாப்பு' என வழங்கப்படுதல் **கண்டமனூர்** வட்டார வழக்காகும். பொதுவில் தென்னக வழக்குமாகும். கட்டு ஆர்ப்பு > கட்டாப்பு = நெருக்கமாகக் கட்டுதல்.

கட்டான்:

நரம்பு நார் ஆகியவற்றால் கட்டப்பட்டது உடல். ஆதலால் யாக்கை (ஆக்கை) எனவழங்கும். யாத்தல், யாப்பு என்பவை கட்டு என்னும் பொருளன. கட்டான உடல் என்பதை விளங்கச் செய்வது எலும்பு ஆகும். எலும்பைக் கட்டான் என்பது **மதுரை** வழக்கு.

கட்டுக்கணி:

இயற்கையான முடி இல்லாதவர் செயற்கையாக முடி செய்து கட்டுதல் உண்டு. அச் செயற்கை முடியைக் கட்டுக் கணி என்பது **கொங்கு நாட்டு** வழக்கு. கட்டுக்கணி = ஒட்டு முடி. கணி = கண்ணி. தொடுக்கப்படும் கயிறு, மாலை ஆகியவை கண்ணி எனப்படும்.

கட்டு சீலை:

குளிசீலை என்பதும் தாய்ச்சீலை என்பதும் கோவணப் பொருளன. சீலை (சீரை) யில் இருந்து (கிழிந்த சீலையில் இருந்து) கிழித்து எடுக்கப்பட்ட துணியைக் கோவணமாகக் கொண்டதால் உண்டாகிய பெயர்கள் இவை. கோவ ணத்தைக் கட்டு சீலை என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும்.

கட்டை:

மரத்துண்டம், குட்டை என்பவற்றைக் குறிக்கும் கட்டை, பொதுவழக்குப் பொருளது. ஆனால் அது **துறவர்** வழக்கில் உடலைக் குறித்து வழங்கியது. "இந்தக் கட்டைக்கு இனி என்ன வேண்டும்? இந்தக் கட்டை சொல்கிறது" என்பர். இது பொதுமக்கள் வழக்கிலும் வழங்கலாயிற்று. 'உடல்' வேவதைக் '**கட்டை**' வேகிறது என்பது அது.

கட்டைக் காலன்:

கட்டை > குட்டை = உயரக் குறைவு. **கட்டைக்காலன்** என்பது கால் உயரம் குறைந்தவனைக் குறித்தல் பொது வழக்கு. நெட்டைக் காலனுக்கு மாறு. ஆனால், கட்டைக் காலன் என்பதற்குப் **பன்றி** என்னும் பொருள் **முகவை** மாவட்ட வழக்காக உள்ளது.

கடகம்:

கடகம் ஓர் அணிகலம். ஆண்கள் கடகம் அணிவதைக் கம்பர், "கடகக்கை புடைத்து" என்று குறிப்பார். கடகம் வளைவு உடையது. பனைநாரால் பின்னப்படும் பெரும் பெட்டி **கடகப்பெட்டி** எனப்படுவது **குமரி, நெல்லை** வழக்காகும்.

கடகால்:

நீர் ஏறா மேட்டுக்கு நீர் ஏற்ற '**இறைபெட்டி**' போட்டு அள்ளி விடுவர். அது இருவர், நால்வர் செய்யும் பணி. நீரை ஒருவர் அள்ளி விடும் அளவில் அமைந்தது **கடகால்** (கடை கால்) எனப்பட்டது. அது, கிணற்றில் நீர் சேந்தும் வாளியைக் குறிப்பதாகக் **கடகால்** என்னும் பெயரில் **முகவை, நெல்லை** மாவட்ட வழக்குகளில் உள்ளது.

கடம்பால்:

கடம் என்பது காடு, செறிவு என்னும் பொருளது. எ-டு: "கடமா தொலைச்சிய கானுறை வேங்கை" "தலை காடாகக் கிடக்கிறது" என்பது பேச்சு வழக்கு. செறிவுடைய அல்லது கெட்டியான சீம்பாலைக் கடம்பால் என்பது **விருதுநகர்** வட்டாரவழக்கு.

கடிப்பான்:

முகட்டுப்பூச்சி எனப்படும் மூட்டைப் பூச்சியைக் கடிப்பான் என்பது **இராசபாளைய** வட்டார வழக்கு. மூட்டைக் கடி தாங்கவில்லை என்பது பேச்சு வழக்கு. கூழுக்குத் தொடுகறியைக் கடிப்பான் என்பது **நெல்லை** வழக்கு. கறித்தல் = கடித்தல். "இன்னம் பசும்புல் கறிக்கல்லா இளங்கன்று" என்பது குமரகுருபரர் வாக்கு.

கடிப்பு:

கடிப்பதும், கடித்துத் தின்னும் பொருளும் கடிப்பு எனப்படும். கருப்புக் கட்டியைக் கடித்துக் கொண்டு குடிக்கும் தேநீர் கடிவெள்ளம் எனப்படுதல் **மலையாள** வழக்கு. இருமுனைகளும் கௌவிப் பிடிக்கும் இடுக்கி என்னும் கருவியைக் கடிப்பான் என்பது **மதுரை, நெல்லை** மாவட்ட வழக்காகும்.

கடுக்கன்:

கடுக்கை என்பது கொன்றை. அதன்பூப் போன்றதும் ஆண்கள் காதில் அணிவதுமாம் அணிகலம் கடுக்கன் எனப்படுதல் **நெல்லை** வழக்கு. **முக்கட்டில்** கல் உண்டு. **கடுக்கனில் கல் இல்லை.** இவை வேறுபாடு.

கடுக்காய்:

விரலால் குடைந்து எடுத்தலும், அதனை உண்ணலும் நுங்குதல் எனப்படும். "நுங்கினான் பசிகள் ஆற" என்பது **இரட்சணிய யாத்திரிகம்**. அவ்வாறு விரலால் பதிக்க முடியாவாறு கெட்டிப்பட்ட நுங்கைக் **கடுக்காய்** என்பது **நெல்லை** வழக்கு. இனி, கடுக்காய் என்று வழங்கப்படும் மருந்துப்பொருள் **கருமை** என்னும் நிறப்பெயர் வழியது.

கடுப்பான்:

தயிர்மோர் விட்டு உண்பதற்கு ஊறுகாய் போன்ற மற்றொன்று துவையல் ஆகும். அது மற்றைத் தொடுகறி விடுகறி ஆகியவற்றினும் உறைப்பு தூக்குதலாக இருக்கும். அக் கடுமை கருதிக் கடுப்பான் என்பது **ஒட்டன்சத்திர** வட்டார வழக்கு. வெற்று வற்றலை அரைத்தே காரத் துவையல் எனத் தொடலும் உண்டு. அதன் கடுப்பு கண்ணீர் வரவைக்கவும் வல்லது.

கடுப்பு:

கடுமை என்னும் பொருளில் **கடுப்பு** என்று வழங்குவது பொதுப் பொருள். அது **கடுஞ்சினம், உள்வேக்காடு** என்னும் பொருளில் வழங்குதல் வட்டார வழக்காகும். "அவன் கடுப்பு இன்னும் தீரவில்லை" என்பர். "உன் கடுப்பு என்னை என்ன செய்துவிடும்?" என்பதும் உண்டு. **நீர்க் கடுப்பு** என்பது வெப்பு மிகையால் ஏற்படும் துயர். இது **தென்னக** வழக்கு.

கடைக் கட்டில்:

வாழ்வின் முடிவில் கடைசியாகப் படுக்க வைக்கும் கட்டில் பாடை ஆகும். பாடையைக் கடைக் கட்டில் என்பது **திருச்செங்கோடு** வட்டார வழக்காகும். பாடைக்கட்டில் கால் இல்லாததாக இருக்கும். ஆதலால் அதனைக் "கால் கழி கட்டில்" என்பது சங்க நூல் வழக்கு.

கண்டம்:

துண்டு துண்டாய பெரு நிலப்பரப்பும், ஒரு பெரும் பொருளைத் துண்டு துண்டாக்கிய சிற்றளவும் **கண்டம்** எனப்படுதல் **பொது வழக்கு**. கணக்கிட்டுத் துண்டாக்குதல்

கண்டிவைத்துத் தறித்தல் என்பர். **சோதிடர்** கணக்கிட்டு இந்த வயதில் உனக்குக் கண்டம் இருக்கிறது என்பதும் பொதுமக்கள் அவ்வாறு சொல்வதும் வட்டார வழக்காகும். கண்டம் என்பதற்கு 'முள்' என்னும் பொருள் **மருத்துவ வழக்கு.** எ-டு: கண்டங்கத்திரி: பொது **இலக்கிய வழக்கும்** உண்டு. எ-டு: கண்டல்வேலி (சிலப்பதிகாரம்) கண்டல் = தாழை. குழி என்னும் பொருளில் ஏலத் தோட்ட வழக்காகும்.

கண்டு:

உருட்டித் திரட்டப்படுவதைக் கண்டு என்பது வழக்கு. எ-டு: நூற்கண்டு, கற்கண்டு. இனி விளையாட்டுகளில் ஒன்று ஒளிந்து விளையாடல். அதனைக் கண்டுபிடித்தல் என்பர். கண்டு என்பது கண்ணால் கண்டு என்பது. கண்டுபிடித்தல் என்னாது கண்டு என்று அதனைக் கூறுவது **குமரி மாவட்ட வாத்தியார்** விளை வட்டார வழக்காகும்.

கண்ணப்பச்சி:

அப்பச்சி என்பதுஅம்மை அப்பன் ஆகிய இருவரையும் குறிப்பதாக இருந்து பின்னர் அப்பனை மட்டும் குறித்து வழங்குவதாயிற்று. அப்பு அப்பா; ஆண்பால்; அச்சன்: அதன் பெண்பால் அச்சி. அப்பு என்பதும் அப்பா என்னும் பொருளது. 'என்ன அப்பு' என்பது இன்றும் வழக்கு. இக் கண்ணப்பச்சி என்பது அப்பாவின் அப்பா ஆகிய தாத்தாவைக் குறிப்பதாகவும். அதுபோல் கண்ணம்மா என்பது அம்மாவின் அம்மாவைக் குறிப்பதாகவும் **நெல்லை** வட்டாரத்தில் உண்டு.

கண்ணமுது:

பாயசம் என்பது 'கன்னலமுது' ஆகும். கன்னல் கரும்பு இனிப்பு. ஆழ்வார்கள் வழக்கில் கண்ணமுது என்பது பாயசக் குறிப்பினது. **பெருமாள் கோயில்**களின் விளம்பரப் பலகைகளில் **கண்ணமுது** இடம்பெறும். **சாற்றமுது** (இரசம்) மிளகுசாறு முதலியவை.

கண்ணி:

கண்களைப்போல் இலை அமைந்தவை கண்ணி எனப்படும். எ-டு: கரிசலாங்கண்ணி, பொன்னாங் கண்ணி.

கண்கள் போல் இணையாகத் தொடுக்கப்படும் மாலை கண்ணி எனப்படும். "கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை" அகம். வெற்றிலைக் கொடிக்காலில் இரட்டை இரட்டையாக அமைந்த கொடி வரிசை கண்ணி என்று வழங்கப்படுதல் **வெற்றிலைக் கொடிக்கால்** வழக்கமாகும்.

கண்ணுக்கடி:

பாம்பு கடித்தல், தேள்கடித்தல் என்பவை பாம்பு தீண்டுதல், தேள் கொட்டுதல் எனப்படும். கண்ணால் கடிப்பதுண்டா? பொறாமையால் பார்க்கும் பார்வையைக் கண்ணுக் கடி என்பது **அகத்தீசுவர** வட்டார வழக்காகும். வாயில்லாமல் செருப்பு கடிப்பது இல்லையா? பல் இல்லாமலே கண்ணின் கடியாகப் பொறாமை சொல்லப்படுகிறது.

கணிசம்:

அளந்து கொடுக்காமல் **கண்ணால் அளவிட்டுத் தருவதைக் கணிசம்** என்பர். இதற்கு ஏன் அளந்து கொண்டு; ஒரு கணிசமாகக் கொடுங்கள் என்பர். பின்னர் கையால் ஓர் அளவாகத் தருதல் **கைக்கணிசம்** எனப்பட்டது. கண்ணால் அளந்து தரும் அளவு கணிசம் ஆகும். இது **நெல்லை** வழக்கு.

கத்து:

கற்றவர் எழுதுவதும், கற்றவர் படிப்பதும் உள்ளமையால் கடிதத்தைக் கற்று என்று வழங்கி, அது கத்து ஆகியிருக்கலாம். **குமரி** மாவட்ட வழக்கில் கத்து, கடிதம் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

கதம்பை:

தேங்காயின் மேல் அதன் பாதுகாப்புப் போல் நாரும், மட்டையும் உள்ளன. அவற்றில் நாரைக் கதம்பை என வழங்குதல் **நாஞ்சில்** நாட்டு வழக்கமாகும். கதம்பை என்பது வெப்பமானது, வெதுப்பம் தருவது என்னும் பொருளது.

கதிரை:

நான்கு காலுடையதை நாற்காலி என்பது போல் ஆறுகால் உடைய இருக்கைப் பலகையை அறுகாலி என்றார் பாவாணர். அறுகாலியைக் கதிரை என்பது **யாழ்ப்பாண** வழக்கும், தமிழகப் பரதவர் வழக்குமாகும்.

கந்து:

கட்டுத் தறியைக் **கந்து** (தூண்) என்பர். கட்டற்ற ஒன்றைக் **கந்தழி** என்பது பண்டை வழக்கு. ஒரு பெருந்துணி கிழிந்து போனால் கந்தல் ஆகிவிட்டது என்பர். "கஞ்சிக்கும் கந்தைக்கும் படும்பாடு, என்னபாடு?" என்பர் வறியவர். இவை பொது வழக்குகள். மேகம் பிரிந்து தனித்தனியே திரண்டு நிற்றலை "கந்து கந்தாக நிற்கிறது" என்றும் கூட்டம் கந்துகந்தாகக் கலைந்தோடியது என்றும். **துண்டம்** என்னும் பொருள் தரும் வட்டார வழக்கு **நெல்லை, முகவை** வழக்காம்.

கம்பக் கட்டு:

கம்பில் கட்டிவிடுகின்ற வாணவெடியைக் கம்புக்கட்டு என்று **நாகர்கோயில்** வட்டாரத்திலும், கம்பத்தில் (பெரிய கம்பு) கட்டி விடுவதால் கம்பக்கட்டு என்று **குமரி** மாவட்டத் திலும் வழங்குகின்றது. நிலத்தில் ஊன்றியோ, கிடத்தியோ வெடிக்கும் வெடியன்று ஈது.

கமத்தல்:

துணிகளை நனைத்தலைக் கமத்தல் என்பது சலவைத் தொழில் வழக்கு. இது மதுரை மாவட்டம் **'பாலமேடு'** வட்டார வழக்காகும். ஈர நைப்பால் வரும் வாடையைக் கமத்து மணக்கிறது என்பது **மதுரை, முகவை** வழக்கம் ஆகும்.

கம்புக் கிழங்கு:

குச்சிக் கிழங்கு, கப்பக்கிழங்கு என்பதைக் கம்புக் கிழங்கு என்பது **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்காகும். இதற்கு வட்டார வழக்காக ஏழிலைக் கிழக்கு, ஆல்வள்ளிக் கிழங்கு, மரவள்ளிக் கிழங்கு, கவலைக் கிழங்கு, மாவுக் கிழங்கு முதலிய பெயர்களும் உண்டு.

கமலுதல்:

ஒலித்தல் என்னும் பொருளில் **பாலமேட்டுப்** பகுதி யில் வழங்குகின்றது. அமலுதல், ஞமலுதல் கஞலுதல் போலக் கமலுதல் ஒலித்தல் பொருளில் வருகின்றது. 'கமலை' என்பது ஒலித்தல் பொருளில் வரும் இறைவைத் தொழிற்பெயராகும்.

கமுக்கம்:

வெளியிடக் கூடாத செய்தியைக் கமுக்கம் என்பது **தென்னக** வழக்கு. கமுக்கக் கூடு (கம்புக்கூடு) என்பது தோள் பட்டையின் கீழ்வாய்க் குடைவு. அது பிறர் பார்வையில் படாத மறை - கமுக்கப் - பகுதி. அதுபோன்றது என்ற உவமை இஃதாம்.

கமுக்கல்:

மூங்கில் என்னும் புல்லினத்தைக் கமுக்கல் என்பது **அகத்தீசுவர** வட்டார வழக்கு. அதுகாற்றுக்கு இயல்பாக வளைந்து நிமிர்தலால் அப்பெயர் பெற்றதாம். வளை என்னும் மூங்கில் பெயரும் அப் பொருளதே.

கயந்தலை:

யானையின் இளங்கன்றைக் கயந்தலை என்பது தொன்மைச் செய்யுள் வழக்கு. 'கன்று கயந்தலை' மீமிசைச் சொல். அல்லது ஒரு பொருள் பன்மொழி. கயந்தலை என்பது **நெல்லை குமரி முகவை** மாவட்டங்களில் குழந்தையரைக் குறிக்கும் சொல்லாக உள்ளது.

கரண்டகம்:

நீர்க்கெண்டி கரண்டகம் எனப்படும். கரகம் என்பது பழ வழக்கு. கமண்டலம், கமண்டலு என்பவை கம்பர் கால வழக்கு. சுண்ணாம்புக் கூட்டைக் கரண்டகம் என்பது பிற்கால இலக்கிய வழக்கு; தனிப்பாடல், காளமேகர்.

கரண்டு:

நல்ல உடலுடன் இருந்தவன் - இருக்க வேண்டியவன் - வளர்ச்சி குன்றிக் **கருநிறம்** கொண்டு போனால் **கரண்டு** போவான் என்பர். கர் என்னும் வேர்வழிவந்த இச்சொல் முதலாவதாக வண்ணம் குறித்து, அதன்பின் வளக்குறைவு குறித்து ஆயது. எ-டு: கரடு, குருதி சுண்டினால் சிவந்த உடலரும் கரியர் ஆதல் கண்கூடு. கரண்டு போனான்(ள்) என்பது **முகவை** வழக்கு.

கரணம்:

பொழுது என்னும் பொருளில் கரணம் என்னும் சொல் **கருங்கல்** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. கரணம் என்பது

திருமணச் சடங்கு ஆதலால், அது நிகழ்த்தப்படும் பொழுது கரணம் எனப்பட்டதாகும்.

கரப்பு:

கரப்பு, கரத்தல் என்பவை மறைத்தல் பொருளவை. இயல்வது கரவேல் என்பது ஆத்திசூடி. கரந்து (மறைந்து) செல்லும் பாம்பைக் கரப்பு என்பது **இராசபாளைய** வட்டார வழக்கு. "நஞ்சுடைமை தானறிந்து நாகம் கரந்துறையும்" நெஞ்சில் கரவுடையார் தம்மைக் கரப்பர்; 'கரவிலார் தம்மைக் கரவார்' ஒருபாடலில் இத்தனை கரப்புச் சான்று.

கரப்பெண்:

மணக்கும் முறையுடைய பெண்ணைக் கரப்பெண் என்பது **திருமங்கல** வட்டார வழக்கு. மணமகள் கையை மணமகன் கையில் பிடித்துத் தரும் கொடைவிழாவாக மணவிழா நடந்தமையாலும் அதனை மணமக்களின் தாதா செய்தமையாலும் தாதா என்பதற்குக் கொடையாளர் என்னும் பொருள் உண்டாயது. அவ்வழிப்பட்டது கரப் பெண் என்பது. கரைப்பெண் என்பது கரப்பெண் எனவும் ஆகியிருக்கலாம். கரைப்பெண்டு காண்க.

கரியாமணக்கு:

ஆமணக்குப் போலும் இலையுடையதும், ஆமணக்கு இலைபோல் இல்லாமல் சற்றே கரிய இலையுடையதும் ஆகிய பப்பாளியைக் 'கரியாமணக்கு' என்பது **காரைக்குடி** வட்டார வழக்கு ஆகும்.

கரிக்கால்:

வெள்ளையாட்டைப் பார்த்தால் கரிய ஆடுகளையும் காணலாம். ஆனால் வெள்ளையாடு என்பதே வழக்கு. இதனால் காராட்டை வெள்ளையாடு எனல் மங்கல வழக்கு என்றனர் **இலக்கணர்**. ஆனால் **கருவூர்** வட்டார வழக்கில் வெள்ளையாட்டைக் கரிக்கால் என வழங்குகின்றனர்.

கரியிலை:

காய்ந்துபோன இலையைக் கரிஇலை என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்கு. காயும் ஒன்று கருநிறம்

அடைதலும், சருகு ஆதலும் உண்மையால் கரியிலை சருகு இலையைக் குறித்து வழங்குகின்றது.

கருக்கடை:

பனைமடலின் ஓரம் **கருக்கு** எனப்படும். அது கூர்மை யான முள் உடையது; வலிமையானது. அதனைப் போல் கூர்மையும்வலிமையும் உடையவனைக் **கருக்கடை**யானவன் என்பது **நெல்லை** வழக்கு. **கருக்கடை = அக்கறை. கரிசனை** என்பதும் அக்கறைப் பொருளதாக வழங்கும்.

கருக்கு:

குளம்பி(காபி)க் கொட்டை வடிநீர் கரியதாய் இருப்ப தால் அதனைக் கருக்கு என்பது **நாஞ்சில்** வட்டார வழக்கு. இனி இளநீரைக் கருக்கு என்பதும் அவ்வட்டார வழக்கில் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுதல் உண்டு. அது முன்னது போல் பொருந்தி வரவில்லை. ஏனெனில் பொதுமக்கள் வழக்கு புனைவோ சிக்கலோ அற்றதாகவும் வெளிப்படையாகப் பொருந்திய பொருள் தருவதாகவும் இருக்கும்.

கருப்பம்புல்:

கரும்பு புல்லினப் பயிராகும். அது கருப்பு என வருதல் மெல்லினம் வல்லினமாதல் என்னும் திரிபாக்க முறையால் வருவது. கருப்பம்புல் என்பது பொது வகையில் கரும்பைக் குறியாமல் விதைக் கரும்பைக் குறிப்பதாக **எறையூர்** (இறையூர்) வட்டார வழக்கில் உள்ளது.

கருமத்த மாடு:

இருமை > எருமை; இருமையாவது கருமை. எருமை மாட்டைக் கருத்தமாடு என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்காகும். இர், எர், கர் என்னும் வேரடிச் சொற்கள் கருமைப் பொருளில் வருவனவே.

கரைசோறு:

மோர்விட்டுக் கரைத்துக் குடிக்கும் சோற்றைக் கரை சோறு என்பது **கருவூர்** வட்டார வழக்காகும். கரைத்துக் குடிக்கும் கஞ்சி கரைகஞ்சி என்பது **முகவை** வழக்கு. கரைத்தல் = கூழாக்குதல்.

கரைப்பெண்டு:

சிலதொழில்கள் பரம்பரை உரிமை முறையுடன் செய்யப்பட்டு வந்தன. அவற்றுள் கரை காவல் தொழிலும் ஒன்றாகும். பரம்பரை முறையால் வரும் அத்தொழில் போல் பரம்பரை முறை வழியால் வந்த பெண் கரைப்பெண்டு என்று வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். இது **திருவில்லிப்புத்தூர்** வட்டாரவழக்கு. 'கரப்பெண்' என்பது காண்க.

கல்மழை:

மழைநீர் மிகு குளிர்ச்சியால் கல்லாகிப் பொழிவதை, ஆலங்கட்டிமழை என்பர். ஆலம் என்பது நீர். பனிக்கட்டி என்பது போல வழங்குவது ஆலங்கட்டி. அதனைக் கல்மழை என்பது **மதுரை** வழக்காகும்.

கல்லக்காரம்:

அக்காரம் இனிப்பு: அக்கார அடிசில் என்பது கற்கண்டுச் சோறு. கல்லக்காரம் எனப் பனங்கற்கண்டை வழங்குதல் **யாழ்ப்பாண** வழக்காகும்.

கல்லுமுறி:

கட்டுப்படுவதற்கு அடையாளமாக ஊர்க்கூட்டத்தார் முன் வைக்கப்படும் கல், கல்லுமுறி எனப்படும். இது **திருப்பரங்குன்ற** வட்டாரவழக்கு. முறி என்பது எழுத்து ஓலை. கல்லே எழுத்து முறியாகக் கொள்ளப்பட்ட கல்வெட்டை நோக்கலாம். முறியில் எழுதப்பட்டதே கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டப்பட்ட பழவரலாற்றுச் சான்றும் ஆகலாம்.

கலவடை:

கலங்கள் ஏனங்கள் வைப்பதற்குக் கட்டும் மேடையைக் கலவடை என்பது **கட்டடத் தொழிலாளர்** வழக்கு. சுமை அடை என்பது போன்றது, கல அடை.

கலவன்:

பயிர் நெருக்கமாக இல்லாமல் இடைவெளி மிகுதியாக இருப்பதைப் பயிர் கலவனாக இருக்கிறது என்பது **உழவுத் தொழில்** வழக்காகும். நெருக்கமாகப் பயிர் இருந்தால் பயிர்

கலப்புக்காகப் பறிப்பது வழக்கம். அதற்குக் கலைப்பு (கலப்பு) என்பது பெயர்.

கலவித்து விட்டு:

சண்டை போட்டு விட்டுப் போவதைக் கலவித்து விட்டுப் போய்விட்டான்(ள்) என்பது **கிள்ளியூர்** வட்டார வழக்கு. கலகம் செய்தல் என்பது சண்டை போடுதலைக் குறிக்கும் பொதுவழக்கு. கலகம் செய்து என்பது கலவித்து என ஆயது. கலகம் 'கலவு' ஆயது இது.

கலுசம்:

கால் சட்டை என்பதைக் 'கலுசம்' என வழங்குதல் **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும். 'கால் சராய்' என்பது தென்னகப் பொது வழக்காகும். இன்னும் 'அரைக்கால் சட்டை' என்பதும் மக்கள் வழக்கே.

கவ்வாங்கல்:

கவட்டை என்னும் கவணையில் வைத்து அடிக்கும் கல்லைக் கவ்வாங்கல் என்பது **நெல்லை** வழக்காகும். "கவ்வக் கலந்து" என்பார் **வள்ளலார்**. இரண்டறக் கலத்தல் அது. கல் கவட்டையில் இறுக்கமாக இருப்பது குறிக்கும் இது வில்லை இறுக்கிப் பிடிக்கும் கை (வில்லக விரல்) என்னும் சங்கத் தொடரை நினைவூட்டும். புலவர் **வில்லக விரலினார்** கவட்டை என்பது இருதலைக் கட்டை. கவை = இரண்டு கவட்டையைக் கவண்டி என்பது **பேராவூரணி** வட்டார வழக்கு. கவுட்டை என்பது **கோவை** வழக்கு.

கவட்டை:

மாட்டுத் **தரகர்** குழுமொழியாகக் கவட்டை என்பர். இது **இரண்டு** உருபா என்பதைக் குறிக்கும். கவைத்தலை = இரட்டைத்தலை. **கவைமகன்** என்பார் ஒரு சங்கப் புலவர். கவைமகன் என்று கூறியதால் பெற்ற பெயர் அது.

கவணி:

தோல் துண்டைக் கவணி என்பது **நாகர்கோயில்** வட்டாரவழக்கு. கவணுக்குப் பயன்படும் துண்டுத் தோல், பின்னர் மற்றைத் துண்டையும் குறிப்பதாகலாம்.

கவர்:

ஒரு வாய்க்காலில் இருந்து பிரிந்து செல்லும் கிளை வாய்க்காலைக் 'கவர்' என்பது **உழவர்** வழக்கம். ஒரு பனை மேலே இரண்டாகப் பிரிந்து செல்லுதலால் கவர்பனை என்னும் பேரும் ஊரும் **பெரம்பலூர்** வட்டாரத்தில் உண்டு. கவர்த்தல், பிரிதல்.

கவுல்:

இச்சொல் வஞ்சம் என்னும் பொருளில் **தென்காசி** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. யானை தனக்குத் தீமை செய்தவரைப் பழிவாங்குவதற்குக் கன்னத்துள் கல்லை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் என்னும் நம்பிக்கை வழி இப் பொருள் உண்டாகியிருக்கலாம். கவுள் = கன்னம்.

கவுளி:

கைப்பிடி அளவாம் வெற்றிலையைக் கவுளி என்பது வெற்றிலைக் **கொடிக்கால்** காரர் வழக்கம். கையால் பற்றிப்பிடிக்கும் அளவு கவுளியாம். "கவவுக்கை" - சிலப்.

கழுத்திரு:

கழுத்திலே போடப்படும் திருமங்கல நாணைக் கழுத்திரு என்பது **நாட்டுக்கோட்டை** வட்டார வழக்காகும். கழுத்தில் அணியும் திரு என்பதாம். மங்கலம், மங்கல நாண், மங்கல அணி என்பவை மங்கல மடந்தை என்பதன் அடையாளம் ஆதலின் அவ்வாறு கொள்ளப் பட்டது.

கழுத்தேர்:

கழுத்து ஏர்; முன் ஏரை அடுத்துப் பின்னே செல்லும் ஏரைக் கழுத்தேர் என்பது **நெல்லைப்** பகுதி வழக்காகும். ஈற்றடியை அடுத்த முன் அடியை எருத்தடி என யாப்பிலக் கணம் கூறுவதை எண்ணலாம். எருத்து = கழுத்து.

கழுதைக்கால் கட்டில்:

மடக்குக் கட்டிலின் கால் வளைந்து, ஒன்றோடு ஒன்று பின்னி இருப்பதால் ஒப்பு வகை கண்டு அதனைக் கழுதைக் கால் கட்டில் என்பது **விருதுநகர்** வட்டாரவழக்காக உள்ளது. கூரிய ஒப்புப் பார்வையும் நகைச்சுவையுணர்வும் கூடிய சொல்லாட்சி இது.

களம்:

மணலுக்கு அடியில் உள்ள கருமண்ணைக் களம் என்பது **நெல்லை** வட்டார வழக்காகும். களம் = கருமை. களர் மண் என்பது கருநிறச் சேற்றுமண்; அளறு என்பதும் அது. காலாழ்களர் என்பது வள்ளுவம்.

களித்தல்:

கள்ளருந்தி மகிழ்தல் என்னும் பொருளுடைய இச் சொல், மகிழ்தல் என்னும் பொதுப் பொருளிலும் வரும். களித்தல் என்பது விளையாடுதல் என்னும் பொருளில் **முன்சிறை** (முஞ்சிறை) வட்டார வழக்கில் உள்ளது. சிறை = காடு, அணை.

களிம்புப் பால்:

கட்டிபட்டுள்ள சீம்பால் **ஒட்டன்சத்திர** வட்டார வழக்கில் களிம்புப் பால் என வழங்குகின்றது. தடவு களிம்புகள் கட்டியாகவும் நீராகவும் இல்லாமல் இடை நிகர்த்த நிலையில் இருப்பதை அறியலாம்.

களிவெருட்டு:

மஞ்சு வெருட்டு, சல்லிகட்டு என்பவை **தருமபுரி** வட்டாரத்தில் களிவெருட்டு என்று வழங்கப்படுகிறது. மகிழ்வாக வெருட்டிப் பிடிப்பதால் களிவெருட்டு ஆயது. ஏறு தழுவுதல் என்பது பழவழக்கு. மாடுபிடி என்பது வெட்சிப்போர். அது போர்த் தொடக்கம் இது வீரவிளை யாட்டு என்பதுவேறுபாடு.

கறங்குதல்:

கறங்கு என்பது வட்டம், வளையம் என்னும் பொருளது. கண்களின் வடிவம் வட்டம்; அக்கண் வடிவாகச் செய்யப்பட்டது பலகணி; 'மான் கண் மாளிகை' என்பது சிலம்பு. வட்ட வளையக் கண்களாக அமைத்த அதனைக் கறங்கு என்பார் கம்பர். "கறங்கு கால் புகா" என்பது அது. கறங்குதல் சுற்றி வருதல் என்னும் பொருளில் **விளவங்கோடு** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது.

கறி:

காய்கறி, இணைச்சொல். மரக்கறி, ஊன்கறி என வழக்கு உண்டாயினும் கறி என்பது ஊனைக் குறிக்கும் சிறப்புச் சொல்லாகவும் வழங்குகின்றது. 'கறிக் குழம்பு' கறி வைத்தல் என்பவை ஊன் வழியாகச் சொல்லப்படுவனவே. கறி என்பது உடல் என்னும் பொருளில் **நெல்லை** வட்டார வழக்கு. உங்களுக்கு உதவாமல் இந்தக் கறி இருந்து என்ன செய்ய என **நெய்வேலியார்** ஒருவர் வினாவிய வினாவு தலால் பொது வழக்கெனக் கொள்ள வாய்க்கின்றது.

கறிக்காலி:

கால் நடையைக் காலி என்பது பொது வழக்கு. ஊர் காலி மாடு, கன்று காலி என்பனவும் பெரு வழக்குகளே. ஊன் தேவை கருதி வளர்க்கப்படும் ஆட்டைக் கறிக்காலி என்பது **ஒட்டன்சத்திர** வட்டாரவழக்கு.

கறிச்சை:

கறங்கு என்பது, சுற்றுதல் என்னும் பொருளில் **விளவங்கோடு** வட்டாரவழக்குச் சொல்லாக இருப்பதால், அப்பொருள் அடியாகவே கறிச்சை என்பது வண்டு என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. வண்டு என்பது வளைந்து செல்வது என்னும் பொருளதே. வண்டு கட்டுதல் என்பதை அறிக. ஒரு கால் முதற்கண் கறிச்சை என்பது கருநிற வண்டைக் குறித்து, பின்னர்ப் பொது வகையில் வண்டுக்கு ஆகியிருக்கலாம்.

கறுப்பு:

கறுப்பு என்பது வெறுப்பு. கடுஞ்சினம் என்னும் பொருளில் வரும் சொல். கறுப்பு சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள என்பது தொல்காப்பியம். சாராயம் என்பது மதி மருள - இருள - ச் செய்வதால் அதனைக் கறுப்பு என்பது **வில்லுக்கிரி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. கள் என்பது கருநிறப் பொருளில் வந்ததையும் அறிக.

கன்றுத் தோட்டம்:

'நர்சரி' எனப் பல இடங்களில் பூச்செடி, பழச்செடி ஆகியவை உண்டாக்கி விற்கப்படுகின்றன. ஏலத்தோட்ட

வழக்காக ஏலப் பயிர் உண்டாக்கும் இடத்தைக் கன்றுத் தோட்டம் என்று வழங்குகின்றனர்.

கன்னக் கிடாரி:

கிடாரி என்பது மாட்டில் பெண்; பசு, எருமை ஆகிய வற்றின் பெண்பால் கிடாரி எனப்படும். ஆண்பால் 'கடா' எனப்படும். உறங்கியவன் கன்று கடாக் கன்று என்பது பழமொழி. பசு எருமை வளர்த்துப் பால் விற்பவர் கன்று போட்டுப் பெருகுதலைக் கருதுவார். ஆனால் உரிய பருவம் வந்தும் ஈனாக்கிடாரியைக் கன்னக் கிடாரி என்பது **அரூர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. கன்னிக் கிடாரி ஈனும். ஆனால் கன்னக் கிடாரி ஈனாதது. ஈனா வாழை என்பது போன்றது.

கன்னல்:

காலம் காட்டும் கருவிப் பெயராகவும் காலப் பெயராகவும் **கன்னல்** என்பது முன்னரே வழக்கில் இருந்தது. அக் கன்னல் சிறுவிழா என்னும் பொருளில் **செட்டிநாட்டு** வழக்காக உள்ளது. அது, மற்றைப் பெருவிழாக்களைப் போல் திங்கள், கிழமை, நாள் என்னும் அளவு பெறாமல் சிற்றளவுப் பொழுதில் நிகழும் விழாவுக்கு ஏற்பட்டு அதன் பின்னர்ச் சிறுவிழாப் பொருளில் ஆட்சி பெற்றிருக்கும்.

கன்னியாப் பெண்:

கன்னியாள் ஆகிய பெண் இவ்வாறு பேச்சில் வழங்கு கின்றது. என்றும் மகப்பேறு அடையாத கன்னியாகவே இருப்பவள். அவள் பூப்பும் அடையமாட்டாள். இவ்வழக்கு **வடமதுரை** வட்டார வழக்காகும்.

கனைத்தான்:

கனைத்தல் = கத்துதல். சிலபேர் அப்படி இப்படி எனச் சொல்வர்; ஆனால் எதுவும் செய்யார். "உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்?" என்பர். ஆனால், எதுவும் செய்யார் அத்தகைய சொல்வீரனைக் "**கனைத்தான்**" போ! எனல் **நெல்லை** வழக்கு.

காக்கல்:

குழம்பு காய்கறி மிகுந்த காரமாக இருந்தால் காக்கலாக இருக்கிறது என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கு ஆகும்.

காங்கை:

கங்கு என்பது தீ எரிந்து சூடுள்ள கட்டைத் துண்டு ஆகும். தீக்கங்கு என்பர். கங்கு > காங்கு ஆகிக் காங்கையும் ஆகி அவ் வெப்பப் பொருளில் "காங்கை போதாது துணி தேய்ப்பதற்கு" என்று வழங்குதல் **சலவைத்** தொழிலர் வழக்கமாகும்.

காசலை:

காசலை = அக்கறை. "இன்றைக்கு என்னவோ காசலையா வந்து பேசுகிறான்; நேற்றெல்லாம் கண் தெரியவில்லை" என்பதில் புதிதாக வந்த அக்கறை புலப்படும். இது **முகவை, மதுரை, நெல்லை** வழக்கு. காசின்மேல் உள்ள பற்றால் அலையாக அலைந்து தேடுவது போன்ற அக்கறை இதுவாம்.

காண்டு:

நல்லதைக் கண்டோ, பிறர் வாழ்வு கண்டோ பொறாமைப் படுபவனைக் காண்டு என்பது **மதுரை** வட்டார வழக்காகும். காண்டு போலக் 'காந்தி' என்பதும் (வயிறு எரிபவன், கண்ணெரிபவன், எரிச்சல்காரன்) வழக்கே.

காணக்காடு:

சுடுகாட்டைக் காணக்காடு என்பது **கொங்கு** நாட்டு வழக்கு. அதனைக் காணாமல் தப்ப எவருக்கும் முடியாது. அனைவரும் கண்டேயாக வேண்டிய காடு, சுடுகாடு அல்லது இடுகாடு (புதைகாடு) ஆதலால் காணக் காடு என்பது மெய்யியல் வழக்காக உள்ளது. கட்டைச் செலவு முதலிய வற்றுக்குக் காசு (காணம்) வழங்குதலால் காணக்காடு ஆகும் என்பதனினும் இப் பொருளே சிறப்பினதாகும்.

காணல்:

மலையின் உச்சியைக் காணல் என்பது **கண்டமனூர்** வட்டார வழக்கு. குன்றேறி யானைப் போர் காணல் எளி தாவது போல் தடையறக் காண வாய்க்கும் மலை யுச்சியைக் காணல் என்பது பட்டறிவின் வழிப்பட்ட சொற்படைப் பாகும்.

காடி:

புளிப்புப் பொருளில் காடி வருதல் பொதுவழக்கு. "உப்புக்கும் **காடிக்கும்** கூற்று" என்பது வள்ளுவம். "காடிக் கஞ்சி யானாலும் மூடிக்குடி" என்பது பழமொழி. இனி, மாடு தின்பதற்காகப் போடப்படும் வைக்கோல் **தடுப்புப் பலகையைக்** காடி என்பதும், வண்டியில் மண், மணல் முதலியவை கொண்டு வரவைக்கப்படும் **அணைப்பு** காடி எனப்படுதலும் உழவர் வழக்கு. இது தென்னக வழக்காகும். காடி என்பதற்கு வண்டி என்னும் பொருள் கொள்வது **மலையகத்** தமிழர் வழக்கு.

காது வடிதல்:

காது வடிதல் என்பது காதில் இருந்து நீர், சீழ் ஆகியவை வடிதல் எனல் பொதுவழக்கு. ஆனால் காது நீண்டு வளர்தலைக் காது வடிதல் என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்கு. கண்ணகியார் காதினை "வடிந்து வீழ் காதினள்" என்று இளங்கோவடிகள் கூறுவது எண்ணத்தக்கது. **மதுரை,** சிம்மக்கல்லை அடுத்துள்ள செல்வத்தம்மன் (கண்ணகி) சிலையைக் காண்பார் வடிந்து வீழ்காது காண்பார்.

காப்பாண்டி:

பொருளைக் காப்பதில் எவருக்கும் அக்கறை யுண்டு. அப்படிக் காத்தாலும் அதனைக் களவு கொள்ளும் கள்வர்க்கு அதனைக் கொள்வதில் மிகவும் அக்கறையுண்டு. அதனால், "காப்பான் பெரிதா? கள்வன் பெரிதா?" என்றொரு பழமொழி உண்டாயிற்று. **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்கில் காப்பாண்டி என்பது திருடனைக் குறித்து வழங்குதல் 'காப்பானில் காப்பான்' கள்வன் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

காம்புதல்:

வேக்காட்டில் பாகாகக் காய்ச்சப்படும் பொருள் மிகுகெட்டியாகிப் பதன் கெட்டுப் போதலைக் **காம்புதல்** என்பது **தென்னக** வழக்கு. இறுகியும் சுவைமாறியும் கும்பிப்போன மணம் கொண்டும் இருக்கும் அதனைக் கும்புதல் என்பதும் உண்டு. கருப்புக் கட்டி காம்பியது கும்பிப் போய்விட்டது என்பர்.

காமாரம்:

பொறாமையை **அழுக்காறு** என்பது இலக்கிய வழக்கு. அதனை **வத்தலக்குண்டு** (வெற்றிலைக் குண்டு) வட்டாரத் தார் காமாரம் என்கின்றனர். கா என்பது காய்தல்; வெதும்பல். உள் வெதுப்பால் சண்டைக்கு நிற்றல் காமாரம் எனப்பட்டிருக்கலாம். மாராயம் என்பது புறத்திணைத் துறைகளுள் ஒன்று. அது மாரம் ஆகியிருக்கக் கூடும்.

காய்ச்சு வீடு:

சமையலறை என்பது பொது வழக்கு. **காய்ச்சு வீடு** என வழங்குவதும் பொது வழக்கே. **அட்டில்** என்பது இலக்கிய வழக்கு. **அடுமனை** என்பதும் இலக்கிய வழக்கே. **ஆக்குப்புரை** என்பதும் அதன் பெயரே.

காயடிகம்பு:

ஆயர்கள் ஆடு தின்பதற்காக கருவேலங்காயை அடித்தும் பறித்தும் வளைத்தும் ஆட்டுக்கு ஊட்டுவர். அதற்கு உதவும் கம்பு ஆகிய தொரட்டி (தோட்டி)யைக் காயடி கம்பு என்பது வழக்காகும். இது, **ஆயர்** தொழில் வழக்கு.

காயல் :

காயல் என்னும் பெயருடைய ஊர்கள் தென்னகத்தில் பல உண்டு. புன்னைக் காயல், மஞ்சள் நீர்க் காயல்; இனி காயல் பட்டினம் உண்டு. அது முன் அடையாகக் காயல் கொண்டது. காயல் என்பது காய்தல் இல்லாத இடம் என்னும் பொருளது. நீர்வளம் உடைமையால் ஏரி, குளம் என்பவை காயல் எனப்பட்டு, அவற்றையுடைய ஊர்க்கு ஆயன. காயல் என்பதற்கு ஏரி என்னும் பொருள் குமரி மாவட்ட வழக்கில் உள்ளது. சென்னையில் 'காயலாங்கடை' என வழங்குகிறதே. காயல் என்னும் ஊரில் இருந்து சென்னையில் குடியேறிய வணிகர் கடை அது. பழைய இரும்பு வணிகம் செய்ததால் அவ் வணிகம் காயலாங்கடை எனப்பட்டது.

காயலாங்கடை:

பழைய இரும்புப் பொருள் வாங்கி விற்கும் கடைகளைச் சென்னையில் காயலாங்கடை என்பர். அவ் வணிகத்திற்கும் அப் பெயர்க்கும் என்ன தொடர்பு எனின், அவ் வணிகம் முதற்கண் செய்தவர் காயல் பட்டினம் காயல் என்னும் பெயர்களைக் கொண்ட ஊரவராக இருந்தமையால் 'காயலான்' கடை எனப்பட்டதாம்.

காரணவர்:

மழையின்றி உலகில் எதுவும் இல்லை ஆதலால் உயிர் வாழ்வுக்கு மழைபெய்தலே (கார் + அணம் = காரணம் (மூலம்) என்றனர். அம்மழைபோல் குடும்ப வாழ்வுக்கு மூலமாக இருப்பவர் தாய் மாமன் எனப்படுவார். அவரைக் காரணவர் என்பது **நாஞ்சில்-குமரி** மாவட்ட வழக்காகும். **சேரலர்** நாட்டுப் பெருவழக்கும் அது.

காரத் தோசை:

பல்வேறு பருப்புகளும் அரிசியும் மல்லி, கறிவேப்பிலை, உள்ளி முதலியவும் ஆட்டி ஆக்கும் கெட்டியான தோசையை அடைத்தோசை என்பது பொது வழக்கு. அதனைக் காரத்தோசை என்பது **ஒட்டன்சத்திர** வட்டார வழக்கு.

காராட்டம்:

போராட்டம் போர்; ஆட்டம் என்பது விளையாட்டு, போராட்டு என்பனவற்றின் பொது. ஆடு என்பது வெற்றி. **புதுக்கடை** வட்டாரத்தார் காராட்டம் என ஓர் ஆட்டம், வட்டார வழக்கில் கொண்டுள்ளனர். அது பொய்ச் சண்டை குறிப்பது. கார் அறிவு என்பார் வள்ளுவர். கார் ஆட்டம் என்பது பிறர் சண்டை என நினைக்கத் தாம் பொய்யாகச் சண்டையிடுவதைக் காராட்டம் என்பது தேர்ந்த பார்வையாம்.

காரை:

மதுக்கூர் வட்டாரத்தார் வைக்கோலைக் 'காரை' என வழங்குகின்றனர். கார்காலத்தில் விளையும் நெல் கார்ச்

சம்பா. கார்காலத்தில் விளைவதால் காரை என வழங்கி அதன் வைக்கோலை(தாளை)க் குறிப்பதாயிற்று.

கால்:

கால் என்பது சக்கரம், வட்டம், உருள் முதலிய பொருள் தரும் சொல். சகடக்கால் என்பது வண்டிச் சக்கரம். சக்கர - வட்ட - வடிவில் ஆக்கப்பட்ட இனிப்பு சக்கரை. பணம் அல்லது காசு வட்டவடிவில் செய்யப்பட்டதால் அதைச் சக்கரம், வட்டம், உருள் என்றும் வட்டார வழக்காகக் கூறுவர். **குமரி** மாவட்ட வழக்கில் **கால்** என்பது பணம் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

கால்கட்டு:

வீட்டில் தங்காமல் அலைந்து திரிபவனையும், கட்டுப்பாடு இல்லாமல் பொறுப்பற்று இருப்பவனையும் உனக்குக் **கால்கட்டுப்** போட்டால்தான் சரியாகும் என்பது **தென்னக** வழக்கு. காலில் போடும் கட்டு, கால்கட்டு அன்று. ஒரு பெண் கழுத்தில் **தாலிகட்ட** வைத்து விட்டால், காலில் கட்டுப்போட்டது போல் வீட்டுப் பொறுப்பைப் பார்த்துக் கொள்வான் என்பதாம். கால்கட்டு = **திருமணம்**.

கால் குத்தல்:

திருச்செந்தூர் வட்டாரப் **பரதவர்** வழக்கில் கால் குத்தல் என்பது வருதல் பொருளில் வழங்குகின்றது. கடலில் சென்றவர்கள் ஆங்கிருந்து திரும்பிக் கரையில் படகை ஏற்றி ஊன்ற வைத்தல் கால்குத்தல் ஆதலால், வருதல் என்னும் பொருள் தருவதாயிற்று.

காலி:

காலால் நடந்து செல்லும் பசு முதலியவற்றைக் காலி என்பது **பொதுவழக்கு.** கன்றுடன் கூடிய பசு, கன்று காலி எனப்படும். காலி என்பது இல்லை என்னும் பொருளில் வழங்குதலும் பெறும். வீடு காலி; கடை காலி; தட்டம் காலி என்பர். **இல்லை** என்னும் பொருளில் வழங்குகிறது. ஆனால், அவற்றில் உள்ளவை இல்லை என்பது இல்லை. **காற்று**(கால்) **உள்ளது** வேறொன்றும் இல்லை என்பது பொருளாம். இது அறிவியல் திறம் வாய்ந்த சொல்லாம்.

காவடி:

காவுதடி = காவடி; காவுகின்ற (தாங்குகின்ற) அடியுடையதாதலால் காவு அடி எனினும் ஆம். இக்காவடி என்பது **உழவர்** வழக்கில் **நுகக்கோல்** (நுகத்தடி, மேற்கால்) என்பதைக் குறிக்கின்றது. காவடி தாங்குவது போல் சமமான அளவில் ஊடு ஆணி ஒன்று மையமாக அமையத் தாங்கும் கோல் நுகக்கோல் என்பது எண்ணத் தக்கது. "நுகத்தில் பகல் (நடு) ஆணி அன்னான் தஞ்சைவாணன்" என்பது தஞ்சைவாணன் கோவை.

காவணம்:

பந்தல் என்பது பொதுச்சொல். பொலிவுறுத்துதல், தொங்கல் ஒப்பனை அற்றது. ஆனால் காவணம் பொலிவுற்றது. தொங்கல் ஒப்பனை உற்றது. காவணம் என்பது திருமண மேடை குறிக்கும் சொல்லாகப் **பாலமேடு** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. **செட்டிநாட்டு** வழக்கிலும் உண்டு. மணப்பந்தல் என்பது வெளிப்பட மங்கல விழா நிகழிடம் காட்டும். பந்தல் அவ்வாறு காட்டாது தண்ணீர்ப்பந்தல், கொடிப்பந்தல் என்பனவும் உண்டு.

காவுதல்:

"காவினேம் கலமே" என்பது புறநானூறு. ஔவையார் சொல் காவுதல் = தாங்குதல்; கலம் = யாழ். குற்றால வட்டாரத்தில் காவுதல் என்பது தாங்குதல் பொருளில் வழங்குகின்றது. காவட்டு, காவடி, காவி என்பவை தாங்குதல் பொருள் உடையவை. பிறர் துயர் தாங்குதல் அடையாளச் சான்றாகக் கொண்ட காவி, எண்ணம் இலாரால் வண்ண அளவில் பொருள் அமைந்து விட்டது. எண்ணத்தொடு கூடிய வண்ணம் "தவமும் தவமுடையார்க்கு ஆகும்" என்று பாராட்டப்படும்.

காளாஞ்சி:

வெற்றிலை மென்று துப்பும் கலத்தைக் காளாஞ்சி என்பது பழவழக்கு. 'காளாஞ்சி ஏந்துவார்' என்பது ஒரு பணிவிடையர். காளாஞ்சி என்பதற்குத் 'தளுகை' என்பது **நெல்லை** மாவட்ட வழக்கு. காளம் என்பது கருமை, காகம்

என்னும் பொருளது. காகளம் என்பதும் அது. காக்கைக்கு முதற்கண் தெய்வப் படையலாக உணவைப் படைத்து வழங்கும் வழக்கத்தால் தளுகைப் பொருள் ஏற்பட்டிருக்கும் கோயில் திருப்பொருள் தளுகை ஆகும். தளி = கோயில், தளிகை (தளுகை) கோயில் உணவு. கல் தளி, மண் தளி; கோயில் கட்டடம் கல்லால் ஆயதும், மண்ணால் ஆயதும் பற்றியது.

கான்:

ஒருவரிசை வாழைக்கும் மற்றொரு வரிசை வாழைக்கும் உள்ள இடைவெளியைக் கான் என்பது **தூத்துக்குடி** வட்டார வழக்கு ஆகும். காண்டு என்பது கொடிக்கால் இடைவெளிப் பெயராக இருப்பதை அறியலாம்.

கால் என்பது வாய்க்கால். இரண்டு வரிசைக்கும் இடையே உள்ள 'கால்' 'கான்' ஆகும். பால் மொழி, பான் மொழி என்றாவது போல் கான் என்பது **கோட்டையூர்** வட்டார வழக்கில் சாய்க்கடை ஆகிய வடிகாலைக் குறிக்கிறது.

கானக்கரை:

கானம் = காடு; கானக்கரை என்பது சுடுகாடு. கரை என்பது மேட்டிடம். கானக்கரை என்பது சுடுகாடு என்னும் பொருளில் திருவாதவூர் வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. 'சுடலைக் கானம்' என்பது மணிமேகலை. 'சுடுகாட்டுக் கோட்டம்' என்பதால் அது கோயிலாகக் கொள்ளப் பட்டமை புலப்படும். 'காடும் கரையும்' என்பது இணைச் சொல்.

கிச்சடி:

பச்சடி என வழங்கும் தொடுகறியைக் கிச்சடி என்பது **குமரி** வட்டார வழக்கு. 'பச்சடி கிச்சடி' என்னும் வழக்குக் கொண்டு பின்னதை எடுத்திருக்கலாம். கிச்சடி என்பது நெல்லை முகவை மாவட்டங்களில் **கரை துவையல்** ஆகிய சட்டினியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. கிச்சடிச் சம்பா என்பது நெல்லில் ஒரு வகை; மெல்லிய அரிசியுடையது.

கிச்சு:

கிச்சு என்பது தீ என்னும் பொருளில் **மதுரை** வட்டார வழக்காக உள்ளது. கிச்சுக் காட்டுதல், கிச்சங்காட்டுதல் என்பவை நகைப்பூட்டல். தீயை உராய்ந்து பற்ற வைத்து ஒளியூட்டச் செய்தலால் கிச்சு என வந்திருக்கலாம். 'கிச்சு முச்சு' என்பது இணைச்சொல். கிச்சுக் காட்டி மூச்சுத் திணறச் செய்தல் கிச்சு முச்சு ஆகும். கிச்சு முச்சு இல்லாமல் விளையாடுங்கள் என்பது பெரியவர்கள் விளையாடும் சிறுவர்க்கு இடும் கட்டளை.

கிட்டணி:

கிட்டத்தில் என்பதைக் கிட்டணி எனல் **அறந்தாங்கி** வட்டார வழக்கு. கிட்டத்தில் = பக்கத்தில். அணி - அண்மையான இடம் இரண்டும் ஒரு பொருள் பன்மொழியாய் - மீமிசைச் சொல்லாய் - வழங்குகின்றது. மிகப் பக்கம் எனக் குறிப்பது அது.

கிடுகிடுப்பான்:

குடுகுடு என ஒலிக்கும் கருவியும், கருவியுடையவனும், குடுகுடுப்பை, குடுகுடுப்பைக் காரன் எனப்படுதல் வழக்கம் கிடுகிடு என நிலமதிர்ந்து, கட்டடங்கள் சரிந்து சாய்ந்து இடிந்து போகச் செய்யும் நிலநடுக்கத்தைக் கிடுகிடுப்பான் என்பது **கொங்கு** நாட்டு வழக்கு. சொல்லாலே நிகழ்நிலை காட்டும் செறிவுடைய சொல்லாட்சி இது.

கிடை:

நிலத்தில் கிடக்கச் செய்வது கிடையாகும். நிலத்தில் உரத்திற்காக ஆடுகளைக் கிடைபோடுதல் உழவர்கள் - ஆடு மாடு மேய்ப்பவர்கள் வழக்கமாகும். ஆட்டுக்கிடை போலவே **மாட்டுக்கிடையும்** உண்டு. கிடக்க வைப்பது என்பது கிடையாய், ஆடுமாடுகளின் மந்தையைக் குறிப்பது வட்டார வழக்காகும். இது தென்னக வழக்கு.

கிண்ணுதல்:

கிண்ணுதல் என்பது கண்ணிமைக்கும் பொழுதுக்குள் **விரைந்து ஓடுதலைக்** குறிக்கும். "நின்றவன்தான்; எங்கோ **கிண்ணி** விட்டான்" என்பது வழக்கு. ஓட்டத்தில் கால்

இடுப்பு ஆயவற்றின் **கிண்ண மூட்டுகள்** விரைந்து செயல் படுதல் வேண்டும். அச் செயல் குறித்து எழுந்த சொல் வழக்கு இதுவாம். இது **முகவை, நெல்லை** வழக்கு.

கிந்துதல்:

நொண்டி நடத்தலைக் கிந்துதல் என்பது **நெல்லை முகவை** வழக்கு. "என்ன கிந்திக் கிந்தி நடக்கிறாய்? காலில் அடிபட்டு விட்டதா? முள் தைத்து விட்டதா?" என்பர். கிண்ணுதலுக்கு எதிரிடை கிந்துதல் ஆயிற்றுப் போலும்.

கிள்ளூதல்;

விளையாட்டாகவும், தண்டிப்பாகவும் கிள்ளூதல் உண்டு. கிள்ளூதல் நகத்தால் கிள்ளூதல் (தோண்டுதல், வலிவரச் செய்தல்) கிள்ளி உண்பது கிள்ளை, கிளி. இங்கே கூறப்படும் கிள்ளூதல் **கொடிக்கால்** வழக்காகும். வெற்றிலை பறித்தலை அது குறிக்கும். கிள்ளி எடுக்கும் ஓலையும் ஓலைக் கடிதமும் கிள்ளாக்கு எனப்படுதல் கடந்த கால வழக்கு. **திருப்பூர்** வட்டார வழக்கில் இவ்வாட்சி மிக உள்ளது.

கிளிக்கால்:

கமலைக் கிணற்றில் கீழ்க்குத்துக்காலும் மேற்குத்துக் காலும் என இருவகைக் குத்துக்கால்கள் உண்டு. அவற்றுள் மேற் குத்துக்காலை, கிளிக்கால் என்பது **இறையூர்** வட்டார வழக்கு. உவமை வழியால் ஆளப்பட்ட வழக்கு இது.

கிளித்தல்:

கிழித்தல் என்பது இல்லை **கிளித்தல்.** "அவனை நேற்றுக் கிளி கிளியாகக் கிளித்தும் சூடு சொரணை இல்லை" என்பது **பழிப்புச் சொல்.** கிளித்தல் என்பது **வசை;** வசவுச் சொல். கிளி சொல்லியதைத் திரும்பச் சொல்லுதல் போல் பல்கால் சொன்ன வசையைச் சொல்லல். கிளத்தல் = பேசுதல். கிளித்தல், வைதல். இது **நெல்லை, முகவை** வழக்கு.

கிளையல்:

கிளைத்தல், தோண்டுதல் என்னும் பொருளில் வழங்கு கின்றது. கிண்டுதல் கிளறுதல் என்பவை தோண்டாமல் பரவ இழுத்தல். **பன்றி** தோண்டுதல் கிளைத்தல் ஆகும். கிளைக்க

உதவும் கருவியாகிய மண் வெட்டியைக் **கிளையல்** என்பது **கருங்கல்** வட்டார வழக்காகும்.

கீரி:

கீரி என்பது ஒலியால் ஏற்பட்ட ஊருயிரியின் பெயர். '**கீர் கீர்**' என்பது ஒலி. பொருள் புரியாமல் ஒலிக்கும் ஒலியுடையது **கீர்வாணம்** எனப்பட்டது. சங்கு அறுக்கும் அறுவை 'கீர்' எனப்படுவதால், கீரு கீரு என அறுத்தல் என வழங்கப்பட்டது. இது பொது வழக்குச் சொல்.

கீறி:

விறகைக் **கீறுதல்** - பிளத்தல் - பொதுவழக்கு. கீறல் என விரல் வரி வைப்பதும் பொது வழக்கு. கீறி என்பதற்குக் கோழி என்னும் பொருள் உள்ளமை **குற்றால** வட்டார வழக்கு ஆகும். கீறுதல் - கிண்டுதல் - கிளறுதல் செய்யும் கோழியைக் கீறி என்பது அரிய வட்டார வழக்காகும். பொது வழக்காகக் கொள்ளத் தக்கதும் ஆகும்.

குக்கு:

உட்கார் என்பதைக் '**குந்து**' என்பதும் **குத்தவை** என்பதும் வழக்கு. முன்னது பெருவழக்கு. பின்னது **நெல்லை முகவை** வழக்கு. குக்கு என்பது குந்துதல் பொருள் தருவது **கொங்கு** நாட்டு வழக்காகும்.

குச்சரி:

கு என்பது குறுமைப் பொருள் முன்னொட்டு. எ-டு: குக் கிராமம் குக்கல் முடங்கிக் கிடக்கும் நாய்க்கும், கோழிக்கு வரும் ஒடுக்க நோய்க்கும் பெயர். குச்சரி என்பது நொய்யரிசி, நொறுங்கு அரிசி என்னும் பொருளில் **தக்கலை** வட்டார வழக்காக உள்ளது. குச்சு அரி, குச்சரி. குச்சு = சிறியது; அரி = அரிசி. குச்சு வீடு என்பது காண்பது. 'குச்சுக்காரி' என்பதும் கேட்பது.

குச்சிக் காலி:

குச்சிக் கால் நாரைக்கும் கொக்குக்கும் உண்டு. குச்சிபோல் நீண்ட காலைக் குறிப்பது அது. இக்குச்சிக் காலி, ஊர் காவல் கடமையுடைய போலீசுக்காரர் பெயராகத் **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. குச்சி(தடி)யைக்

கொண்டு சுற்றி வருவதால் அவர் பெற்ற வட்டார வழக்குச் சொல் இது. தடியான காவல்காரர் இதனைக் கேட்டு நகைப்பார். தடியுடைய காவல்காரர் கேட்டால் பகைப்பார்.

குசல்:

குசல் என்பது கோள் என்னும் பொருளில் வழங்கும் வட்டாரச் சொல்லாகக் **குமரிப்** பகுதியில் வழங்குகிறது. கோள் கூறுதல் அல்லது கோள் சொல்லுதலைக் ‘குசலம்’ என்பது திருச்சிராப்பள்ளி, கருவூர் வட்டார வழக்கு. என்ன குசலம் பேசுகிறீர்கள் என்பர். குசலம் என்பது செய்தி என்னும் பொருளில் வழங்குதல் **முகவை** வழக்கு.

குஞ்சாலம்:

குஞ்சம் என்பது தொங்குவது, தொங்கி ஆடுவது என்னும் பொருளது. இக் குஞ்சாலம், ஊஞ்சல் என்னும் பொருளில் **திரு. நயினார் குறிச்சி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. குஞ்சம் ஆடுதல் பொருள் அமைந்த ஊஞ்சலைக் குறிப்பதாயிற்று. **அஞ்சல குஞ்சலம்** என்பது தமிழ்நாட்டு விளையாட்டுகளில் ஒன்று.

குஞ்சப்பா:

குஞ்சப்பா, குஞ்சையா என்பவை **சிற்றப்பா, சின்னையா** என்னும் பொருளவை. குஞ்சி சிறிது என்னும் பொருளது. சிறு பல்லைக் குஞ்சிப்பல் என்பதும் உண்டு. இவை **யாழ்ப்பாண** வழக்காகும். குஞ்சப்பா குஞ்சியப்பா எனவும் வழங்கும்.

குட்டம்:

நிலைக்கால் ஊன்றுதற்குரிய பள்ளத்தைக் குட்டம் என்பது **கொற்றர்** வழக்கம். கொற்றர் = கொத்தர். குட்டம் = சிறு, பள்ளம்; குளம் **குட்டை** இணைச்சொல் நீர்நிலைக் குட்டம் (ஆழநீர்) பழமையான ஆட்சியுடையது.

குட்டை:

குட்டையானது, சிறியது, உயரம் தணிந்தது என்னும் பொருளுடைய இப் பொதுச் சொல் **நெல்லை** மாவட்டத்தில் **சிறுகூடை** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. கொட்டான் என்பது ஓலைப் பின்னலுடைய சிறு பெட்டி

என்பதை எண்ணலாம். கொட்டு மண்வெட்டி, தேய்ந்த சிறு மண்வெட்டி.

குடல் காய்ச்சல்:

இது **நாஞ்சில் நாட்டு** வட்டார வழக்குச் சொல். **'டைபாய்டு'** என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு அருமையாக மண்ணின் மணத்தொடு வாய்த்த வழக்குச் சொல் இது. இதனை பாவாணர் வழக்கில் கொண்டு வந்து பொதுமைப் படுத்தினார். வட்டார வழக்குச் சொற்களைப் பொதுப்பயன் படுத்தமாக ஆக்கும்போது அது மொழிவளம் ஆகின்றது.

குடுமை:

சண்டை, பெண்களிடம் உண்டாகிவிட்டால் இயல் பாகப் பற்றிக் கொண்டு அலைக்கழிக்க வாய்ப்பது **கூந்தல்** ஆகும். கூந்தல் பெண்களுக்குரியது. ஆண்கள் **குடுமி**க்குரியர் குடுமி பொதுமை குறித்து வருவதுடன் மதில் முதலிய வற்றின் உச்சியும் குடுமியாகக் கூறப்படும். குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலம் என்பது ஒரு புறத்துறை. குடுமி பற்றிச் செய்யும் சண்டை குடுமை எனப்பட்டு, பொதுவில் 'சண்டை' என்னும் பொருளில் **கருவூர்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது.

குடுவை:

குறுகிய வாயையுடைய கலம் குடுவை எனப்படும். குடுவை என்பது 'வயிறு' என்னும் பொருளில் கன்னியா **குமரி மாவட்டம் புதூர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. குறுகிய குடல் வழியாகப் பெருங்குடல் வயிறு என உணவு செல்வதால் குடுவைப் பொருள் கொள்ள வாய்த்துள்ளது. வைப்புழி (வைக்கும் இடம்) என்றும் வள்ளுவத்தை எண்ணலாம். இனி, குடுவை என்பதற்குப் பதனீர்ப்பெட்டி என்னும் **நெல்லை** வழக்கும், பூக்குடலை, செப்புக்குடம் என்பனவும் கருதலாம்.

குடை:

குடை என்பது கைக்குடை, தாழங்குடை, ஓலைக் குடை எனப் பழமை தொட்டுப் புதுமை வாய்ந்தது. பதனீர் குடிக்கும் மடலும், ஊன் கொண்டு செல்லும் மடலும் குடையெனலும் பழமை வழக்கே. மலையைக் குடையாகப்

பிடித்த தொன்ம (புராண)ச் செய்தியும் உண்டு. மலையில் குடைந்து படுக்கை (பள்ளி) அமைத்த குடைவரைகள் தமிழகத்தில் காணக்கூடியது. இக்குடை, உள்ளே தோண்டு தல் பொருளது. **மலையாள** நாட்டில் **குடை** என்பது குன்று, மலை என்னும் பொருளில் உள்ளது.

குடை வண்டி:

மூடு வண்டியைக் குடை வண்டி என்பது **தென்னக** வழக்கு. பரியதொந்தியுடையவர்களைக் குடை வண்டி என்பது **கல்குளம்** வட்டார வழக்காகும். வண்டி தலை கீழாகச் சாய்தலைக் குடை வண்டி என்பது **நெல்லை** வழக்கு.

குடை வரை:

குடை வரை என்பது மலைக்குடைவு (குகை) பற்றியது. ஆனால் **மேலூர்** வட்டார வழக்காகக் குடைவரை என்பது தவசக் களஞ்சியத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது. தொல்பழ வாழ்வுக் குறிப்பினது அது.

குத்தடி:

சாயாமல் நேரே ஊன்றப் படுவதாகிய நட்டுக்குத்து என்பது **இறையூர்** வட்டாரத்தில் குத்தடி என வழங்கப்படு கின்றது. குத்தப்பட்ட அடிநேராக இருந்தால் அன்றி, அதில் ஊன்றப்படுவதும் நேராக இராது. ஆதலால் இப்பொருள் கொண்டது. தானம் = இடம். குத்தானம் = நேர். இது **கொத்தர்** வழக்கு.

குதம்பி:

சேவு ஓமப்பொடி ஆயவை தேய்க்கும் கரண்டியைக் கண் கரண்டி என்பது **பொது வழக்கு**. அக்கரண்டியில் மாவை வைத்துக் குதப்புவதுபோல் இங்கும் அங்கும் தேய்த்து எண்ணெய் காயும் எரிசட்டியில் விடுவதால் அக் கரண்டிக்குக் **குதம்பி** என்பது **திருப்பாச்சேத்தி** வட்டார வழக்காகும்.

குதம்பை:

தேங்காய் நாரைக் குதம்பை என்பது **நெல்லை** வட்டார வழக்கு. **குதம்பை,** காதணி எனப்படுவது பொது வழக்கு. காதணி அணிந்தவளை விளித்துப் பாடிய சித்தர்

குதம்பைச் சித்தர். வெப்பத் தன்மையுடைமையால் தேங்காய் நார் குதம்பை ஆயதாம். **குதுகுதுப்பு** = குளிர்காய்ச்சல். கதம்பை என்னும் நாஞ்சில் நாட்டு வழக்கைக் காண்க.

குதிர்தல்:

பூப்படைதல் என்பதைக் குதிர்தல் என்பது **பார்ப்பனர்** வழக்கு. குதிர் என்பது நெற்கூடு. அது அசைவின்றி அமைந்திருப்பது போல ஓரிடத்திருக்கச் செய்தலைக் குதிர்தல் என்கின்றனர்.

குதிரை:

குதிரையைக் குறியாமல் உயரமான கால்களையுடைய **கோக்காலியைக்** குறிப்பது **தூத்துக்குடி** வட்டார வழக்கு. இது கொற்றர் (கொத்தர்) வழக்காகும். குதிரையின் கால்கள் உயர மிக்கவை. ஓட்டத்திற்கு வாய்ப்பானவை.

குதை:

வில்லின் நாணைப் பூட்டுமிடமும், கழுத்தில் அணியும் சங்கிலியின் பூட்டுவாயும் **குதை** என வழங்குதல் இலக்கிய வழக்கு. பூட்டுவாய் என்னும் அப் பொருளில் **தச்ச நல்லூர்** வட்டார வழக்காக இன்றும் உள்ளது.

குந்தம்:

குத்து கருவியுள் ஒன்று **குந்தம்**. "குந்தம் வாள் ஈட்டி" என்பார் கவிமணி. குந்தம் என்னும் சொல் குவியல் என்னும் பொருளில் **முதுகுளத்தூர்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. 'உப்புக் குந்தம்' எனக் கூறப்படும் விளையாட்டும் உண்டு. கும்பல், குப்பை என்பவை போலக் குந்தம் என்பதும் குவியல் பொருள் தருதல் சொல்லியல் நெறியதாம்.

குந்துணி:

குந்துதற்குரியது என்னும் பொருளில் குந்துணி என்பது **நாற்காலியைக்** குறிப்பதாகக் **திட்டு விளை** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. **குந்தாணி** என்பது உரலில் மேல்வாய் மேல் வைக்கும் சுற்றுச் சுவர்போன்ற வட்டத் தகடாகும். குடலும் குந்தாணியும் என்பது இணைமொழி.

குப்பம்:

குப்பம் ஊர்ப் பெயர்ப் பின்னொட்டாக வருதல் பெருவழக்கும் பொது வழக்குமாம். புகழ்மிக்க மேட்டுக் குப்பம் முதலாக எண்ணிலாக் குப்பங்கள் உண்டு. இக் குப்பம் **உழவர்** வழக்குச் சொல்லாகும். **நாற்றுமுடி** நூறு கொண்டது ஒரு குப்பம் என்பது அது. முடிகளை ஒருங்கே கூட்டி அடுக்கி வைத்தலால் பெற்றபெயர்.

குப்பா:

காதில் அணியும் திருகு என்னும் அணிகலத்தைக் குப்பா என்பது **திருப்பரங்குன்றம், சின்னமனூர்** வட்டார வழக்குகள் ஆகும். குவிந்து தொங்கும் வட்ட வடிவால் பெற்ற பெயர் அது. கும்பா என்னும் உண்கலம் எண்ணத்தக்கது.

குப்பாயம்:

சட்டைக்கு மேல் போட்டுக் கொள்ளும் மூடுசட்டை குப்பாயம் (கோட்டு) ஆகும். இதனைத் தென்னக வழக்கில் கேட்கலாம். குப்பி என்பது கொம்புப் பூண் கூந்தல் இறுக்கி. இவற்றைப் போல் உடலை இறுக்கிப் பிடித்து மூடுவது குப்பாயம் ஆகும். முன்னாளில் நாடக உடையாகப் பயன் படுத்தினர் நம்மவர். குப்பாயம் என்பது மகளிர் அணியும் சட்டைப் பெயராக **ஒட்டன்சத்திர** வட்டார வழக்கில் உள்ளது.

கும்பா:

கூம்பு வடிவம் ஒன்றைத் தலைகீழ் மாற்றி வைத்தது போல் அடிசிறுத்து வாய் அகன்று அமைந்த உண்கலம் - வெண்கலத்தால் ஆயது - **கும்பா** எனப்படுதல் நெல்லை முகவை வழக்கு. சந்தனக்கும்பா என்பதும் உண்டு. **கும்பு** x **கும்பா.** கும்புக்குமாறு கும்பா.

கும்பாட்டம் (கும்ப ஆட்டம்):

கும்பம் = குடம். குடம் கொண்டு ஆடிய ஆட்டம் **குடமாடல்**. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் பதினோராடல்களில் ஒன்று அது. இந்நாளில் 'கரகாட்டம்' என்பதைக் கும் பாட்டம் என்பது **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்கு ஆகும்.

கும்பிடுசுவர்:

கூரை, ஓடு வேயப்பட்ட கட்டடங்களின் குறுஞ் சுவர்கள் இரண்டும் முகடுவரை முக்கோண வடிவில் எழுப்பப்படுவது ஆதலால் அச் சுவர் அமைதியும் கும்பிடு வார் கை அமைதியும் ஒப்பு நோக்கிக் கும்பிடு சுவர் என்பது **கொற்றர்** வழக்காகும்.

கும்புதல்:

கும்பி என்பது வயிறு. அது பொது வழக்குச் சொல் கும்பி கொதிக்கிறது என்பர். இனிக் "கும்பி மணக்கிறது கருப்புக்கட்டி" என்றும், அடுப்பில் இருந்து கும்புதல் வாடையடிக்கிறது என்றும் கூறுதல் உண்டு. கெட்டிபடு தலும் அடிப்பிடித்தலும் சுவை மாறலும் **கும்புதலாம்.**

கும்மாயம்:

உருட்டித் திரட்டிய உளுந்தங்களியைக் கும்மாயம் என்பது **செட்டிநாட்டு** வழக்கு, கும்முதல் திரட்டுதல். துணியைச் சலவை செய்ய அடிப்பர்; அதனைப் பின்னர்க் கும்முவர்; கும்முதல் திரட்டுதல் பொருளது ஆகும்.

கும்முதல்:

துணி துவைக்கும் போது பந்துபோல் திரட்டி உருட்டி அமுக்கித் தேய்த்தலைக் கும்முதல் என்பர். கும்பல், கும்மி, குப்பல், குப்பை என்பனவெல்லாம் திரளல் கூடுதல் பொருளவேயாம். கும்முதல் **நெல்லைச்** சொல்வழக்கு. "கும்மித் தப்பினால் அழுக்குப் போகும்" என்பர்.

குமரி இருட்டு:

கும்மிருட்டு என்பது நள்ளிருட்டு ஆகும். அது விடியுங்கால் சற்றே இருட் செறிவு நீங்கும் நிலையைக் குமரி இருட்டு என்பது **சீர்காழி** வட்டார **மீனவர்** வழக்காகும். கடலுள் சென்றவர் மீண்டு விட்டதும், கடலில் செல்வார் புகாததும் ஆகிய கருக்கல் அல்லது வைகறைப் பொழுதின் இருட்டே குமரி இருட்டு. கன்னிமதில், மதில் குமரி என்பவை பகைவரால் தீண்டப்படாத மதில் என்பதைக் கருதுக.

குரக்கன்:

குரங்கின் கை போன்ற கதிர் உடையது கேழ்வரகு. அக் கதிரையும் அத்தவசத்தையும் குரக்கன் என்பது **யாழ்ப்பாண** வழக்காகும்.

குரக்குவலி:

நரம்பு வெட்டி இழுப்பதைக் **குரக்குவலி** என்பவர் குரக்கை வலி என்பதும் அது. இனி கெண்டை வலி என்றும் கெண்டை புரட்டல் என்பதும் நரம்பு சுண்டி இழுப்பதாம்.

குரங்கு மட்டை:

மேல் மட்டையைத் தாங்கி நிற்கும் பனையின் அடிமட்டையைக் குரங்குமட்டை என்பது **தூத்துக்குடி** வட்டார வழக்கு. இருபக்கமும் பற்றிப் பிடித்த கைபோல் தோன்றிய தோற்றத்தின் வழியாக ஏற்பட்ட வட்டார வழக்குச் சொல் இது. எனினும் அகரமுதலிகளிலும் இவ் வாட்சி பொது வழக்காகியுள்ளது.

குரால்:

ஈனாததும் ஈனும் பருவம் வந்ததும் ஆகிய ஆட்டைக் **குரால்** என்பது **இடையர்** வழக்கம். வெடிப்பாகவும் எடுப்பாகவும் துள்ளித் திரிதல் குறித்த பெயர் இது. குர் > குரு > குருத்து > குருவி இவற்றை எண்ணினால் இதன் அடிப் பொருள் விளக்கமாம். இது **தென்னகப்** பொதுவழக்கு.

குரு:

பெரிய அம்மையைக் 'குரு' என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும். "வெப்பும் குருவும் தொடர" என்பத சிலப்பதிகாரத் தொடர். நீர் கோத்த பெரிய அம்மைக் கட்டி வெண்ணிறமாகத் தோற்றம் தருதலால் இப் பெயர் பெற்றது. **குருவும் கெழுவும் நிறனாகும்மே** என்பது தொல்காப்பியம்.

குருச்சி:

குரு, குருவன், குருத்துவம் என்னும் வழியில் இலக்கிய ஆட்சி பெறும் சொல்லன்று குருச்சி. இது, **தக்கலை** வட்டாரத்தில் **விதை** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

ஒளி என்னும் பொருள் தருவது குரு. அது **தொல் காப்பிய** வழியது. விதையை முளைக்க வைத்தால் முளை

ஒளியொடு வெளிப்படுதல் கண்கூடு. இதனைக் கொண்டு குருச்சி எனப் பெயரீடு செய்துள்ள வட்டார வழக்கு பொது மக்களும் புலமைப் பெருமக்களை ஒப்பவர் என்னும் எண்ணத்தை உண்டாக்கத் தவறாது. முளையைப் 'பாவை' என்னும் பழந்தமிழ் ஆட்சியும் 'பாவை' என்பது 'பார்வை' வழி வந்தது என்பதும் கருதுக. பயிரின் குருத்தைக் காணின் அதன் ஒளிப்பொருள் வெளிப்படும்.

குல்லம்:

வஞ்சகம் அல்லது சூது கருதுதல் குல்லம் எனப்படும். பழகிக் கொண்டே பாழும் எண்ணம் வைத்து வீழ்த்துதற்குக் காலம் நோக்கியிருப்பவர் குல்லகமானவர் எனப்படுதல் **பொது வழக்காகும்**. "எனைத்தும் குறுகுதல் ஓம்பல், வினை வேறு, சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு" என்பது வள்ளுவம்.

குழிசை:

மருந்தாகப் பயன்படும் மாத்திரைகளைக் குழிசை என்பது **நாகர்கோயில்** வட்டாரவழக்கு. மாத்திரை பெரிதும் உருண்டை வடிவில் இருப்பது. அதனால் முகிழம் என்பார் பாவாணர். முகிழ் என்பது மலரின் மொக்கு (மொட்டு) நிலை. மருந்து இடிக்கும் கல் குழியுள்ளது. அதில் இடித்துச் செய்வதால் - குழிக்கல்லில் இடித்துச் செய்வதால் - குழிசை எனப்பட்டது.

குழிமாடு:

குழிமாடு என்பது சுடுகாடு என்னும் பொருளில் **மேலூர்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. இறந்தாரை அடக்கம் செய்ய, குழி தோண்டுவர் ஆதலால் அது புதைகுழி எனப் படும். இடுகாடு என்பதும் அது. மாடு என்பது பக்கம் என் னும் பொருளது இலக்கிய வழக்கிலும், மக்கள் வழக்கிலும் இடப் பொருள் உண்டு. "மாடு நின்ற மணிமலர்ச்சோலை"; "அரசன் மாடு அணுகினான்" இலக்கிய வழக்கு. "கால்மாடு, தலைமாடு" - மக்கள் வழக்கு. குழிவாசல் என இடுகாட்டை வழங்குதல் **ஆண்டிபட்டி** வட்டார வழக்கு.

குழியல்:

உண்கலங்களில் ஒன்றாகிய கும்பா என்பதைக் குழியல் என **நாகர்கோயில்** வட்டாரத்தார் வழங்குவர். கும்பாவின்

வட்டவடிவும், அது குழிவாக இருப்பதும் எண்ணியமைக்கப் பட்ட வட்டாரவழக்கு இது. கும்பு > கும்பல் > கும்பம் = குடம். கும்பு > கூம்பு; கூப்பு.

குறடு:

வளைவாகவும் பற்றிப் பிடிப்பதாகவும் இருப்பதைக் குறடு என்பர். பற்றுக் குறடு, பாதக்குறடு என்பவை எடுத்துக் காட்டு. சுருண்டு ஒலிக்கும் வகையால் பெயர்பெற்றது குறட்டை. குறண்டி முள் வளைவினது. இவ்வட்டார வழக்குக் குறடு 'கடன்' என்னும் பொருள்தருவது. கடன் கொடுத்தவர் படுத்தும்பாடும், கடன் கொண்டவர் படும் பாடும், அதிலிருந்து மீளமுடியா இறுக்கமும் நெருக்கலும் நோக்கினால் கடனைக் குறடு என்று வழங்கிய படைப் பாளியைப் பாராட்டலாம். சொல்லாலேயே வாழ்வியல் காட்டிய பண்பாடு இது. நெல்லை வட்டார வழக்காகும்.

குறிஞ்சி:

அமர்வு இருக்கையாகிய நாற்காலியைக் குறிச்சி என்பது **பொதுவழக்காகும்**. குறிஞ்சியில் இருந்து வந்த பெயரீடு இது. குறிச்சி புக்கமான் என்பது இலக்கிய ஆட்சி. குறிச்சி வேட்டுவர் குடியிருப்பு. மூங்கில் பிளாச்சு தப்பை ஆயவற்றால் பெரும்பாலும் இருக்கை செய்யப்பட்டமை யால், அம்மூங்கில் தோன்றிய குறிஞ்சி நிலத்தின் வழியாக ஏற்பட்ட பெயர் ஆகும். குறி, குறம், குறவஞ்சி என்பவை கருதுக. மதம் கொண்ட யானையையும் மயக்கும் பண் குறிஞ்சிப்பண் என்பது அகப்பாடல். குறிஞ்சியைக் குறிச்சி என்பதும் உண்டு. குறிச்சிப் பெயர் ஊர்கள் பல; பாஞ்சாலங் குறிச்சி, கல்லிடைக் குறிச்சி.

குறியமுண்டு:

முண்டு என்பது துண்டு. முண்டும் முடிச்சுமாகக் கட்டை இருக்கிறது உடைப்பது அரிது என்பது வழக்கம். முண்டு என்பது சிறிய துணியைக் குறிப்பது சேரல வழக்கு. குறி என்பது மறைப்பிடம். அதனை மறைக்கக் கட்டும் துணியைக் 'குறிய முண்டு' (கோவணம்) என்பது **அகத் தீசுவர** வட்டார வழக்காகும். குறிய என்பதும் சிறிய என்னும்

பொருள் தருவதாயின் ஒருபொருள் பன்மொழியாம். சின்னஞ்சிறுதுணி என்னும் பொருளில் வரும்.

குறியெதிர்ப்பு:

கொடுத்த பொருள் அளவுக்கு மீளக் கைம்மாற்றாகக் கொடுப்பது **குறிஎதிர்ப்பு** எனப்படுவது பழவழக்கு. **புறநானூற்றுக்** கால ஆட்சியது அது. அச்சொல் அப்பொருளில் அச்சுமாறாமல் **கொங்குநாட்டு** வழக்காக உள்ளமை, பயில வழங்கினால் மக்கள் வழக்கு இலக்கிய வழக்கு என இரண்டு இல்லை, ஒன்றே என்பதை மெய்ப் பிக்கும். "குறியெதிர்ப்பை நீரது" என்பது **வள்ளுவம்.**

குறுக்கம்:

நீண்டும் அகன்றும் கிடக்கும் நிலப்பரப்பை அளந்து நீளத்திலும் அகலத்திலும் குறுகத் தறித்து வைக்கப்பட்ட ஓரளவான நிலப்பகுதி **குறுக்கம்** எனப்படும். அது ஏக்கர் என வழங்கப்பட்டது. 100 செண்டு ஓர் ஏக்கர் என்பது நில அளவைக் கணக்கு. இடுப்பைக் **குறுக்கு** என்பதை எண்ணினால் தெளிவாம். குறுக்கும் மறுக்கும் என்பது இணை மொழி. சிலுவையைக் (+) குறுக்கை என்றார் **பாவாணர்.**

குறுங்கட்டு:

நாகர்கோயில் வட்டாரத்தில் குறுங்கட்டு என்பது அமர் பலகை (பெஞ்சு) என்னும் பொருளிலும், **பெருவிளை** வட்டாரத்தில் நாற்காலி என்னும் பொருளிலும் வழங்குகின்றது. கட்டுதல் அமைந்தது கட்டு, குறுங்கட்டு என்பது குறுங்கட்டி எனப்படுவதும் உண்டு. கட்டில் அளவில் சிறியது என்பது குறிப்பது, குறுமை ஒட்டு.

குறும்பை:

குட்டையான ஓர் ஆட்டு வகை குறும்பை என வழங்கப்படுதல் பொது வழக்கு. ஆனால் **உசிலம்பட்டி** வட்டாரத்தில் ஆட்டுக் குட்டியைக் குறும்பை என வழங்குகின்றனர். குறுமை, சிறுமைப் பொருள் முன்ஒட்டு; குட்டி குறுமான்; குறுநொய்.

குன்னி:

குன்னி என்பது சிறியது என்னும் பொருளது. குன்னியும் நன்னியும் என்பது இணைச்சொல். மலையில் சிறியது குன்று. குன்னி என்பது பேனின் முட்டையாகிய ஈர் என்பதைக் குறித்தல் **தூத்துக்குடி** வட்டார வழக்காகும். ஈர் சிறிதாதல் வெளிப்படை.

குனித்தல்:

குனித்தல் வளைதல் பொருளது. குனிதல் வழியாக அமைந்தது கூன். கூனி என்பதொரு பட்டப்பெயர்; நீர்வாழி ஒன்றும் கூனி எனப்படும். **கல்குளம்** வட்டாரத்தில் குனித்தல் என்பது நடமிடுதல் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. "குனித்த புருவமும்" என்பது **அப்பரடிகள்** தேவாரம்.

கூட்டக்குரல்:

கூவுதல், கூவிளி, கூக்குரல் கூப்பாடு என்பனவெல்லாம் கூவுதல் குரலெடுத்தல் வழியாக வழங்கும் வழக்குச் சொற்கள். **நாகர்கோயில்** வட்டாரத்தில் கூக்குரல் பொருளில் கூட்டக் குரல் என்பது வழங்குகின்றது. கூக்குரல் கேட்ட அளவில் கூட்டம் கூடிவிடல் கண்டு ஏற்பட்ட வழக்குச் சொல் இது.

கூட்டான்:

கூட்டான், கூட்டாளி என்பவை நட்புப் பொருளில் பொது வழக்காகும். **தஞ்சை** வட்டாரத்தில் சமைய லறையைக் கூட்டான் என்கின்றனர். பலவகைப் பொருள் களையும் கூட்டி உணவாக்கும் இடமாதலால் அப் பெயர்க்கு உரியது ஆயிற்று. 'கூட்டாஞ்சோறு' என்பது சிறுவர் சிறுமியர் சேர்ந்துண்ணும் நிலாச்சோறு ஆகும். கூட்டு அல்லது கூட்டுக்கறி என்பது தொடு கறி வகையுள் ஒன்று.

கூட்டுக்காரி:

தலைவி/தலைவன் சந்திப்பு 'கூட்டம்' எனப்படுதல் இலக்கிய இலக்கண வழக்கு. அக் கூட்டத்துள் ஒருவகை, தோழியில் கூட்டம் என்பது. அவ்வழக்கத்தை நினைவில் கொள்ளுமாறு தோழியைக் கூட்டுக்காரி என்பது **குமரி** வட்டார வழக்காகும்.

கூந்தல்:

கூந்தல் = மகளிர் முடி. குடுமி = ஆடவர் முடி. கூந்தல் பனை என்பது சடைசடையாகப் பாளை தொங்கும் பனையாகும். நுங்குக் காயைச் **சீவித்** தள்ளும் சிதறு சிப்பியைக் கூந்தல் என்பது **பனைத்தொழிலர்** வழக்கு. சீவுதல் வழியாக ஏற்பட்ட பெயர் இது. தலை சீவுதல் போல!

கூமாச்சி:

கூம்பு வடிவாக உயர்ந்து கூராகத் தோன்றும் முகடுடைய மலையைக் கூமாச்சி என்பது **சேற்றூர்** வட்டார வழக்கு. ஆங்குள்ள உயரமான மலைக்குப் பெயர் கூமாச்சி என்பது.

கூரக் காய்தல்:

குமரி மாவட்டக் **கன்னங்குறிச்சி** வட்டாரத்தில் குளிர்காய்தல் என்னும் பொருளில் கூரக் காய்தல் என்னும் சொல் வழக்கு உள்ளது. காலங்கள் காரே, கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், வேனில் எனப் பகுக்கப்பட்டன. அவற்றுள் கூதிர் காலம் குளிர் நடுக்கக் காலமாகும். அக் கூதிர் என்பது தொகுத்துக் 'கூர்' என்று நின்று குளிர் பொருள் தந்தது. கூர் > கூரம்.

கூராப்பு:

மேகம் திரண்டு கூடிக் கவிந்து நிற்றலைக் **கூராப்பு,** என்பது **முகவை, நெல்லை** வழக்கு. 'கூர் ஆர்ப்பு' கூராப்பு ஆயது. கூர்தல் என்பது மிகுதிப் பொருள் தரும் உரிச்சொல். ஆர்த்தல், கட்டுதல். எ-டு: **மாரார்ப்பு** (மாராப்பு) செறிந்து நிற்கும் மழைமுகிலைக் கூராப்பு என்பது இலக்கிய நயமுடையது. கூரை வேய்தலையும் எண்ணலாம்.

கூழன்:

குட்டையான பலாமரத்தைக் குறும்பலா என்பர். "கூழைப் பலா" என்றார் ஔவையார். இக் குறும் பலாவைக் **குமரி** மாவட்டத்தார் 'கூழன்' என்பர். கூழையன் = குட்டையானவன்; 'கூழிக்கார்' என்பது இந்நாள் வழக்கு.

கூறை நாடு:

கூறை நாடு என்பது ஊர்ப் பெயர். கொர நாடு என வழங்குகின்றது. கூறை என்பது மகளிர் கட்டும் சீலையுடை. அதனை நெய்தலைத் தொழிலாகக் கொண்ட ஊர் கூறை நாடு எனப்பட்டது. ஊருக்கு நாடு என்னும் பெயரும் உண்டு. எ-டு: ஆண்மறைநாடு என்பது ஊர்ப்பெயர். கூறை நாட்டுப் புடவை திருமணத்திற்குச் சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டதால் கூறைப்புடவை என்பது கூறை நாட்டுப் புடவை என்பதுடன் திருமணப் புடவை என்னும் பொருளும் தருவதாயிற்று. கூறைச் சீலை என்பதும் அது.

கூறோடி:

நெல்லறுவடைக் காலத்தில் அறுக்கும் பரப்பை அளவிட்டு (கூறுவைத்து)த் தந்து அறுவடையை மேற் பார்க்கும் கண்காணியைக் கூறோடி என்பது **தூத்துக்குடி** வட்டார வழக்காகும். கூறுவைத்தல் பிரித்துத் தருதல். அங்கும் இங்கும் சென்று கண்காணிப்பதால் ஓடி எனப் பட்டார். ஆளோடி, பாம்போடி என்பவை கிணற்றுச் சுற்றின் உள்வாய்த் திட்டு ஆகும்.

கூனிப்பானை:

கூனுதல் வளைதல். பெரியதாய் வளைந்ததாய் வளையப்பட்ட குதிர் (நெற்கூடு) என்பதைக் கூனிப் பானை என்பது **பெருவிளை** வட்டார வழக்கு. பெரிய பானையை மிடாப் பானை என்பதை நோக்கலாம்.

கெடும்பு:

குறுநொய் அரிசி என்னும் பொருளில் கெடும்பு என்பது **விருதுநகர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. கெட்டுப் போன கரிய அரிசியைக் குறித்து, பின்னர் நொறுங்குக்குப் பொதுப் பெயராகியிருக்கும்.

கெத்து:

கத்துதல் பொது வழக்குச் சொல். ஒலிக்குறிப்புடையது. கோழி முட்டையிடக் கத்துதல் **கெத்துதல்** எனப்படும். **கேறுதல்** என்பதும் உண்டு. "முட்டைக்குக் கெத்துகிறது" என்றும், "முட்டைக்குக் கேறுகிறது" என்றும் கூறுவர். இது

முகவை, நெல்லை வழக்கு. **அடைக் கத்துக் கத்துதல்** என்பது **தென்னக** வழக்காம். கேறு = ஒலிக்குறிப்பு.

கெத்தை:

தலையணையாக வைக்கும் திண்டு மெத்தையைக் கெத்தை என்பது **செட்டிநாட்டு** வழக்கு. கெத்துவிடாமல் பேசுதல் என்பது விட்டுத் தராமல், பெருமைகுறையாமல் பேசுவது அல்லது ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் பேசுவது. அதுபோல் ஒட்டியும் ஒட்டாமல் மெத்தைமேல் கிடக்கும் சிறுமெத்தை கெத்தை என வழக்குப் பெற்றிருக்கலாம்.

கேதம்:

ஏதம் என்பது இடையூறு, இறப்பு என்னும் பொருள் தருவது இலக்கிய வழக்கு. ஏதம் என்பது ககர ஒற்றுப் பெற்று கேதம் என்றாகி இறப்பைக் குறிப்பது பொது வழக்காக உள்ளது. **பொது வழக்கு** என்பது மாவட்டம் வட்டம் தழுவிநில்லாமல் தமிழ்வழங்கு பரப்பெல்லாம் தழுவி நிற்பதாகும்.

கேறுதல்:

கோழி முட்டை இடுவதற்குக் கத்துதல், கேறுதல் எனப்படும். இதுவும், பொது வழக்கே ஆகும். கூவுதல், கத்துதல் என்பது விலக்கிய ஒலி, கேறுதல் ஆகும்.

கை:

கை என்பது ஐந்து என்னும் பொருளில் **தரகுத் தொழில்** வழக்காக உள்ளது. ஐந்து விரல் கருதியது அது. **பூட்டு** என்பதும் **இலை விற்பாரிடம்** ஐந்து என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. கை என்பது இரண்டு என்னும் பொருளில் **செட்டிநாட்டில்** வழங்குகின்றது. அது, கை விரல் கருதாமல் கையிரண்டு கருதிய வழக்கு ஆகும்.

கைத்துப்போதல்:

ஈயம் இல்லாக் கலத்தில் வைக்கப்பட்ட புளிப்புப் பொருள் கைத்துப் போகும். கைத்தல் பதன் கெட்டுப் போதல் என்னும் பொருளில் **கோவை முகவை மதுரை** எனப் பல மாவட்ட வழக்குகளில் உண்டு. செவி கைப்பச் சொற்பொறுக்கும் என்பது வள்ளுவம்.

கைப்பாணி:

கைப்பணி செய்வதற்கு உதவும் பூச்சுப் பலகையைக் கைப்பாணி என்பது **கொற்றர்** வழக்காகும். மட்டப் பலகை என்பது நெடியது; பூச்சுப் பலகை வட்டவடிவில் சுவர், தளம் ஆயவை தேய்க்கப் பயன்படுவது.

கைப்பிடி:

மாடி மேல் கட்டும் காப்புச் சுவரைக் கைப்பிடிச் சுவர் என்பது பொது வழக்கு. திருமணச் சடங்கில் மணமகள் கையை மணமகன் கையில் பிடித்துத் தருதல் தொல் பழநாள் தொட்ட வழக்கு ஆதலால் கைப்பிடி என்பது திருமணம் என்னும் பொருளில் **செட்டி நாட்டு** வழக்காக உள்ளது. பிடித்துக் கொடுக்கும் 'கொடையே' திருமணம் என்பதைத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. நாகர்கோயில் வட்டாரத்திலும் இவ்வழக்குச் சொல் உண்டு.

கைபோடல்:

மாடு ஆடு விற்று வாங்கும் **தரகுத்** தொழிலில் கைபோடுங்கள்; கைபோட்டுப் பேசுங்கள் என்னும் வழக்கம் உண்டு. அது விலைபேசுதல் என்னும் பொருளில் வருவது. கையின் மேல் துணியைப் போட்டுப் பிறர் அறியாவாறு விரல்குறி வழியாகக் குழூஉக் குறியாகப் பேசுவர். அவர்கள் விலைத் தொகையாகக் குறிப்பவை அவர்கள் மட்டுமே அறிந்து கொள்வதாக இருக்கும். பச்சை நோட்டு, கடுவாய் நோட்டு என்றால் நூறு உருபா ஆகும்.

கை மடக்கு:

கையூட்டு என்பது வெளிப்படு பொது வழக்கு. வாயில் ஊட்டுவது போல் கையில் ஊட்டுவது (இலஞ்சம்); இஞ்சக்கம் என்பது **முகவை** மாவட்ட வழக்கு).

கோட்டாறு வட்டாரத்தில் **கைமடக்கு** என்றும், **திண்டுக்கல்** வட்டாரத்தில் **கையரிப்பு** என்றும் வழங்கு கின்றது.

கையமர்த்துதல்:

'கையசைத்தல்' வழியனுப்புவார் வழக்கமாக உள்ளது. **நிலக்கோட்டை** வட்டாரத்தில் கையமர்த்துதல் என்பது

வழியனுப்புதல் குறிக்கும் வட்டார வழக்காக உள்ளது. அமர்த்துதல்; பசியமர்த்துதல் (பசியாறச் செய்தல்) என்பது போன்றது கையமர்த்துதல். பழநாளில் '**கையடை**' என்னும் வழக்கம் உண்டு. **கம்பரில்** கையடைப் படலம் உள்ளது.

கையால்:

கை என்பது ஒழுக்கம் என்னும் பொருளது. அது கட்டமை ஒழுக்கம் எனப்படும். அக்கட்டுதல் வழியாக நிலத்திற்கு அமைக்கப்படும். வேலியைக் **கட்டார்ப்பு**(கட்டாப்பு) என்பது **தென்னகவழக்கு**. கட்டுதல் ஆர்த்தல் ஒருபொருள் பன்மொழி. கட்டார்ப்பு என்பது **கையால்** என **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காக உள்ளது. வேலி, சுவர் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

கையேடு:

கையேடு என்பது கையில் உள்ள ஏடு என்பதைக் குறியாமல், கையில் ஏடு வைத்துப் படிப்பாரைக் குறிப்பதாகும். சில அரிய பெரிய நூல்களை விரிவுரை சொல்லியும் கதையுரைத்தும் **பாராயணம்** செய்தல் அண்மை வரை சிற்றூர்களில் நிகழ்ந்தன. பெரிய புலவர் உரைவிளக்கம் செய்வார். அவர்க்குத் துணையாக வந்தவர் இசையோடு நூலைப்பார்த்துப் படிப்பார். அவரைக் **கையேடு** என்பது வழக்கு. கையேடு படிப்பவர் பழகிப்பழகி விரிவுரை கூறுபவராகி விடுவது வழக்கம். இந்நிகழ்ச்சி இரவில் ஊர்ப்பொது இடங்களில் நிகழும்.

கொக்காணி:

சிரிப்பு, **சிரிப்பாணி** என வழங்கப்படுதல் **நெல்லை, முகவை** வழக்கு. கொக்காணி என்பது கேலி, கேலிச் சிரிப்பு என்னும் பொருளில் **ஒட்டன்சத்திர** வட்டார வழக்காக உள்ளது. கெக்கலி என்பது கேலிச்சிரிப்புப் பொருளிலும் வெற்றி மகிழ்ச்சிப் பொருளிலும் (கைகொட்டிச் சிரித்தல்) **முகவை** மாவட்டத்தில் வழங்குவதை எண்ணலாம்.

கொக்கணை:

கொக்கு, கொக்கி என்பவை வளைவுப் பொருளவை. கொக்கணை என்பது **பேராவூரணி** வட்டாரவழக்கில்

தொரட்டி என்பதையும், **கருங்கல்** வட்டாரத்தில் கழுத்து என்பதையும் குறிக்கின்றது. இச்சொல் **கருவூர்** வட்டாரத்தில் கருமித்தனம் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. வளைத்துப் பறித்தது போல் பறித்துச் செலவிடாமல் வைத்துக் கொள்ளல் குறிப்பாக இவ்வாட்சி ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். சொற்பிழையும் ஆகலாம்.

கொக்கி:

கழுத்துச் சங்கிலி, திறவுகோல் (சாவிக்) கொத்து ஆயவற்றுக்கு உள்ள கொக்கி பொது வழக்கு. **நெடுவிளை** வட்டாரத்தில் கொக்கி என்பது தொரட்டியைக் குறிக்கிறது. கொக்கிக் கழை என்பது **சென்னை** வழக்கு. கொக்கியும் கழையும் ஆகிய அவ்வழக்கு தொரட்டிக்கழை என்பது போன்றது.

கொக்கு முக்காடு:

முக்காடு, முடக்கம் என்பவையெல்லாம் சோர்ந்து கிடத்தல் பொருளவை. மூதேவி எனப்படும் பொதுமக்கள் வழக்கு முற்பட வள்ளுவரால் 'முகடி' எனப்பட்டது; மூடிக் கிடப்பவள் முகடி ஆவள். கொக்கு, வளைதல், தலைகவிழ்தல் பொருளில் வரும். ஆதலால் கூனிக் குறுகி மூடிக் கிடத்தல் என்னும் **குமரி** மாவட்ட வழக்காக உள்ளது. வாட்டம், வாட்டமாக இருத்தல் என்னும் பொருளது அது.

கொங்கு:

கொங்கு என்பது தேன் என்னும் பொருளிலும் கொங்கு நாடு என்னும் பெயரீட்டிலும் பெருக வழக்குடையது. அது, குமரிப் பெண் என்னும் பொருளில் **ஒட்டன் சத்திர** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. துய்ப்பினிமை கருதிய பெயரீடு ஆகலாம்.

கொங்கை:

கொங்கை என்பது மார்பகத்தைக் குறித்தல் பொது வழக்கு. மரத்தில் இருந்து பக்கங்களில் தாழ்ந்து வளையும் கிளையைக் கொங்கை என்பது **நெல்லை** வழக்கு. கிளை, மரத்தின் கைபோல் நீண்டு வளைதல் கருதிய வழக்காகும் இது.

கொச்சி:

கொச்சி என்னும் ஊரைக் குறிப்பது பொதுவழக்கு. குழந்தை என்னும் பொருளில் **முஞ்சிறை** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. ஊரின் பெயரிலுள்ளபற்றால் - அங்குக் கோயில் கொண்ட தெய்வப் பெயரால் - பெயரிடுதலும் வழக்கு ஆதலால், கொச்சி என்னும் பெயர் குழந்தைக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், இது ஒரு குழந்தை பெயராக இல்லாமல் பொதுவில் குழந்தை என்னும் பொருளில் வருதலால் வேறு பொருள் இருத்தல் கூடும். கொஞ்சுதல் வழியாகவோ, 'கொச்சிமஞ்சள்' வழியாகவோ ஏற்பட்டதோ வேறோ எண்ணவேண்டும். இனி, ஆட்டுக்கு எனவும், பாலுக்கு எனவும் ஒரு வாடை உண்டு. அது கொச்சை எனப்படும். குழந்தைக்கென அமைந்த தனி வாடை - மணம் - கருதியதாகுமோ எனவும் எண்ணலாம்.

கொச்சிக்காய்:

நாம் வழங்கும் மிளகாய் வருமுன், அச்சுவை தருவதாக இருந்தது மிளகு. அது மும்மருந்துள் ஒன்றாகச் சிறப்புற்றது. மிளகுச் சுவையுடைய காய், மிளகாய் எனப்பட்டது. இது வெளிநாட்டில் இருந்து கொச்சி வழியாக இறக்குமதி யாகியது போலும். அதனால் கொச்சிக்காய் என்பது மிளகாயைக் குறிக்கும் வட்டார வழக்காகக் **குமரி** மாவட்டத்தில் வழங்குகின்றது.

கொசுக்கை:

கொசு ஒரு சிற்றுயிரி. அதனால் மெலியவை, சிறியவை, எளியவை என்பவற்றைக் கொசுவுக்கு ஒப்பிடல் உண்டு. அவ் வகையில் கொசுக்கை என்பது சிறிது என்னும் பொருளில் **மேலூர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. கை என்பது சொல் லீறு; யாக்கை, வேட்கை.

கொட்டடித்தல்:

ஒரு செய்தியை அறிந்தால் அதனை உடனே ஊரெல் லாம் பரப்புவார் உளர். அவர் செயலைத் தமுக்கடித்தல் என்பர். திருவள்ளுவர் 'அறைபறை அன்னர்' என்பார். அதனை, கொட்டடித்தல் என்பது **நெல்லை** வழக்காகும்.

கொட்டம்:

வைக்கோல், சாணம், விறகு முதலியவை கொட்டி வைக்கும் மனைப்பகுதி **கொட்டம்** எனப்பட்டது. அங்கே மாடும் கட்டும் வழக்கத்தால் மாட்டுக் கொட்டம் என்றும் வழங்கும். இனி, மாடுகள் சில தண்ணீர் குடிக்கமாட்டா. அவற்றுக்குத் தண்ணீரைப் புகட்டும் ஏனத்திற்கு (தகரத்தால் ஆயது) **கொட்டம்** என்பது பெயர். கொட்டுவதால் பெற்ற பெயரே அது. **'போகணி'** என்பது மக்கள் குடிநீர்க் குவளை. இவை **தென்னக வழக்குகள்**.

கொட்டாய்:

காடுகளில் கூரை, கீற்று வேய்ந்த வீடுகளைக் கொங்குப் பகுதியில் காணலாம். மற்றை மாவட்டங்களில் **கொட்டகை** எனப்படும் குடிசை வீடுகள், கொங்கு நாட்டில் **கொட்டாய்** என வழங்குகின்றது. "கொட்டுதல்" விளை நிலத்தில் இருந்து வந்தவற்றைக் கொட்டுவதற்கு இடமாக இருந்த அது, பின்னே **குடியிருப்புக்**கும் ஆகியது என்னும் அதன் வரலாற்றை விளக்கும் சொல்லாகியது. **கொட்டாரம்**, கொட்டாரக்கரை நினைக.

கொடி:

படர்கொடியை அல்லாமல் செய்பொருள்கள் சில கொடி என வழங்கப்படுகின்றன. ஊர்வனவாம் பாம்பு கொடி என வழங்கப்படும். மின்னற் கொடி, மீன் கொடி அன்ன இயற்கையும் செயற்கையுமாம் கொடிகளும் உண்டு. ஆனால் வளையமாய் - சங்கிலியாய்-த் தொடரும் கொடியும் உண்டு. அவை தாலிக் கொடி, அரைஞாண் கொடி என்பன. கொடி என்பது சங்கிலி என்னும் பொருளில் **நெல்லை, முகவை** வட்டார வழக்காகும்.

கொடுக்கன்:

கொடுக்கு என்பது வளைவுப் பொருளது. தேளின் கடிவாய் கொடுக்கு எனப்படும். தேளுக்கு வாய்த்த விடம் கொடுக்கில் என்பது தனிப்பாடல். கொடுக்கு உடைய தேளைக் கொடுக்கன் என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்கு விருச்சிகம் என்பது கொடுக்கன் எனப்படுதல் இலக்கிய வழக்கு.

கொடுக்கு:

வளைந்துள்ள இறைவைக் கூனையில் கட்டிக் கிணற்றில் இருந்து நீரள்ளிக் கொண்டு வரப் பயன்படும் தோலைக் கொடுக்கு என்பது **முகவை, நெல்லை** வழக்கு. தேளின் கொடுக்கு வளைவாக இருப்பது போன்ற அமைப்பினது அது. கொடு, கொடி, கோடு, குவடு, கொடுமை என்பன வெல்லாம் **வளைவு** வழிச் சொற்களாம்.

கொடுங்கை:

வளைவான கை கொடுங்கை. தோளில் இருந்து முன் கைவரை வளைத்து அள்ளுதலைக் கொடுங்கை - குடங்கை - என்பது **தென்னக வழக்கு.** "ஒரு கொடங்கை வைக்கோல் அள்ளிக் கொண்டு வா" என்பர். கொடுங்கை என்பது வளைவான இடம், குழாய் ஆயவற்றைக் குறித்தல் பொது வழக்கு. கொடுங்கை ஆண்டான் ஒரு புலவன் பெயர்.

கொடுத்தான் வீடு:

இதன்பொருள் வெளிப்படை.

மணப்பெண்ணைக் கொடுத்தவன் வீடு, கொடுத்தான் வீடு எனப்படுதல் **திருப்பூர்** வட்டார வழக்காகும். ஆகவே மணமகளைக் கொண்டவன் வீடு, கொண்டான் வீடு எனப்படுவதும் வழக்கே.

கொடை கல்:

குடைகல் என்பது கொடை கல் என உகர ஒகரத் திரிபாக வழங்குகின்றது. குடைகல் என்பதற்கு உரல் என்னும் பொருள் **திருப்பூர்** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. குடைதல் = துளைத்தல், குழியாக்கல்.

கொடை:

கொடை என்பதற்குப் பெருவிழா என்னும் பொருள், **கன்னங் குறிச்சி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. பெருவள மாகத் தெய்வத்திற்குப் படையல் செய்யும் வழக்காலும் உற்றார் உறவு விருந்தினர்க்குக் கொடை புரிதல் வழக்காலும் இப் பெயர் ஏற்பட்டது. மேலும் பலி (நீர், சோறு, பூ ஊன் முதலியவை, தருதலும் கொடை என வழங்கப் பட்டதை நினைவு கொள்ளலாம்.

கொண்டு மாறி:

ஆண்டு மாறி என்பது வசைச் சொல். வாய்ப்பாக இருந்து கெட்டுப் போவது ஆண்டுமாறி. கொண்டு மாறி என்பது பெண்கொண்டு அவ்வீட்டுக்குப் பெண் கொடுப்பது **கொண்டுமாறி** என்பதாம். "பெண் கொடுத்து, பெண் எடுப்பது" என்பது அது. இது **முகவை** வழக்கு.

கொதி:

கொதி என்பதற்கு ஆசை என்னும் பொருள் **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காக உள்ளது. அனலில் கொதித்து எழும் உலைநீர் மேலும் மேலும் எழுவது போல மேலே மேலே எழும் ஆசையைக் கொதி என்றது எண்ணச் சிறப்பின் இயல்பான விளைவாம்.

கொதுக்கு:

இலாமிச்சை, புளி முதலியவற்றைக் கரைத்து வடித்த பின் எஞ்சும் எச்சத்தைக் கொதக்கு என்பர். கொதுக்கு என்பது **நெல்லை** மாவட்ட வழக்காக உள்ளது. இலக்கிய வழக்கில் பிழிந்து எடுக்கப்பட்ட எச்சத்தைக் **'கோது'** எனல் உண்டு. திப்பி என்பதும் தென்னக வட்டார வழக்கே.

கொந்தல்:

குமரி மாவட்டத்தில் மேல்காற்றைக் கொந்தல் என வழங்குகின்றனர். கொண்டல் என்பது நீர்கொண்டுவரும் கீழ்காற்றைக் குறிப்பது பொதுவழக்கு. இது மாவட்ட வழக்காக உள்ளது. "ஆனி ஆடி மாதக் கொந்தலிலே, குளிர் ஆடுகள்போல் கொடுகி நிற்போம்" என்பது நாஞ்சில் **கவிமணி** பாடல் அடி.

கொப்பாடு:

செம்மறியாட்டுக் கடாவிற்குக் கொம்பு உண்டு. பெண் ஆட்டுக்குக் **கொம்பு** இல்லை. அரிதாக, கொம்பு பெண் ஆட்டுக்கு இருந்தால் அதனைக் **கொப்பு**(கொம்பு)ஆடு என்பது **ஆயர்வழக்கு.**

கொப்பி:

பிடியாகப் பிடித்து (பிண்டித்து) உருட்டி வைத்த சாண உருண்டையைக் கொப்பி என்பது **செட்டி நாட்டு** வழக்கு.

கொம்மை = திரட்சி. கொப்பி, குப்பி இன்னவும் கொம்மி, கும்மி, கும்பல், குப்பல் இன்னவும் ஒருவழிப்பட்ட திரட்சிப் பொருளவை.

கொம்படி :

வடகிழக்குத் திசை மழைக்குறி காணும் திசையாம். அத் திசையைக் 'கொம்படி' என்பது தலைக்குளம் வட்டார செங்கல் சூளையர் வழக்குச் சொல்லாகும். ஆற்று வெள்ளம் என்னும் முக்கூடற் பள்ளுப் பாடலில் "நேற்றும் இன்றும் கொம்பு சுற்றி" என்னும் ஆட்சி உண்டு. காற்று இயல்பாகச் சூளையில் மூட்டப்பட்ட தீயைத் தள்ளிக்கொண்டு செல்லவாய்க்கும் தலைக்கால் அது ஆதலால் கொம்படி எனப்பட்டதாம்.

கொம்பன்; கொம்பி :

இவை ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை என்பவற்றைக் குறிக்கும் **தக்கலை** வட்டார வழக்குச் சொல்லாகும். கொம்பன் என்பது கொம்புடைய யானை போன்றவன் என்னும் உவமை வழியாக வந்த பெயராகும். கொம்பன் என்பதற்கு ஏற்பப் பெண்பால் கொம்பி ஆயதாம். இனி, கொம்பு என்பது கிளை; அக்கிளை போன்றவன் ஆண் என்றும், கிளையில் படரும் கொடியாக இருப்பவள் கொம்பி என்றும் கொள்ள வாய்க்கும். 'பெண் கொடி' என்பது திருமந்திரம்.

கொல்லை :

முட்செடிகள், தூறுகள் செறிந்து மக்கள் உட்புக முடியாத நிலத்தை **எரியூட்டியழித்துப்** பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டு வருவர். இத்தகு நிலம் **கொல்லை** எனப் பொது மக்களால் வழங்கப்பட்டது. வீட்டின் பின்புறத் தோட்டம், வாயில் ஆயவற்றைக் '**கொல்லை**' எனல் தென்னக வழக்கு. "காடு கொன்று நாடாக்கி" என்னும் **மெய்க்கீர்த்தித்** தொடரை நினைக்கலாம்.

கொள்ளாம்:

கொள்ளத்தக்க நல்லது என்னும் பொருளில் **விளவங் கோடு** வட்டார வழக்காக உள்ளது கொள்ளாம் என்னும்

சொல். 'கொள்ள ஆம்' என்பதன் புணர்ப்பு கொள் ளாம் ஆயது. கொள்ளாம் என்னும் எதிர்மறை வழக்குக்கு மாறான உடன்பாட்டுப் பொருள் வழக்கு இது.

கொள்ளி:

இறந்தோர்க்குக் கொள்ளிக் கடன் செய்தல் ஆண் பிள்ளை கடமையாகக் கொண்டமையால் கொள்ளி என்பது ஆண்பிள்ளையைக் குறிப்பதாகத் **தென்தமிழ் நாட்டு** வழக்கு உள்ளது. "பிள்ளையும் இல்லை; கொள்ளியும் இல்லை" என்னும் மரபுத்தொடரில் பிள்ளை, கொள்ளி என்பவை பெண்பிள்ளை, ஆண்பிள்ளை குறிப்பன. கொள்ளி = எரிமூட்டல்.

கொளஞ்சி:

பரம்பர் வழக்கில் கொளஞ்சி என்பது துண்டுத் தோல் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. ஒன்றோடு ஒன்று இணைத்துக் கொள்ளத்தக்கதான தோல். இதனை இணைத்து மூட்டும் வார் 'கொளஞ்சி வார்' என்பது **பரம்பர்** (சக்கிலியர், தோல் தையலர், துன்னகாரர்) வழக்கில் உள்ளது.

கொளுத்திக் கொடுத்தல்:

தூண்டுதல் என்னும் பொருளில் இச் சொல்லாட்சி **திருப்பாச் சேத்தி** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. எரியும் விளக்கில் எண்ணெய் திரி இருந்தாலும் சுடர் குறையும் போது திரியைச் சற்றே தூண்டி (மேலேற்றி) விட்டால் பளிச்சிட்டு எரியும். அதுபோல் சிலர்தாமே செயலாற்ற மாட்டார். அவரைத் தூண்டிவிட்டால் சிறந்த பணி செய் வார். இதனைச் சுடர் விளக்காயினும் தூண்டுகோல் வேண்டும் என்னும் பழமொழி விளக்கும். கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை என்பது 'மடம்' என்பதன் பொருளாக உரையாசிரியர் கூறுவர்.

கொளுத்து:

சங்கிலின் பூட்டுவாயைக் கொளுத்து என்பது **திரு நயினார் குறிச்சி** வட்டார வழக்கு ஆகும். கொக்கியை வளையத்துள் மாட்டுதலே பூட்டுதல் ஆகும். ஒன்றோடு

ஒன்று பொருந்திக் கொள்ளுமாறு வைப்பது கொளுத்து ஆயிற்று. தீயும் திரியும் அல்லது பற்று பொருளும் ஒன்றை ஒன்று பற்றிக் கொள்ள வைப்பதே கொளுத்துதல் என்பதை ஒப்பிட்டுக் காணலாம். கொள்ளி, கொள்ளை என்பனவும் கொள்ளுதல் வகையால் அமைந்தவையே.

கொளுத்தோட்டி:

வளைந்த தோட்டியும் கழையும் இணைந்ததே தோட்டி (தொரட்டி) என்னும் கருவியாகும். கொக்கி அல்லது அரிவாளைக் கொண்ட கழையைக் கொளுத்தோட்டி என்பது **அத்தீசுவர** வட்டார வழக்காகும்.

கொறி:

கொறிப்பு என்பது மெல்லுதல்; கற்றே கடுமையாக மெல்லுதலே கொறித்தல் எனப்படும். மெல்லுதல் போல அழியச் செய்யும் கண்ணேறு என்னும் நம்பிக்கையால் கொறி என்பதைக் கண்ணேறு என்னும் பொருளில் **தூத்துக்குடி** வட்டாரத்தார் வழங்குகின்றனர்.

கோக்கதவு:

கதகதப்பாக இருப்பதற்கு அமைக்கப்படும் அடைப்பு கதவு ஆயது. மிகுவெப்பம், மிகுதட்பம் இல்லாமல் ஒரு நிலைப்பட உதவுவது அது. வீட்டில் பல கதவுகள் இருக்கும் ஆனால் தலைவாயில் கதவு பெரிதாகவும் (அகல நீளம் கூடியது) வேலைப்பாடு உடையதாகவும் இருக்கும். அதன் உயர்வு கருதி அதனைக் கோக்கதவு என வழங்குதல் **நாகர் கோயில்** வட்டார வழக்காகும்.

கோக்காலி:

இயல்பான உயரம் அமைந்த நாற்காலியினும் உயர மான கால்களையுடைய நாற்காலி அமைப்பைக் கோக்காலி என்பது தமிழகப் பொதுவழக்காகும். கோ என்பதற்கு உயரப் பொருள் கொள்ள **'கோபுரம்'** துணையாகிறது. அரசன் நகராக இருந்ததுடன், "மாநகர்க்குக் கோபுரம்" என்னும் உயர்வும் காட்டுவது அது. **கோவேறு கழுதை** மற்றைக் கழுதையினும் உயரமாதல் வெளிப்படை.

கோங்கமார்:

கோங்கு ஆகிய தோட்டி (தொரட்டி) கொண்டு ஆடு மேய்க்கும் ஆயரைக் கோங்கமார் என்பது **நெல்லை, குமரி** மாவட்ட வழக்காகும். கோங்கறை காண்க.

கோ > கோன் > கோனார் > கோனாக்கமார் > கோங்கமார் என வரலாம் எனினும் கோங்கு என்பதற்குப் பொருள் உண்டாகலின் அது கொள்ளப்பட்டது.

கோங்கறை:

நீண்டுள்ள கம்பில் அல்லது கழையில் கட்டிய அறுவாளையுடையது கோங்கறை; அது தோட்டி. அறை = அறுக்கப்பட்டது; அறுப்பது. கோங்கு = நீண்டது. ஒரு மரத்தின் பெயர் கோங்கு. நெடிது வளர்வதால் பெற்ற பெயர் அது. கோங்கறை **குமரி வட்டார** வழக்குச் சொல். கோங்கு + அறை = கோங்கறை.

கோச்சை:

சண்டைக்குப் பயிற்சி செய்து சேவற் போர் செய்யும் சேவலைக் கோச்சை என்பது **வேடசெந்தூர்** வட்டார வழக்கு. கோ = தலைமை, உயர்வு, உயரம் முதலாய பொருள் தரும் சொல். கோபுரம், கோங்கு என்பவை அறிக.

கோட்டி:

கோள்+தி = கோட்டி. கொள்வது. உண்ணும் உணவைக் கொள்ளும் இடம் குடல் ஆதலால், குடலுக்குக் கோட்டி என்னும் பெயரைப் **புலவு** வணிகர் கொள்கின்றனர். குடல் அன்றிக் குடற்கறியையும் கோட்டி என்பராம்.

கோடாங்கி:

போகின்றவர் முகக்குறி, கண்குறி, சொற்குறி முதலியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு **குறி கூறுபவர்க்குக்** கோடாங்கி (கோள் தாங்கி) என்பது பெயர். கொட்டும் தட்டிக் கூறுவதால் 'கொட்டங்கி' என்று வழங்குகிறது **களவியல் காரிகை.** குறிகாரர் இருந்த ஊர், **'கோடாங்கி பட்டி'** என வழங்கப்படுகின்றது. சிலர்க்குக் கோடாங்கி என்னும் பெயரும் உண்டு. இவை **தென்னக** வழக்கு.

கோணக்கன்:

மாறுகண் என்பது பொதுவழக்கு. எதையோ பார்ப்பது போல் தோற்றம் தந்து வேறொன்றைப் பார்ப்பதாக இருப்பதை மாறுகண் என்பர். **புதுக்கடை** வட்டாரத்தில் மாறுகண் என்பதைக் கோணக்கண் என்கின்றனர். கோணக்கால், கோணக்கை, கோணன், கோணையன் என்பவை எல்லாம் வளைவுப் பொருளில் வழக்கிலுள்ள தென்னகச் சொற்களாம்.

கோந்து:

பழநாளில் **பயின்** என வழங்கப்பட்ட பசைப் பொருள் **பிசின்** என வழங்குகின்றது. **கொந்து** என்பது திரள்வது, கூடுவது என்னும் பொருளது. ஒருவகை நீர் திரண்டு கட்டியாவதால் **கோந்து** என மக்களால் வழங்கப்பட்டது. கோந்து என்பது **தென்னக** வழக்கு. ஒன்று சேர்தல் கொந்து > கோந்து. பிரிதல் கந்து > கந்தை (கிழிந்த உடை).

கோந்தை:

உள்ளீடு இல்லாத பனங்கொட்டையைக் கோந்தை என்பது **பரமக்குடி** வட்டார வழக்காகும். கோது என்பது பயனற்றது. "கோதென்று கொள்ளாதாம் கூற்று" என்பது நாலடி. உள்ளீடு இல்லாதது பயனற்றது. கோது > கோத்து > கோத்தை > கோந்தை.

கோப்பு: (1)

கோக்கப்பட்டது **கோப்பு**. பலவகைப் பொருள்களை - மணிகளை - மலர்களை - இதழ்களை ஓர் ஒழுங்குற வைப்பது கோப்பு எனப்படும். இந்நாள் அலுவலகக் கோப்புகளையும் அந்நாள் **கோவை**களையும் எண்ணுக. இக்கோப்பு மக்கள் வழக்கில் உடை, அணி, ஒப்பனை முதலியவற்றைக் கொண்டு பொலிவாக இருப்பவரை 'அவர் கோப்பானவர்' என்று பாராட்டாக உள்ளது. கோப்பு, விளக்கமாகக் **கட்டுக்கோப்பு** என்பதுமாம். கோப்பன் = பொலிவானவன். இது **தென்னக** வழக்கு.

கோப்பு: (2)

கோப்பு **உழவர் வழிச்** சொல்லாகும். **கல்வெட்டிலும்** கோப்பு ஆட்சி உண்டு. ஏரிநீர், வயல்சென்று பாய்வதற்குப்

பகுத்து விடுவதைக் கோப்பு என்பது வழக்கு. கட்டுக்கோப்பு என்பது, ஓர் ஒழுங்குபட்ட அமைப்பு ஆகும். இப்பகுதியில் பாய்நிலம் இவ்வளவு எனக் கணக்கு வைத்து அதற்குத் தக்க அளவு, பொழுது ஆயவை வரம்பு செய்து நீர்விடுவது **கோப்பு** ஆகின்றது.

கோப்பு: (3)

செப்பமாகவும் பொருந்தவும் செய்யப்படும் செய் நேர்த்தி கோப்பு எனப்படும். அதனால் கோப்பு என்பது அழகு என்னும் பொருளமைந்த வழக்காகச் **சோழவந்தான்** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. கோத்தல், கோவை என்பவை ஒழுங்குறத் தொடுத்தல் அறிக.

கோம்பை:

மலையடி வாரத்தில் உள்ள ஊர்கள் பல கோம்பை என்னும் பெயருடன் வழங்குகின்றன. **கோம்பை** என்பது பள்ளத்தாக்கு என்னும் பொருளில் **கண்டமனூர்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. கூம்பு > கோம்பு > கோம்பை.

கூம்பு வடிவில் உயர்ந்த மலையின் அடிவாரம் கோம்பை என வழங்கியதாகலாம். ஆங்குள்ள ஊருக்கும் அப் பெயர் வழங்குதல் இயல்பு.

கோல்தாங்கி:

ஊன்றுகோல் என்பதைச் சீர்காழி வட்டாரத்தினர் கோல் தாங்கி என்கின்றனர். தாங்கும் ஒன்று தாங்கி ஆகும். சுவரில் பதித்து நீண்ட கம்பும் அதன்மேல் உள்ள பொருள் வைக்கும் பலகையும் இணைந்த அமைப்பை மண்தாங்கி என்பர். குடிசைவீடுகளில் எல்லாம் மண்தாங்கி உண்டு. சுமைதாங்கி அமைப்பது முன்னை வழக்கு. கோல், தாங்குவதாக இருத்தலால் கோல் தாங்கி என்பர்.

கோலியான்:

ஒட்டி அடையும் தூசி, நூலாம்படை, சிலந்திவலை முதலியவற்றைத் துடைத்து எடுக்கும் துடைப்பக் கோலுக்கு **ஒட்டடைக்** கோல் (ஒட்டடைக் கம்பு) என்பது பெயர். **ஒட்டறை** என்பது பிழை. ஒட்டியுள்ளவற்றைக் கோலி வரும்

கருவியாகிய அதனைக் கோலியான் என்பது நாகர்கோயில் வட்டார வழக்கு. கோலுதல் = அள்ளுதல், எடுத்தல்.

கோழி:

கோழி என்பது பொதுப்பெயர். சேவற்கோழி, பெட்டைக் கோழி என்பவை பால்பிரி பெயர்கள். ஆனால் கோழி என்பது பெட்டையின் சிறப்புச் சொல்லாகவும், சேவலின் சிறப்புச் சொல்லாகவும் அமையும். கோழி அடைக்கத்து கத்துக்கிறது - என்பதில் கோழி பெட்டை. கோழி கூவியது என்பதில் கோழி சேவல். மதுரைப் பகுதியில் இழுவை (ரிக்சா) வண்டியர் கோழி என்பதைப் பெண்பிள்ளை என்னும் பெயரால் வழங்குவர்.

கோள்:

கொள்ளப்படுவது கோள். எ-டு: குறிக்கோள், விழாக் கோள். கோள் என்பது கொண்டாட்டம் என்னும் பொருளில் குமரி மாவட்டத்தில் வழங்குகின்றது. காவடி, பாற் குடம், வேல், முளைப்பாலிகை ஆகியவற்றைத் தலையிலும் தோளிலும் கொள்ளுதல் குறித்து வந்த சொல்லாட்சி இது. கொண்டாட்டம் என்பதும் மேற்குறித்தவற்றைக் கொண்டு ஆடுதல் வழியாக ஏற்பட்ட வழக்குச் சொல்லேயாம்.

கோளடைச்சி:

குமரி மாவட்டத்தில் மாமிக்கு வழங்கும் உறவுப் பெயர்களுள் ஒன்று கோளடைச்சி என்பது. மருமகனிடம் தன் மகளைக் கொள்ளுமாறு ஒப்படைப்பவள் ஆதலால் கோள் (கொள்ளுமாறு) அடைச்சி (ஒப்படைப்பவள்) எனப் பட்டாள்.

கோளி:

பிறர்மனை விரும்பித் திரிபவன் பரத்தன் என வள்ளுவ ரால் குறிக்கப்படுவான். அத்தகையன் பிறர் மனையைக் கொள்ளல் குறித்துக் கோளி எனப்படுதல் விளவங்கோடு வட்டார வழக்காகும். கோளில், கோளிலி என்பவை காய்த்தல் இல்லாத (கொள்ளாத) மரங்கள் எனப்படுதலாகிய இலக்கிய வழக்கு நோக்கத்தக்கது.

கோளியாமுடை:

நூலாம்படை என்பது பொதுவழக்கு. ஒட்டடை என்பது அதன் பொருள். நூலாம்படையைக் கோளியா முடை என்பது **விருதுநகர்** வட்டார வழக்காகும். கோளி = கொள்ளப்படுவது; பற்றிக் கொள்ளப்படுவது.

கோளோடை:

கோள் = கொள்ளுதல். ஓடை = வழி. மணங்கொள்ளு வதற்கு வழிசெய்யும் திருமண உறுதிச் சடங்கினை **நட்டாலை** வட்டாரத்தார் கோளோடை என வழங்குகின் றனர். **கோளோடையான்** என்பவன் மணவினை நடத்தி வைப்பவன். இது **புதுக்கடை** வட்டார வழக்கு மாகும்.

கௌவிவெல்லம்:

கரும்புப் பாகு காய்ச்சும் வட்டகையின் அடியில் ஒட்டிக் கிடக்கும் பாகைக் கௌவிவெல்லம் என்பது குமரி மாவட்ட வழக்காகும். கௌவுதல் பல்லால் பற்றுதல்போல் பற்றிக் கிடப்பது. பற்றுத் தேய்த்தல், கரிப்பற்று என்பவற்றை நினைக்கலாம். "கூர்த்து நாய் **கௌவிக்** கொளக் கண்டும்" என்பது நாலடியார்.

ச

சக்கரம்:

சக்கரம் வண்டிகளுக்கு உரியது. சக்கரமாகிய வட்ட வடிவில் ஆக்கிய சக்கரம் என்னும் பணம் சேரலத்தில் வழங்கியது. வட்டமாகச் செய்யப்பட்ட வெல்லம் சக்கரம் என வழங்கப்படுதல் **முஞ்சிறை** வட்டார வழக்காகும். சக்கரை (சருக்கரை) பொது வழக்கு.

சக்கை:

மேலே, முள்தோல்; அதனுள்ளே, வழுக்கைத்தோல்; அதனுள், பசைத்தோல்; அதனுள்ளே, சுளை; அதன் உள்ளே, விதை அல்லது கொட்டை. அதற்கும் மேல்தோல்; இவ்வாறு விலக்கி ஒதுக்கப்படும் கோது (சக்கை) மிகப் பலவாக இருத்தலால் பலாப் பழத்தைச் சக்கைப் பழம் என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்கு.

சக்கைப்போடு:

"சக்கைப்போடு போட்டான்", "மழை சக்கைப் போடு போட்டு விட்டது" என்பது தென்னக மக்கள் வழக்கு. இது மிகுதி என்னும் பொருள் தருவது. கரும்பை ஆட்டிச் சாறெடுத்த எச்சம் **சக்கை.** பலாப்பழத்தின் சுளை நீங்கிய தோல் மூடு முதலியவை சக்கை. இவற்றில் பயன் பொருளிலும், சக்கை மிகுதியாதல் கண்கூடு. இதனால் சக்கை என்பதற்கு **மிகுதிப்** பொருள் உண்டாயிற்று. சாரம், சாறு ஆயவற்றினும் சக்கையே மிகுதியாதல் பெரும்பாலுமறியத் தக்கது. இது தென்னக வழக்கு.

சகடை:

நீர் உருண்டோடும் மேட்டைச் சகடை என்பது **திருப்பரங்குன்ற** வட்டார வழக்கு. மேட்டில் இருந்து கீழே சக்கரம் உருள்வது போல் நீரும் உருண்டு ஓடுதல் கண்டு வைக்கப்பட்ட ஒப்புப் பெயர் இது. சகடை = சக்கரம். **சகடு** - வண்டி. **சாகாடு** என்பதும் அது. சகடு, சாகாடு என்பவை தொல்பழ இலக்கிய வழக்குச் சொற்கள். "சகடக்கால் போலாம் செல்வம்" என்பது நாலடியார்.

சங்காயம்:

சருகு, செத்தை முதலியவற்றைச் சங்காயம் என்பது **திருவாதவூர்** வட்டார வழக்கு. பொருந்தாத நட்பு அல்லது தொடர்பை ஒதுக்குவது, ஒட்டிய தூசியையும் அழுக்கையும் தட்டுவதும் துடைப்பதும் போன்றதாகலின் "உன் சங்காயம் வேண்டா" என்பது **மதுரை** வழக்கு. "உன் சங்காயத்தே வேண்டா" என்பதும் அது.

சங்கு முட்டை:

முத்து உடையது சங்கு; ஒலியுடையதும் அது. முட்டைகளில் கெட்டுப் போனவை கெடாதவை என நீரில் மிதக்க விட்டுக் காண்பது வழக்கம். கெட்டுப் போகாத முட்டை மேலே மிதக்கும். மற்றவை தாழும். கெட்டுப் போகாத நல்ல முட்டையைச் சங்குமுட்டை என்பது **முகவை** மாவட்ட வழக்கு.

சட்டிமாற்றல்:

ஒரு சட்டியில் குழம்போ; காய்கறியோ வைத்திருப்பர். அதில் தாளித்துக் கொட்டுவதற்குப் பிறிதொரு சட்டியில் எண்ணெய் சுடவைத்து, கடுகு பருப்பு கறிவேப்பிலை முதலியவற்றைப் போட்டுப் பொரியச் செய்வர். தாளிப்புச் சட்டியில் உள்ளதைக் குழம்பு காய்கறிச் சட்டிகளில் விட்டு வைப்பர். தாளித்தல் என்பதைச் சட்டி மாற்றுதல் என்பது **முதுகுளத்தூர்** வட்டார வழக்கு.

சதாசிவம்:

சதாசிவம் என்னும் பெயர் பெயரைக் குறியாமல் எண்பது பணத்தைக் குறிக்கும் வழக்கம் **செட்டிநாட்டில்** உண்டு. 'எண்குணம்' என்பது போன்ற ஒரு குறிப்பு வழி ஏற்பட்ட வழக்காக இஃது இருக்கவேண்டும். இறைவற்குக் கோச் செங்கட்சோழன் எடுத்த கோயில்களைப் போன்ற தொரு எண் வழிப்பட்டதாகும். **மருது பாண்டியர் மதுரைக் கோயில்** வாயிலில் 1008 சரவிளக்கு அமைத்து, 1008 திருக்கோயில்களுக்கு விளக்கேற்றிய கருத்துப் போன்றது இத் தகையவை.

சந்தம்:

சந்தம் என்பது இசை. சந்தப்பாடல் ஒருவகை. இங்கே சொல்லப் படும் சந்தம் அழகு என்னும் பொருளில் **கல்குளம்** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. தளிரின் நிறமும் மென்மை யும் கவர்ச்சிமிக்கவை. மாநிறம் என்பது மாந்தளிர் நிறமாகும். "பல்லவத்தின் (தளிரின்) சந்தம் (அழகு) மடிய (அழிய) வடிவால் மருட்டிய தாழ்குழலே" என்பது யாப்பருங்கலக் காரிகை யில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாட்டு அரிய இலக்கிய ஆட்சியும், எளிமையாக மக்களாட்சியில் இடம் பெறும் என்பதன் சான்றுகளுள் ஒன்று சந்தம்.

சபைக் கிருத்தல்:

அவை > சவை > சபை; சபைக்கு இருத்தல் என்பது ஊரவை கூடியுள்ள போது; அவையில் கால்மடக்கி அமரும் நிலை சபைக்கு இருத்தல் ஆகும். கால்மேல் கால் போட்டு இருத்தலோ குத்துக் கால் போல் நட்டுக்காலில் இருத்தலோ, கால் பின்மடிப்பாகி இருத்தலோ இல்லாமல் சம்மணம்

கூட்டி இருப்பதாகும். தவநிலை இருக்கையாகச் சமணத் துறவர் (சிரமணர்) இருக்கும் நிலை சம்மணம் ஆகும். கடுந் துறவராம் திகம்பரர் (திக்கு ஆடையர்) போல் உடையின்றி இருத்தல் அம்மணம் என்பதாம் அமணர் (சமணர்) சபைக் கிருத்தல் என்பது **உசிலம்பட்டி** வட்டார வழக்கு.

சம்பந்தி:

கிளை என்பதும் உறவு என்பதும் கொடுப்பவர் உறவுப் பெயராகவும் கேள் என்பதும் உற்றார் என்பதும் கொள்பவர் உறவுப் பெயராகவும் இருந்தநாள் உண்டு. கேள், உற்றார் என்பவை தந்தை வழியர். கிளை, உறவு என்பவை தாய் வழியர் உறவுப் பெயர். இவை மாறிப் பொதுமை யாயன. சம்பந்தி என்னும் வேற்றுச் சொல் அவ் விடத்தைப் பற்றிக் கொண்டது. சம்பந்தி என்பது உறவுப் பெயராக இல்லாமல், ஒன்றோடு ஒன்று சேர்ந்து ஒன்றாகும் **'துவையல்'** என்னும் பொருளில் **குமரி** மாவட்டத்தில் வழங்குகின்றது.

சம்பல்: (1)

சம்பல் என்பது விலை **குறைதல்** என்னும் பொருளில் வழங்கும் தென்னக **வணிக வழக்குச்** சொல். "வற்றல் விலை சம்பல்"; "வெங்காய விலை சம்பல்" என்பர். பொருள் மிகுதியாவதைச் **சவத்துப் போதல்** என்பர். **வதியழிதல்** என்றும் கூறுவர். மலிவு என்பதும் அது. சம்பல், சாம்புதல். வாடுதல் என்னும் பொருளது. காய்கள் சாம்பிப் போனால் - சம்பிப் போனால் - சிறுத்துப் போய்விடும். இதனால் ஏற்பட்ட வழக்குச் சொல் இது.

சம்பல்: (2)

சம்பல் என்பது விலை மலிவு என்னும் பொருளது. அது பொது வழக்கு. ஆனால் விருந்து என்னும் பொருளில் **பழனி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. விருந்துக்கு வருவார்க் குக் கொடுக்கும் உணவு நெல்லுச் சோறே. சோளம், கேழ் வரகு, கம்பு ஆயவை இருப்பினும் நெற்சோறு ஆக்கிப் படைத்தலே வழக்கம். அதனால் சம்பு (சம்பா) ஆக்கிப் படைக்கும் விருந்தாளர் **சம்பல்** எனப்பட்டிருக்கலாம். இதனினும் பொருந்திய பொருளமைதி உண்டாயின் எண்ண

லாம். இனி அடிக்கடி வரும் விருந்தினரை நோக்கியும் வழங்கிய தாகலாம்.

சமதை:

சமமாக அல்லது சமன்பாடாக இருப்பதைச் சமதை என்பது **இராசபாளைய** வட்டார வழக்காகும். யார் என்றாலும் அவரிடம் சமதையாகப் பேசுவார்; சமதையாக உட்கார வைப்பார் என்பது வழக்கு. சமமாக என்பது சமதை எனப்படுதல் நல்ல சொற் சுருக்கம்.

சரக்கு:

பலசரக்கு என்பவற்றுள் பலவும் உசிலை எனப்படும் மசாலைப் பொருள்களேயாம். சரக்கு என்பவை உலர் பொருள்களானவை. 'பல' என்பதை விலக்கிச் சரக்கு என்றாலே மசாலையைக் குறிப்பதாக **யாழ்ப்பாண** வழக்கு உண்டு.

சரடு கட்டுதல்:

சரடு என்பது கயிறு. இனி, கழுத்திலே பூட்டும் சரடு என்பதொரு பொன்னணிகலமும் உண்டு. மஞ்சள் கயிற்றில் தாலியைக் கோத்துக் கட்டுதல் திருமணச் சடங்கு ஆகும். சரடு கட்டுதல் என்பது **உசிலம்பட்டி** வட்டாரத்தில் திருமணம் செய்தல் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. தாலிகட்டுதல் என்பது பொது வழக்கு.

சரணை:

'ஓரம் சாரம்' என்பது இணை மொழி; ஓரமும் ஓரம் சார்ந்த இடமும் ஓரம் சாரம் ஆகும். **சாரணை** என்பது **சரணை** எனக் குறுகி ஓரம் என்னும் பொருளில் **அறந்தாங்கி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. மலைச் சாரல், மலை சார்ந்தது மழைச் சாரல் மழையைச் சார்ந்து பெய்யும் சிறு தூறல். 'சாரல் நாடன்', சாரலன், 'சேரலன்', 'சேரன்' ஆனான்.

சல் தண்ணீர்:

பயிருக்கு நீர்பாய்ச்சி, ஒருநாள் விட்டு மறுநாள் விடும் தண்ணீரை எடுப்புத் தண்ணீர் என்பது பொது வழக்கு. அதனைச் **சல் தண்ணீர்** என்பது **இறையூர்** வட்டார வழக்கு. ஈரம் இருப்பதால் சலசலத்து ஓடும் நீரைச் சல் தண்ணீர்

என்பது ஒலிக்குறிப்பு வழிப்பட்டது. சலசல, சலசலப்பு, சலவை, சலதாரை, சலவன், சல் பிடித்தல் என்பன வெல்லாம் ஒலிக் குறிப்புத் தோற்ற வழிவந்தவை. **சலுப்புத் தண்ணீர்** என்பது **வட மதுரை** வட்டார வழக்கு.

சல்லை:

தொரட்டி என்னும் பொருளில் சல்லை என்பது கருவூர் வட்டார வழக்காக உள்ளது. முள் மரத்தில் ஏறிப் பறிக்க இயலாது. பிடித்து உலுப்பவும் இயலாது. ஆனால் தொரட்டி கொண்டு வளைக்கவோ, பறிக்கவோ, உலுப் பவோ எளிதாக இயலும். ஆதலால் சல்லை என்னும் வழக்கு உண்டாயிற்று. சல்லிது(சு) என்பது எளிது, குறைந்தது என்னும் பொருளில் வழங்கும் வழக்குச் சொல்லாக இருப்பதால் அறியலாம். சல்லிசாகப் பறிக்கலாம்; சல்லிசாக வாங்கலாம் என்பவை வழங்கு மொழிகள்.

சவட்டு மெத்தை:

சவட்டுதல் சவளுமாறு அடித்தல் மிதித்தல் ஆகியவை செய்தலாம். மழை பெருகக் கொட்டலும், போர்க்கள அழிபாடும் சவட்டுதல் எனப்படுவது பழநாள் வழக்கு. பல்கால் பல்லிடங்களில் அடித்துவரும் மண் சவட்டு மண். சவட்டு மெத்தை என்பது **நாஞ்சில்** நாட்டில் '**கால்மிதி**'யின் பெயராக உள்ளது.

சவத்தல்:

ஈரப்பதமாக இருப்பதைச் சவத்தல் என்பது **அறந் தாங்கி** வட்டார வழக்கு. ஈரப்பதமாக இருப்பது விரைவில் கெட்டுப் போகுமாதலால் அதனை விலை குறைத்து மலிவாக விற்பர். ஆதலால் சவத்தல் என்பதற்கு மலிவு என்னும் பொருள் **மதுரை** வட்டாரத்தில் உண்டு. சவத்தல் என்பது போலவே **பதத்தல்** என்பது ஈரப்பதம் குறித்தல் பொது வழக்காகும். மழையால் பதப்பட்டுப் போனது என்பர்.

சவர்:

சவர் என்பது பாம்பு என்னும் பொருளில் **விளவங் கோடு** வட்டாரவழக்காக உள்ளது. சவர் > சவல் > சவள் >

சவடு. சவண்டு போய்க் கிடப்பதும் வளைந்து வளைந்து செல்வதுமாம் பாம்பைச் சவர் என்பது சவள் என்பதன் வழிவந்ததே யாம். சவட்டுதல் காண்க.

சன்னம்:

பொன்வேலை செய்வார் பொற்பொடியைச் **சன்னம்** என்பர். பொடி அல்லது தூள் என்னும் சிறுமைப் பொருள் தருவது அது, குறையோ முயற்சி இன்மையோ இருந்தால் சன்னம் சன்னமாகச் சரியாகிவிடும் என்பது **நெல்லை, முகவை** வழக்காகும். சிறிது சிறிதாக என்பதே அதன் பொருளாம்.

சாக்கோட்டி:

கருக் கொண்ட மகளிர் தலை சுற்றலும் வாந்தியுமாக இருக்கும் நிலையை 'மசக்கை' என்பது பெருவழக்கு. **இரணியல்** வட்டாரத்தில் கருமயக்கத்தைச் சாக்கோட்டி என்கின்றனர். நாவறட்சி, தலைசுற்று, கண்மயக்கு, நிற்கமுடி யாமை ஆகியவை கண்டு அவலமாக இருக்கும் நிலையை இவ்வாறு வழங்குகின்றனர் எனலாம்.

சாங்கியம்:

சாங்கியம் என்பது சடங்கு என்னும் பொருளில் **தென்னகம், கொங்கு** ஆகிய பகுதிகளில் வழங்குகின்றது. சாங்கியம் பெரும் பாலும் மகளிர் முன்னின்று செய்யும் சடங்கையே ஆகும். சடங்கியம் என்பது சாங்கியம் என்றா கியது எனலாம். இனி, **அந்தியூர்** வட்டாரத்தில் சாங்கியம் என்பது **பழமொழி** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. சடங்குகளில் வழிவழியாகச் சொல்லப்படும் தொடர்களை முதற்கண் குறித்து, பின்னர் பழமொழியைக் குறித்ததாகலாம்.

சாட்டுக் கூடை:

பிரம்புக் கூடை என்பது **நெல்லை** வட்டார வழக்கில் சாட்டுக் கூடை எனப்படுகின்றது. **உழவர்** பயன்படுத்தும் தார்க்கோல், சாட்டைக்கோல் எனப்படல் உண்டு. சாட்டைக் கோல் என்பது மூங்கில் பிரம்பே ஆகும். ஆதலால், மூங்கில் **பிரம்பு சாட்டை** எனப்பட்டது. அதனால் செய்யப்பட்ட கூடை, சாட்டைக் கூடை ஆயது.

சாட்டை:

சாட்டைக் கம்பு அல்லது சாட்டைக் கோல் நீளத்தினும் அதில் கட்டப்பட்ட வார் நீண்டிருக்கும். வார் = நீளம். ஆதலால் சாட்டை என்பதற்கு **'நீளம்'** என்னும் பொருளைச் **செம்பட்டி** வட்டாரத்தார் வழங்குகின்றனர். கம்பில் இருந்து தொங்கும் வாரின் தொங்குதல் நீளம் ஆயவை குறித்து ஒப்புமைப் பொருள் வகையால், **'சடை'** என **நாகர்கோயில்** வட்டாரத்தார் வழங்குகின்றனர்.

சாடா:

நெல்லை **ஆலங்குளம்** வட்டாரத்தில் பூரான் என்னும் ஊரியைச் 'சாடா' என வழங்குகின்றனர். இது, இயக்க வகையால் ஏற்பட்ட உவமை வழியது ஆகும்.

பூரான் ஊர்ந்து செல்லுதல் வண்டி செல்லும் செலவு போன்றதாகும். சகடு > சாடு = வண்டி. சாடு > சாடா. இதனைச் சாரா என்று **நாகர்கோயில்** வட்டாரத்திலும், **சாராடி** எனத் **திருமங்கல** வட்டாரத்திலும் வழங்கு கின்றனர்.

சாடி:

வாட்ட சாட்டம் என்பவை இணை மொழிகள். வாட்டம் **'வாடி'** என்றும், சாட்டம் **'சாடி'** என்றும் வழங்கும். மர அறுவை 'வாடி' எனப்பட்டது (மரவாடி) போல் அமைந்தது சாடி. சாடுதல் ஓடுதல், புகுதல். நண்டு வளையைக் **கீழப்பாவூர்** வட்டாரத்தார் 'சாடி' என்பர். இவ் வாட்சி கூரிய பார்வையும் கொள்ளும் பொருளமைதியும் உடையதாகும்.

சாடை:

"இவரைப் பார்த்தால் அவர் **'சாடை'** யாக இருக்கிறார் இல்லையா?" என ஐயுற்று வினாவுவார் உளர். சாடை ஒப்புப் பொருளில் சாயலைக் குறித்து வருகின்றது. இது **நெல்லை, குமரி, முகவை** ஆகிய தென்னக வழக்காகும். 'சாடை' என்பது உவமை உருபொடு ஒட்டக்கூடியது.

சாடையம்:

'சாடை' என்பது போல என்னும் பொருள் தருவது ஆதலால் **'சாடையம்'** என்பதும் அதனை ஒப்பப் பொருள்

கொண்டது. ஒருவர் 'நடையுடை' ஒப்பக் கொண்டு மேடை யேற்றுவது நாடகம் (கூத்து) ஆகும். **திண்டுக்கல்** வட்டாரத் தில் நடிகர் உடையைச் 'சாடையம்' என்பது வழக்காகும். ஒப்ப அமைந்த உடைக் கோலமே கண்டதும் அடையாளம் காண வைக்கும். அரிய சொல்வழக்கு ஈதாம்.

சாணை:

வெங்காயம் பாதுகாக்க வைக்கும் அடைதட்டியை **பண்டடை** என்பதுடன் **சாணை** என்பதும் உண்டு. அது **முகவை** வழக்கு. சாலை பன்னசாலை என்பவை இலை தழைகளால் ஆக்கப்படுபவை. **சாலை > சாளை > சாணை** ஆகிய வடிவம் இது.

சாய்ப்பாங்கரை, சாய்ப்பு:

சமையல் அறையை **நெல்லை** வட்டாரத்தில் சாய்ப் பாங்கரை என வழங்குகின்றனர். சமையல் கலங்கள் ஏனங்கள் குவளைகள் ஆகியவற்றைத் திறவையாய் வைத்தால் தூசி தும்பு விழும். பூச்சி பொட்டு அடையும். நலக்கேடு ஆக்கும். ஆதலால், கலங்கள் கவிழ்த்தி வைக்கப்படுதல் அறிவுசார் நடைமுறை. இது தொல் பழநாள் தொட்ட நடைமுறை என்பது, "என் மண்டை (கலம்) திறக்குநர் யார்" என்னும் புறநானூற்றால் புலப்படும். கலங்கள் சாய்த்து வைக்கப்பட்ட திண்டு (கரை) உடைய சமையலறையைச் சாய்ப்பாங்கரை என்பது அருமைமிக்கது. **'சாய்ப்பு'** என்னும் அளவில் கூறுவது **திருச்செந்தூர்** வட்டார வழக்கு.

சார்த்து:

பனை ஓலை வெண்மைக் குருத்தாக வெளிப்படும். பின்னர்ப் பசுமைக் காட்சி வழங்கும். அதன்பின் மஞ்சள் வண்ணம் கொள்ளும். மஞ்சள் வண்ண ஓலை சாரோலை. வெள்ளை வண்ண ஓலை குருத்தோலை. சாரோலைக் கண்டு குருத்தோலை சிரித்ததாம் என்பது பழமொழி. திருமண உறுதி எழுதுதல் பொன்னிறமான சாரோலையில் ஆதலால் **நாகர்கோயில்** வட்டாரத்தில் **'சார்த்து'** என்பது திருமண உறுதி எழுதும் ஓலையைக் குறித்து வழங்குகின்றது. குருத்தோலை தலைநிமிர்ந்திருத்தலும், சாரோலை சரிந்து

சாய்ந்து தாழ்தலும் கண்டறிக. அறிந்தால் மேற்சுட்டிய பழமொழி விளக்கமாம்.

சாரங்கம்:

மழைபெய்து பனித்துளிபோல் பெய்வதைச் சாரல் என்பர். அதுபோல் சிறுசிறு துளியாக வந்து கூடும் நீரை அதாவது **ஊற்று நீரைச்** சாரங்கம் என்பது **மதுரை, தென்காசி** வட்டார வழக்கு ஆகும். வெதுப்பான உட்புறம் **சுரங்கம்** (சுர் அங்கம்) எனப்படுவதுபோலச் **சாரங்கம்** (சார் அங்கம்) எனப்பட்டது. அங்கு >அங்கம் = அங்கவியல். திருக்குறளில் ஓரியல். அங்கம் = உறுப்பு, உடல்.

சால்:

நீர் வைக்கும் பெருங்கலமும், நீர் இறைக்கும் பெருங் கூனையும் சால் எனப்படும். சால் போல் பெரியதாகவும் தவசம் போட்டு வைப்பதற்கு உரியதாகவும் உள்ள **குதிரைச்** சால் என்பது **பழனி** வட்டார வழக்கு.

சாலகம்:

சலசலத்து ஓடும் நீர் சலம் ஆகும். சலம் ஓடும் அங்கணம் **திருச்செந்தூர்** வட்டாரத்தில் '**சாலகம்**' எனப்படும். நீர்ப்பிறை பழமையானது என்பது "அங்கணத் துள் உக்க அமிழ்து" என்னும் திருக்குறளால் வெளிப்படும். ஊர் வடிகால், 'ஊரங்கண நீர்' என்று நாலடியாரில் கூறப்படும்.

சாலாணிமாறு:

நீர்ச்சால் அல்லது தண்ணீர்ப்பானை வைப்பதற்குப் புரிமணை என்பதொரு வைக்கோற்புரி வளையம் உண்டு. அதனைச் **சாலாணிமாறு** என்பது **திருச்செந்தூர்** வட்டார வழக்கு. கூட்டுமாறு, விளக்குமாறு, பெருக்குமாறு என்ப வற்றில் உள்ளது போன்றது. மாறு கொண்டு (வைக்கோல், வளார், கொடி) செய்யப் பட்டவை மாறு ஆகும். ஆணி = தாங்குதல். தாங்கிப்பிடி என்பதை ஆணிப் பிடி எனல் **நெல்லை** வழக்கு.

சாலி:

நெல்லுக்குச் சாலி என்பது ஒருபெயர். 'சால' என்னும் உரிச்சொல் வழியாகப் பெற்றபெயர். நெல்லின் கூர் நுனை

கிழிக்கவல்ல கூர்மை பெற்றது. முள் போன்றது. அச் சாலி வழிப்பட்டுக் கருவேல் சீமைக் கருவேல் என்பவை முறையே எழுமலை வட்டாரத்திலும், திருமங்கலம் வட்டாரத்திலும் வழங்குகின்றன.

"சால உறு தவ நனி கூர் கழி மிகல்"

என்பது நன்னூல்.

சாவட்டை:

பயற்று நெற்று அல்லது தவசக் கதிர் பயறோ, தவச மணியோ கொள்ளாமல் இருந்தால் அதனைச் சாவட்டை என்பது **முகவை** வட்டார வழக்கு. சாக அடிக்கப் பட்டது, சாகடிக்கப்பட்ட நோய் உடையது என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. அட்டை என்பது சொல்லீறு. எ-டு; சப் பட்டை, சில்லட்டை. **பதர், பதடி** என்பவற்றை எண்ண லாம். சாவி என்பது செத்துப் போனது என்னும் பொருளில் வழங்குவது பொது வழக்கு.

சாற்றமுது:

சாறு, மிளகு சாறு, மிளகு தண்ணீர் என்பவை பொது வழக்கு. அதனைச் சாற்றமுது என்பது **பெருமாள் கோயில்** வழக்கு. அவ் வழிபாடுடையார் குடிவழக்குமாம். அமுது என்பது பாலமுது, கண்ணமுது எனப் பொதுமை குறித்து வரும்.

சாறு:

சாறு என்பது விழா என்னும் பொருளுடைய இலக்கிய வழக்குச் சொல். அது, நூல் அரங்கேற்று விழாவையும் குறித்தலால் ஆங்குப் பாடித் தரும் பாட்டு 'சாற்றுக் கவி' எனப்பட்டது. சாத்துக் கவி, சார்த்துக் கவி என்பவை பிழை வழக்கு. இனிச் சாறு என்பது விடுகறியாக மிளகுசாறு, புளிச்சாறு, பருப்புச் சாறு என வரும். ஆனால் சாறு என்பது எண்ணெய் என்னும் பொருளில் **உசிலம்பட்டி** வட்டாரத் தில் வழங்குகின்றது. எள், கடலை, தேங்காய் முதலியவற்றின் 'சாறு' என்பது கொண்ட வழக்கம் அது.

சிக்கடி:

சீனியவரை கொத்தவரை என வழங்கும் ஓர் அவரை வகையைத் **தருமபுரி** வட்டாரத்தார் சிக்கடி என வழங்கு

கின்றனர். அவரை வகைகளைப் பார்த்த அளவால் கொத்த வரையே சிறியது என்பது புலப்படும். அகலம் நீளம் கனம் ஆயவை சிறிதாதல் கருதிய பெயரீடு ஆகலாம்.

சிகடு:

கசடு என்பது குற்றம் என்னும் பொருளில் இலக்கிய வழக்கு மக்கள் வழக்கு ஆகிய இருவகை வழக்குகளுக்கும் உரிய சொல். அழுக்கு என்னும் பொருளும் அதற்கு உண்டு. **செங்கற்பட்டு** மாவட்ட வழக்கில் கசடு என்னும் பொருள் தருவதாகச் **சிகடு** என்னும் சொல் வழங்குகின்றது. இவ் வழக்கு, **சகடர்** என்னும் பெயர் (கசடர்) வழக்கை நினைவு படுத்துகிறது. சகடர் மனோன்மணீய ஆட்சிச் சொல்.

சிட்டிக்கல்:

தட்டாங்கல் என விளையாடும் விளையாட்டை **விருதுநகர்** வட்டாரத்தில் சிட்டிக்கல் என வழங்குகின்றனர். மேலே தட்டான் போல் பறப்பதால் தட்டான் பறவையைக் குறித்து வந்த பெயர், சிட்டுக்குருவிக்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டிய வழக்காகும். சிட்டுக்கல் >சிட்டிக்கல். சிட்டி, சிறிதுமாம்.

சித்திரை விடுதல்:

கோடை விடுமுறை என்பது பள்ளிக் கூடங்களில் வழங்கும் பொது வழக்கு. அவ் விடுமுறை சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் வருதலால் (ஏப்பிரல், மே) அதனைச் சித்திரை விடுதல் என உசிலம்பட்டி வட்டாரத்தார் வழங்குகின்றனர். விடுதல் = விடுமுறை விடுதல்.

சிப்பிலி:

சல்லடை, வடிகட்டி என்பவற்றைச் சிப்பிலி, சிப்பிலித் தட்டு என்பது **முகவை** வட்டார வழக்கு. பிலிற்றுதல் என்பது ஒழுகவிடுதல், வடிய - வழிய - விடுதல் என்னும் பொருளில் இலக்கிய ஆட்சியுடையது. எ-டு: தேன் பிலிற்றும். சிறிது சிறிதாக வடிக்கும் தட்டு சிப்பிலியாயது.

யாழ்ப்பாண வழக்கில், தொட்டில் என்பது சிப்பிலி என வழங்கப்படுகின்றது. தொங்குதல் வழியாக ஏற்பட்ட வழக்கு ஆகலாம்.

சில்லாட்டை:

பதனீர் வடிகட்டும் பன்னாடையைச் சில்லாட்டை என்பது **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்கு. சிறிய வடிகட்டி என்னும் பொருளது. பன்னாடை பனைமடலில் உள்ள வலைப் பின்னல். அட்டை என்னும் சொல்லீறு ஆட்டை என்றும் வழங்கும் சான்று இது. சில் = சிறிது; சில்லுக் கருப்புக் கட்டி, சில்லான், சில்லைக் குடில் என இருவகை வழக்கிலும் உள்ளது.

சில்லாப்பு:

சில்லிடுதல் = சில்லாப்பு (சில்லார்ப்பு); குளிர்தல். சில்லாப்பு, குளிர் என்னும் பொருளில் **சீர்காழி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. குளிர் காய்ச்சல் கண்டவரைத் தொட்டுப் பார்த்து உடல் சில்லிட்டுப் போய் விட்டது என்பது **தென்னக** வழக்கமாகும். சில்லென்று குளிர்கிறது என்பர்.

சில்லான்:

ஓணான் இனத்தில் சிறியதாகிய உயிரியைச் சில்லான் என வழங்குதல் **தென்னக** வழக்கு. சில் = சிறியது. சில்லாட்டை காண்க. சில்லு = சிறிய துண்டு; சில்லுண்டி = சிற்றுண்டி. இவையும் வட்டார வழக்காக வழங்கப்படு வனவே. சிறு நெருஞ்சிப்பூ பூத்தல் சில்லென்று பூத்தல் எனப்படும்.

சில்லுக்காப் பாதை:

சிறியதாய ஒற்றையடிப் பாதையைக் **கொங்கு நாட்டினர்** சில்லுக்காப் பாதை என்பர். சில்லு = சிறிது. கால் பாதை, காப்பாதை ஆயிற்று. காலடி என்பது போல. குறுநடையைச் சிலுக்கட்டி என்பது **முகவை** வழக்கு.

சிலுப்பி:

சொல்வதை முகம் கொடுத்துக் கேளாமல் திருப்பு தலைச் சிலுப்புதல் என்பது **முகவை** வழக்கு. சிலுப்பி என்ப தற்குத் தோசை புரட்டும் கரண்டி என்னும் வழக்கு **உசிலம் பட்டி** வட்டார வழக்கு ஆகும். மோர் கடைதலைச் சிலுப்பு தல் என்பது **நெல்லை** வழக்கு. சிலம்புதல் ஒலித்தல் என்னும்

பொருளில் இருவகை வழக்கிலும் உண்டு. சிலம்பாட்டம்; "மனைச் சிலம்புவ மங்கல வள்ளையே" கம்பர்.

சிலும்பல்:

சிறிதாக எழும்பும் அலையைச் சிலும்பல் என்பது சீர்காழி வட்டார வழக்கு. சிறிதாகத் துள்ளி மேலே எழும்பு வதைச் **சிலும்பல்** என்பதும், மரத்தின் ஆடுகிளையைச் **சிலும்பல்** என்பதும் **முகவை, நெல்லை** வழக்குகள்.

சிவீர்:

சிவீர், செவீர், செக்கச் செவீர் என்பனவெல்லாம் சிவப்பு வழிப்பட்ட சொற்கள். "உன் முகம் என்ன சிவீர் என்று சிவந்திருக்கிறது?" என்பது வழக்கு. சிவீர் என்பது **மதுரை முகவை, நெல்லை** வழக்கில் உள்ளது. சிவப்பு என்னும் பொருளது. "வானம் சிவீர் என இருக்கிறது" என்பர்.

சிறகு:

சிறகு, சிறை என்பவை பக்கம் என்னும் பொருளும் தருவன. அஃது இடப் பொருளது. அது சினைப் பெயராக வும் இருப்பதே பறவைச் சிறகுகள். கட்டை வண்டிகளில் பட்டடைப் பலகை அல்லது பட்டடைச் சட்டம் என்ப தோர் உறுப்பு உண்டு. அது, அச்சு தெப்பக்கட்டை ஆகிய வற்றின்மேல் அகன்று நீண்ட பலகைப் பரப்பு. அதன் **இரு பக்கச் சட்டங்களையும் சிறகு** என்பது **உழவர்** வழக்காகும்.

சிறப்பு:

சிறப்பு என்பது புகழ்; அது பொதுப் பொருள். சிறப்பு என்பது திருமுழுக்காட்டு என்னும் பொருளில் **செட்டி நாட்டு** வட்டார வழக்காக உள்ளது. 'சிறப்பு' விருந்து என்றும், சிறந்த அக்கறையான வேலை என்றும் பொருள் தருதல் உண்டு. அதுவும் பொது வழக்கே. பொதுநாள், திருநாள் அல்லது கடி நாள் (விழா நாள்) என்னும் கருத்து பண்டே உண்டு.

சிறுபாடு:

இது **சிறுவாடு** எனவும் வழங்கும். சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து வைத்த மகளிர் தேட்டு சிறுவாடு எனப்படுதல்

நெல்லை, முகவை வழக்காகும். பாடு என்பது உழைப்பு. பெரும்பாடு, அரும்பாடு என்பவற்றில் **'பாடு'** வருதல் நோக்குக. 'பாடுபடுதல்' என்பதையும் எண்ணலாம். சிறு தனம், சீதனம், சீர்தனம் என்பதும் உண்டு. கல்வெட்டுகளில் **'சிறுதனம்'** என அலுவல் பதவிப் பெயரும் உண்டு.

சின்னம் பேசல்:

சின்னத் தனமாக என்றும் சிறுதனமாக என்றும் வழங்கும் பொது வழக்கு, **செட்டி நாட்டுப்** பகுதியில் சின்னம் பேசல் என்று வழங்குகின்றது. "**சின்னம்** பட வருத்தம் செய்தாலும்" சந்தனம் மணம் குன்றாது என்பது இலக்கிய ஆட்சி.

சின்னவீட்டுப் பொழுது:

திருச்செங்கோடு வட்டாரத்தில் **மாலைப்** பொழுதைச் சின்ன வீட்டுப் பொழுது என்பது வழக்காம். அது குழுவழக்காக இருந்து பின் வட்டார வழக்கு ஆகியிருக்க வேண்டும். சின்ன வீடு என்பது பொருள் வெளிப்படை.

சினையிட்டிலி:

கருவுற்றார்க்குப் பயறு வகையொடு செய்து தரப்படும் இட்டிலி (இட்டவி)யைச் **சினையிட்டிலி** என்பது **முகவை, நெல்லை** வட்டார வழக்கென அறிய வருகின்றது. பொது வழக்காகாமல் குறித்த இட - இன - வழக்காக இருக்கலாம்.

சினைத்தல்:

சினைத்தல், மேலெழுதல் என்னும் பொருளில் இலக்கிய வழக்குச் சொல்லாகும். அது, **சீர்காழி** வட்டாரத்தில் முட்டையிடுதல் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. சினை = முட்டை; சினையாகு பெயர், ஆகுபெயர் வகைகளுள் ஒன்று.

சீந்தி:

ஓடு கொடி வகையுள் ஒன்று சீந்தி என்பது. அது ஓடுகால் எனப்படும் நீரோடைப் பொருளில் **பேராவூரணி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. சிந்தி >சீந்தி; வழிந்து ஒழுகுவது என்னும் பொருளது.

சீந்துதல்:

வாங்குதல், பெறுதல், கேட்டல் என்னும் பொருளமைந்த பெருவழக்குச் சொல். "அவளைச் சீந்துவார் இல்லை" என்பது பெண் கேட்டுவருவார் இல்லை என்னும் பழிப்புச் சொல். காய்கறி சீந்துவார் இல்லாமல் கிடக்கிறது என்பது விலைக்கு வாங்குதல் பொருளது, இவை **முகவை** மாவட்ட வழக்கு.

சீந்தை:

மூக்குச் சிந்திக் கொண்டிருப்பானை(ளை)ச் சீந்தை என்பது பொருந்துவது. சீந்தை என்பது சிந்தும் சளியைக் குறிப்பதாக **விளவங்கோடு** வட்டாரத்தில் உள்ளது. 'மூக்குச் சீந்தி' என்பது சிலர்க்குப் பட்டப் பெயர். 'அழுபவள்' என்பது பொருள்.

சீமாறு:

கூட்டுமாறு, பெருக்குமாறு என வழங்கப்படும் வாரியல் **பெரிய குளம்** வட்டாரத்தில் சீமாறு என வழங்கப் படுகின்றது. சீத்தல் என்பது துடைத்தல், நீக்கல் என்னும் பொருளது. சீத்தலுக்கு உரியமாறு சீமாறு ஆயது. 'கால் சீக்கும்' என்பது இலக்கிய ஆட்சி. துடைப்பக் கட்டை என்பது போலச் **சீவக் கட்டை** என்பது **கொங்கு** நாட்டு வழக்கு. சீமாறு எனவும் வழங்கும்.

சீர் தூக்கி:

தெய்வத் திருவுருவைத் தூக்கிச் செல்பவரைச் 'சீர் தூக்கி' என்பது **புதுக்கோட்டை** வட்டார வழக்கு. சீர் என்பது சீர் பாதம் என்பது போலத் தெய்வம் குறித்து நிற்கிறது. சீர் >சீ >ஸ்ரீ. எ-டு: ஸ்ரீ பண்டாரம்.

சீரக்கம்:

மகிழ்ச்சி, கேலிசெய்தல் என்னும் பொருளில் சீரக்கம் என்னும் சொல் **செம்பட்டி** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. **சீராட்டு** என்பது போன்றது இது.

சீரை:

சிறப்புத் தரும் உடையைச் சீரை என்றனர். சீரை சுற்றித் திருமகள் பின்செல என்பது கம்பர் வாக்கு. சீரை, சீலை என

வழக்கில் ஊன்றி விட்டது. ஆனால் **குமரி மாவட்ட** வழக்கில் **சீரை** என்பது அச்சுமாறாமல் அப்படியே வழங்குகின்றது. மக்கள் வழக்கு, மாறா இலக்கிய வழக்காக இருத்தற்குச் சான்று இன்னவை.

சீலை:

சீலை என்பது துணிவகையுள் ஒன்றைக் குறிப்பிடும் பொது வழக்கினது எனினும் அது, தரகு என்னும் பொருளில் பொற் கொல்லர் வழக்கில் உள்ளதாம். ஆடுமாடு விற்று வாங்கும் தரகர்கள் கைமேல் துணிபோட்டு மறைத்து விரல் பிடித்துப் பேசும் வழக்கத்தில் இருந்து வந்திருக்க வேண்டும்.

சீவாந்தி:

பூவரசம் பூ மஞ்சள் நிறத்தது. மற்றை அரசு பூவாது இது பூத்தலால் பெற்ற பெயர் பூவரசு என்பது. அப் பூ வண்ணமும் அந்தி மாலை வண்ணமும் ஒப்ப இருத்தலைக் கண்டு வழங்கிய சொல் சீவாந்தி. சற்றே சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்த அந்திமாலை வானம் போன்ற வண்ணம் உடையது என்னும் பொருளது. பொதுமக்கள் போற்றும் புலமைத் தோன்றலாகிய தோற்றம் காட்டுவன இன்னவை. இது குமரி மாவட்ட வழக்கு. செவ்வந்தி என்பதைக் கருதுக.

சீனி:

படகை நிறுத்துவதற்கு நங்கூரம் பாய்ச்சுவர். நங்கூரம் பாய்ச்சிவிட்டால் படகு துறை சேர்ந்ததுமட்டு மன்று. பிரிந்து சென்றவரும் பிரிந்து இருந்தவரும் இணைந்து மகிழும் இன்பப் பெருக்காகவும் அமைதலால் **நங்கூரம்** போடுதலைச் சீனி என வழங்குவது **சீர்காழி (மீனவர்)** வட்டார வழக்காக உள்ளது. சீனி = சீனநாட்டுப் பொருள்.

சுட்டி:

சுட்டித் தனம் என்பது சுட்டி எனப்படுதல் பொது வழக்கு. ஆனால் சுட்டு அடிப்படையில் சுட்டி என்பது அதற்காக என்னும் பொருளில் **சீர்காழி** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. அதைச் ‘சுட்டி’ இப்படியா பேசுவது? அடிப்பது? “என்பது வழக்கு” **தென்** வட்டாரங்களிலும் இப் பொருள் வழக்கு உண்டு.

சுண்டான்:

சிற்றெலியைச் சுண்டெலி என்றும், சுண்டான் என்றும் வழங்குதல் பரவலான வழக்கு. சிறு விரல் சுண்டுவிரல் என்பதும் கருதலாம். சிறிய கலையத்தைச் **சுண்டான்** என்பது **நெல்லை** வழக்காகும். அண்டா, குண்டா என வரும் ஏனவகைகளை எண்ணலாம். பொண்டான் என்பது பேரெலி அல்லது பெருச்சாளி.

சுண்டு:

சுண்டு விரல், சுண்டி விளையாடல் என்பவை பொது வழக்கு. உழவர் வழக்கில் சுண்டு கயிறு உண்டு. சுண்டு என்பது உதடு என்னும் பொருளில் **நாகர்கோயில்** வட்டா ரத்தில் வழங்குகின்றது. உதட்டுக்கு எப்படி இப் பெயர் வந்தது. "பீடியை இரண்டு சுண்டு சுண்டினால்" என்பது பேச்சு வழக்கு. பீடி குடித்தல் அல்லது பிடித்தலைச் சுண்டு என்பது உண்டு ஆதலால், அதனைச் சுண்டும் உதடு **'சுண்டு'** எனப்படுதாயிற்று.

சுணக்கு:

ஒரு நிலத்தின் முடங்கிய பகுதியைச் சுணக்கு என்பது **நெல்லை** வழக்கு. அதனை நீர்ச் சுழல் என்னும் பொருளில் வழங்குவது **மதுரை** வழக்கு. சொணக்கு என்றும், சோணை என்றும் வழங்குவது **முகவை** வழக்கு. முடங்கி ஒட்டியுள்ள காதைச் சோணை என்பதும், அக் காதுடையவரைச் சோணைக் காதினர் என்று பட்டப் பெயரிட்டு வழங்கு வதும் **முகவை** வழக்கு. ஆதலால் வளைதல் ஒடுங்குதல் பொருளில் சுணக்கு என்பது பொது வழக்காகத் தென்னகத் தில் இடங்கொண்டுள்ளது எனலாம்.

சிவனி:

செவப்பு, சிவப்பு, சிகப்பு என்பவை செம்மையடிச் சொற்கள். சிவனி என்பது சிவன் என்பது போலச் சிவந்த வண்ணம் குறிப்பதே. **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்கில் **சிவனி** என்பது சிவப்பு எறும்பைக் குறித்து வழங்குகின்றது.

சுரக்கட்டை:

தவளை பல்வேறு நிலைகளில் பல்வேறு ஒலிகளை எழுப்பும்; பல தவளைகள் சேர்ந்தும் ஒலிக்கும். பலர்

கூடிப்பாடுதல் தாளம் போடுதல் போல் ஒலி இருத்தலால் அதனை எழுப்பும் **தவளையைச் சுரக்கட்டை** எனப் பேரிட்டு வழங்கினர். இது, மதுரை சார்ந்த **பாலமேட்டு** வட்டார வழக்கு. சுரம் = இசை; பாசுரம் = பாடல்.

சுரயம்:

சுர் என்பது சூடு, சுடர் என்பவற்றின் அடிச்சொல் வெப்பப் பொருள் தருவது. சுரம், காய்ச்சல் எனப்படுதலும், பாலைவனம் எனப்படுதலும் இதனை விளக்கும். சுரம் என்னும் பொது வழக்குச் சொல் **நாகர்கோயில்** வட்டாரத்தில் **'சுரயம்'** என்று வழங்குகிறது. **சுடுதல்** பொருளும் தருகிறது.

சுருணை:

சுருள் என்பது வெற்றிலைச் சுருளை, எழுதிவைக்கப் பட்ட ஓலை ஆவணத்தையும் குறித்தல் உண்டு. ஓலைச் சுருள் என்பது பின்னது. இச் சுருள் என்னும் பொதுச்சொல் **'சுருணை'** எனத் **தென்னக வட்டார** வழக்காக உள்ளது.

சுருத்து:

சுரிதல் என்பது சுழல்தல். சுரிதகம் என்பது கலிப்பா உறுப்புகளின் முடிநிலை. சுரிந்து என்பதும் அது. ஒன்றைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து வருதல் அதன்மேல் உள்ள அன்பு அக்கறை ஆயவற்றால் ஏற்படும். **சுருத்து** என்பது அன்பு என்றும், அக்கறை என்றும் பொருள் கொள்ளும் சொல் லாகத் தென்னகத்து வழக்கில் உள்ளது. "அவன் என்மேல் சுருத்தானவன்" என்பர்.

சுருள்:

சுருள் என்பது **'கஞ்சா'** என்னும் போதையிலையைக் குறிப்பதாகத் **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. அதனைச் சுருட்டிப் புகைத்தல் வழியால் சுருட்டு என்னும் பெயர் ஒப்பப் பெயர் கொண்டு வழங்கப்பட்டதாகும்.

சுழற்றி:

துளையிடப் பயன்படும் கருவி **துரப்பணம்** எனப் படும். துளைத்துத் தோண்டப்பட்ட கிணறு துரவு ஆகும். தோட்டம் துரவு என்பது இணைச்சொல். சுற்றித் திருகுதலே

துரப்பணத்தின் செயற்படுத்தம் ஆதலால், அதனை ஒப்பச் சுழற்றுதல் என்னும் சொல்லால் வழங்குதல் **சிவகாசி** வட்டாரத்தில் தச்சுத் தொழிலர் வழக்கில் உள்ளது.

சுழலி:

சுழல்வது சுழலி; சுழல வைப்பதும் சுழலி. கால் கைவலி (காக்கை வலி) உண்டாயவர் சுழல்தலால் அந் நோயைச் **சுழலி** என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும். கிறுக்குப் பிடித்தவர்க்குத் தலைச் சுழற்சியும் அவர் ஓரிடத் திராது சுற்றலும் கருதிக் **கல்வளை** வட்டாரத்தார் அதனைச் சுழலி என வழங்குவர். 'ரிவால்வர்' என்பதைச் 'சுழலி' என்றார் பாவாணர்.

சுழைதல்:

சுழல்தல் என்னும் சுற்றுதல் பொருளில் **சுழைதல்** என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்கில் உள்ளது. குழல் என்பது குழையாவது போல் சுழல் என்பது **சுழை**யாயது.

சுள்ளான்:

சுள் என்று வெயில் அடிக்கிறது. **சுள்** என்று தேள் கடித்தது என்பது பொது வழக்கு. சுள் என்று வலிக்கக் கடிக்கும் கொசுவைச் சுள்ளான் என்பது **சென்னை** வழக்கும் **தருமபுரி** வழக்குமாகும். சுள்ளான் சுருக்கு என்பது கடி எறும்பு.

சுறு சுறுப்பாக இருப்பவனைச் சுள்ளான் என்பது மதுரை சார்ந்த **கோச்சடை** வட்டார வழக்காகும்.

சுள்ளி:

சுள்ளி என்பது சிறுவிறகு; குச்சி. அதன் சிறுமை கருதிச் சிறுமியைச் சுள்ளி என்பது **மதுரை வட்டார** மிதி இழுவையர், குதிரை வண்டியர் வழக்காக உள்ளது.

சுளுக்கி:

சுறீர் என்று வலியேறக் கடிக்கும் சுள்ளான் சுறுக்கியைச் சுளுக்கி என்பதும், சுள்ளான் சுளுக்கி என்பதும் **வட மதுரை** வட்டார வழக்காகும். சுளுக்கி பொது வழக்கு என்னு மாறும் பெருவழக்கினதாகும்.

சூட்டு:

உச்சிக் கொண்டையைச் சூட்டு என்பது இலக்கிய வழக்கு. தலையில் முடி வைப்பது முடி சூட்டு ஆகும். சுடுதல் வழியாகச் சூட்டுக் கோல் என்பது வரும். தீப்பற்ற வைக்க உதவும் **ஓலையைச்** சூட்டு என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும்.

சூண்டை:

தக்கலை வட்டாரத்தில் தூண்டில் என்பது சூண்டை என வழங்குகின்றது. சுழற்றிப் போடுதலாலும், சுழற்றி எடுத்தலாலும் ஏற்பட்ட பெயராகலாம் அது.

சூல்காப்பு:

மகப்பேற்று அழைப்பு **'வளை காப்பு'** விழா என வழங்குதல் பொது வழக்கு. கருவுற்ற மகளிர்க்கு வளையல் அல்லது காப்புப் போடுவதால் அது **சூல் காப்பு** என **நாகர் கோயில்** வட்டார வழக்காக உள்ளது.

சூழம்:

நாவைச் சுழற்றி அடிப்பதால் உண்டாகும் ஒலியைச் சீட்டி என்பர். சீட்டி என்பதைச் **சூழம்** என்பது **அகத்தீசுவர வட்டார** வழக்காகும். சூழ் > சூழல் = சுழற்றல். சூழம் = சுழற்றியடித்தல். சீழ்க்கை > சீட்டி. சூழ்க்கை > சூழம்.

சூன்:

உள்ளே துளைத்தல் சூலல் ஆகும். சுழன்று துளைத்தல் அது. சூல்நோய், சூலை நோய் என்பவை அவ்வாறு குடரைச் சுழற்றி வலியூட்டுவதால் பெயர் கொண்டவை. சூலம் என்பது கருவிப் பெயர். சூல் > சூன் ஆகும். உள்ளே பூச்சி துளைத்துச் செல்லும் கேடு **சூன்** எனப்படும். இது **தென்னக** வழக்குச் சொல். **சூத்தை** என்பதும் அதன் வழி ஏற்பட்ட சொல்லாம்.

செடி:

செடி என்பது நாற்றம் என்னும் பொருளில் வழங்கும். மரம் செடி கொடி என்னும் இயற்கையுள் ஒன்றாகிய செடி இருட்போதில் ஆடுதலும் அதன் நிழலசைவும் அச்சம் உண் டாக்கக் கண்டவர்கள் செடி என்பதற்குப் **பேய்** என்னும்

பொருள் கண்டனர். இது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும். "ஓராளும் கறுப்பு உடையும் பேய்" என்று அஞ்சு தலைப் **பாவேந்தர், பாண்டியன் பரிசில்** குறிப்பிடுவார்.

செதுக்கி:

களை கொத்தி, களை சுரண்டி களைக் கொட்டு என்பவை புல் அல்லது களை செதுக்குவதால் பெயர் பெற்றவை. செதுக்கும் கருவியைச் **செதுக்கி** என்பது பொருந்திய வட்டார வழக்காகப் **பெரிய குளம்** பகுதியில் வழங்குகின்றது.

செப்பு:

சொல்லுதல், செம்பால் ஆகியது என்னும் பொதுப் பொருளில் நீங்கிச் செப்பு என்பது, செப்பம் செய்யும் கருவிப் பொருளாகக் **கன்னங்குறிச்சி** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. **துடைப்பம்** என்பது அதன் பொருள். செப்பம் = செம்மை, தூய்மை.

செம்பன்:

செல்வப் பிள்ளை என்பதைச் செம்பன் என்பது **களியக்காவிளை** வட்டார வழக்காகும். செம்பு காய்ச்சி உருக்கிச் செய்யப்பட்ட காசு உடைமையும், செம்பொன் என்று வழங்கும் வழக்குடைமையும் செல்வமாக வளர்க்கும் பிள்ளைக்கு ஆயது. செம்மல் என்பதும் நிரம்புதல் பொருளதாம்.

செருவை:

செருகி வைக்கப்படுவதைச் செருவை என்பது **மூக்குப் பீரி** வட்டார வழக்காகும். செருகி வைக்கப்படும் ஓலைக்குச் **செருவை** என்பதும் பெயர். அப் பெயரை **வேலி** என்னும் பொருளில் வழங்குவது **தூர்த்துக்குடி** (மேடாக்கிச் செய்த குடி) வட்டார வழக்காகும் ஓலை செருகி வேலிகட்டும் வழக்கில் இருந்து வந்தது அது.

செலவுப் பெட்டி:

கடுகு சீரகம் மிளகு முதலியவற்றை இட்டு வைக்கும் பெட்டியில் ஐந்து தட்டுகள் இருப்பதால் ஐந்தறைப் பெட்டி

என்பது பெயர். அதனைச் செலவுப் பெட்டி என்பது **ஒட்டன்சத்திர** வட்டார வழக்கு. செரவு என்பது அரை செலவு ஆகும். அரை செலவு என்பது அரை பொருள் செலவு என்பதாம். அம்மியை அரைசிலை என்பார் வீரமா முனிவர் (சதுரகராதி).

செலுக்கு:

செலுக்கு என்பது செல்வாக்கு என்னும் பொருளில் **முகவை** வட்டார வழக்காக உள்ளது. செல்வாக்கு என்பதன் இடையெழுத்துகள் விடுப்பட்ட வடிவம் இது. ஓரிடத்துக் கூறப்பட்ட சொல் பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று வழங்கு வதே செல்வாக்கு. அது தன்பொருள் இழந்து செல்வத் தொடர்பு கொண்டதாயிற்று.

செவியன்:

பல்லியைப் பார்த்தால் பார்த்த பார்வை யிலேயே பல்லி என்பதை அடையாளம் காட்டிவிடும். அவ்வாறே முயலைப் பாத்தால் அதன் செவி நீளம் தனி அடையாள மாகிவிடும். செவியின் நீட்சி கண்டவர் முயலைச் **செவியன்** என்றனர் அவர்கள் **நடைக்காவு** வட்டாரத்தார்.

செழி:

செழுமை செழிப்பு, செழிமை, செழி என ஆகும். செழுமையான மண்ணைச் செழி என்பது **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்கு. சேற்றுமண் தொழிமண் எனப்படுவது பொது வழக்கு. தொழி உழவு நெல் நடவுக்கு உரியமண். செழிப்பான பயிர், செழிம்பான வாழ்வு என்பனவும் இவ் வழிப்பட்டனவே.

செறு:

செறிவுள்ள முட்காட்டை வெட்டியழித்து விளை நிலம் ஆக்கப்பட்டதைப் பொதுமக்கள் **செறு** என வழங்கி னர். அது ஒரு குறித்த நில அளவையும் ஆயது. **“நூறு செறு”** என்பது **புறநானூறு**. “செறுவாய்” என்னும் பெயரொடு ஊர்கள் உள்ளமை **தொழுதூர், திட்டக்குடி** வட்டாரங் களில் காணலாம்.

சேக்காய்:

குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்தில் என்பது பழமொழி. குழந்தையை விரும்பி அரவணைத்து அது விரும்புவதைத் தந்து வந்தால் எந்தப் பிள்ளையும் உறவாகிவிடும். வெள்ளை நிறத்தில் எந்த நிறமும் படிவது போல் பிள்ளை மனமும். விரும்புபவர் மேல் படியும். அதனால் **தருமபுரி** வட்டாரத்தில் குழந்தையைச் சேக்காய் என்று வழங்குகின்றனர். சேர்ந்து கொள்ளும் - ஒட்டிக் கொள்ளும் தன்மையினது என்பது பொருள்.

சேக்காளி:

சேர்ந்து பேசிப் பழகி இருப்பவன் சேக்காளி என்பது பொது வழக்கு. நட்பு உடையவர் என்பது பொருள். சேர்க்கை, சேர்ப்பு என்பவற்றில் உள்ளதுபோல் சேர்க்காளி, சேர்த்தாளி என்பது ரகர ஒற்று இல்லாமல் உள்ளது. இது **தென்னக** வழக்காகும்.

சேந்தி:

தவசம் போட்டு வைக்கும் கூடு அல்லது புரையில் அதனை அள்ளியெடுத்தற்கென வைக்கப்பட்ட வழிக்குச் சேந்தி என்பது **திருவாதவூர்** வட்டார வழக்காகும். சேந்துதல் = அள்ளுதல்; நீர் முகத்தல் சில இடங்களில் நீர் சேந்துதல் என வழங்கும்.

சேப்பான்:

சிவப்பு > சேப்பு. சிவப்பான் என்பது சேப்பான் என்று ஆகியது. வெற்றிலை பாக்கு இரண்டையும் சுண்ணாம்புடன் சேர்த்து மெல்ல, வாய் சிவப்பேறும். சிவப்பேறச் செய்யும் இலைபாக்கைச் சேப்பான் என்பது **சீர்காழி வட்டார** வழக்காகும். வெற்றிலை பாக்குப் போடுதல் என்றாலே சுண்ணாம்பும் சேர்ந்ததே.

சேரா:

நிலத்தைத் துளைத்துச் சென்று தங்குவது என்னும் பொருளில் பூரான் எனப்படும் உயிரி **தூத்துக்குடி** வட்டாரத்தில் **சேரா** என வழங்கப்படுகிறது. பூரல் = துளைத்தல், மூக்குப்பூரல் = மூக்குக் குத்தல். பூரான் நிறம்

சிவந்தது. சேரா என்பது சிவப்பானது என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

சேவை:

தொண்டு என்னும் பொருளில் சேவை எனப்படுவது பொது வழக்கு. ஆனால் இடப்பொருளில் **பக்கம்** என வழங்குதல் **நெல்லை** வட்டார வழக்காகும். மடத்துச் சேவை, காட்டுக்குச் சேவை என்பவை மடத்துப் பக்கம், காட்டுக்குப் பக்கம் என்னும் பொருளவை. **இடியாப்பத்தைச்** சேவை என்பது **பார்ப்பனர்** வழக்கு. செவ்விய ஊண் என்னும் பொருளது.

சையல்:

சரிதல், சாய்தல் என்பனவும் சரிந்து சாய்தல் என்பதும் பொது வழக்குச் சொற்கள். சாய்தல் என்பதைச் **சையல்** என **நிலக்கோட்டை** வட்டாரத்தார் வழங்குவர். இது 'சாய்ந்து சரிதல்' என்பதன் தொகுத்தல் ஆகும்.

சொக்கப்பனை:

கோயில் விழாக்களின் போது கொளுத்தப்படும் நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்று சொக்கப்பனை என்பது. பனை மரம் ஒன்றனை நிறுத்தி, அதன் மட்டை ஓலை முதலியவற்றால் சுற்றும் சூழ மூடி, தீமூட்டி எரிப்பது சொக்கப்பனை யாகும். இது **முகவை நெல்லை** வழக்கு.

சொக்கன்:

சொக்கு என்பது அழகு, விருப்பு முதலிய பொருளது. சொக்கன் என்பது ஆட் பெயராக இல்லாமல் குரங்கு என்னும் பொருளில் **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்கில் உள்ளது - சொக்குதல், **வளைந்து கூனியிருத்தல்** பொருளதாகும். அதனால் குரங்குக்கு ஆகியது.

சொங்கல்:

ஆழம் என்னும் பொருளில் **சீர்காழி** வட்டாரத்தில் சொங்கம் என்னும் சொல் வழங்குகின்றது. **சுரங்கம்** என்னும் துளைத்தல் பொருட் சொல் சொங்கம், **சொங்கல்** என்றாகியிருக்கலாம்.

சொங்கி:

உள்ளீடு அற்றதைப் பதர் என்பது பொது வழக்கு. உள்ளீடு இல்லாத கதிரைச் சொங்கு என்பது **நெல்லை** வழக்கு. சொங்கி என்பது பயனற்றவன் என்னும் பழிப்புப் பொருளில் **நெல்லை** வழக்கில் உள்ளது. சோளத்தின் மேலொட்டிய தோல் 'சொங்கு' எனப்படும். அதனால் சொங்குச் சோளம் என்றொரு சோள வகையும் உண்டு.

சொட்டை:

சொட்டுதல், துளிதுளியாக நீர் விடுதல் ஆகும். "சொட்டுச் சொட்டாக எண்ணி நான்கு சொட்டு விட்டுக் குடி" என்பது மருத்துவ வழக்கு. பயிர் நிலத்தின் ஒருபகுதி யில் முளையாமலோ, கருகியோ போய் விட்டால் "என்ன சொட்டையா?" என்பர். முடி முழுமையாக உதிர்தல் மொட்டை. ஆங்கு ஆங்கு உதிர்ந்து வழுக்கை ஆதல் சொட்டை. மயிர் சொட்டிவிட்டதால் ஏற்பட்ட பெயர். இது பொது **வழக்காகும்.**

சொடி:

வெடிப்பு என்பது சுறுசுறுப்பு எனப்படும். இது பொது வழக்கு. சொடி என்பது சுறுசுறுப்பு என்னும் பொருளில் குமரி மாவட்ட வட்டார வழக்காக வழங்குகின்றது. **சொடிதல்** என்பது கதிர் காய்ந்து வளைதல் பொருளில் **முகவை, நெல்லை** வழக்குகளில் உண்டு.

சொதி:

நெல்லை வட்டார விருந்துகளில் தனிச் சிறப்பான இடம் பெறுவது சொதி என்பதாம். கட்டியாகவோ, களியாகவோ சாறாகவோ நீராகவோ இல்லாமல் சொத சொதப்பாக - இளமையான கூழ்ப்பதமாக அமைந்த சுவை யுணவு - கண்ணமுது போன்றது - சொதியாகும். சொதி யில்லாமலா விருந்து என்பது பழிப்புச் சொல்.

சொம்:

சொம் என்பது பழஞ்சொத்து என்னும் பொருளில் இலக்கிய வழக்குச் சொல்லாகும். அப் பொருளில் மாறாமல்

கோட்டூர் வட்டார வழக்கில் **சொம்** என்பது வழங்கு கின்றது.

சொருகுசட்டி:

ஒரு சட்டியுள் இன்னொரு சட்டி வேறொரு சட்டி எனப் பல சட்டிகளை உள்ளடக்கி வைப்பதும், அதைத் தூக்காகப் பயன்படுத்துவதும் வழக்கம். அடுக்குச் சட்டி என்னும் பொது வழக்குடைய அதனைச் **சொருகு சட்டி** என்பது **செட்டிநாட்டு** வழக்காகும்.

சொலுசு:

முகட்டில் இருந்து தூம்பு வழியாக இறங்கி வழியும் நீர் விழும் இடத்தைச் **'சொலுசு'** என்பது **திருவாதவூர்** வட்டார வழக்காகும். சலசல, சளசள, என்பவை போலச் சொல சொல என ஒலிக்குறிப்பாகிச் சொலிசு சொலுசு என வழக்கில் வந்திருக்கலாம்.

சொள்:

சொள் என்பது அரிப்பு, கடிப்பு என்னும் பொருளில் வழங்கும் சொல். அது கடிக்கும் கொசுவைக் குறிப்பதாகப் **பழனி** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. சொள் சொள்ளென அரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை என்பது **நெல்லை, முகவை** வழக்குகளாம். **'சொள் சொள்'** இரட்டைச் சொல்.

சோங்கண்:

சோங்கண் என்பது ஓரக்கண் என்னும் பொருளில் **அகத்தீசுவர வட்டார** வழக்காக உள்ளது. ஓரக்கண் என்பது கடைக்கண். பால் வழிப்பட்ட பார்வையைக் குறிப்பது அது. **சோரக்கண்** என்பது **சோங்கண்** என ஆகி வழக்குப் பெற்றிருக்கக் கூடும். சோரம் போதல், இடக்கரடக்கு.

சோங்கு:

சொங்கு > சோங்கு. உள்ளீடு இல்லாததை, இருந்தும் வலிமை இல்லாததைச் சோங்கு என்பது பொது வழக்கு. **மதுரை** மாவட்டத்தில் சோங்கு என்பது கொடுமை என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. **கோண், கோணல்** என்னும் பொருளில் **நெல்லை** வழக்கு உள்ளது.

சோதா:

சொத சொதப்பான - கெட்டியற்ற - தடிப்பானவனைச் சோதா என்று பழிப்பர். அத்தகையவன் பிறர் போல் ஓட நடக்க வேலை செய்ய முடியாமையால் சோதா என்பது ஒன்றுக்கும் ஆகாத சோம்பேறி என்னும் பொருள்படுவ தாயிற்று. சோதாக் கடா என்றும் கூறுவர். இது **முகவை நெல்லை** வழக்கு.

சோழக் கொண்டல்:

சோழ நாட்டுப் பக்கம் இருந்து நீர் கொண்டு வந்து பொழியும் முகிலைச் சோழக் கொண்டல் என்பது **நெல்லை** நாட்டு வழக்காகும். **வட கிழக்குப் பருவக் காற்றைக்** குறிப்பது அது. **கொண்டல்** = நீர் கொண்டு வரும் மேகம்.

ஞாறு:

ஞாறு என்பது நாற்று என்னும் பொருளில் **விளவங் கோடு** வட்டார வழக்காக உள்ளது. நாறு என்பது நாற்று. எ-டு: ஞான் > நான்; ஞாறு > நாறு.

ஞாறு என்பது தொல்பழ வழக்கு. யாறு > ஆறு; யானை > ஆனை என்பவை போல. நாறுதல் = முளைத்தல்.

த

தக்கம்:

தடை என்னும் பொருளில் தக்கம் என்பது **விருதுநகர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. தடுக்கல், தடுக்கு, தடுக்கம் என்பவை தடுத்தல், நிறுத்துதல் பொருள் தருவனவாம். தட்டுத்தடங்கல் என்பது இணைச்சொல். இனித் **தருக்கம்** என்பதும் தடுத்து நிறுத்துதல் பொருளில் தொகுத்துத் தக்கமாகியிருக்கவும் கூடும்.

தக்கை:

கனமற்ற பழுப்பு என்பது தக்கை என வழங்கும். காது குத்தித் தக்கை வைப்பது முன்னை வழக்கம். புட்டிகளின் மூடி தக்கையாகும். இனி **விருதுநகர்** வட்டாரத்தில் எழுத்தை அழிக்கும் தேய்வையை (இரப்பரை)த் தக்கை என அறியப்பெறுகின்றது. தேய்வை=தேய்ப்பான்.

தகண்:

முதலுக்குரிய தொகையும் வட்டியும் தவணை தவணை யாக வழங்குதல் **தவணை.** ஒரு பாறையைப் பெயர்த்தல் வரை வைத்துப் பிளத்தல் தகணையாம். பனம் பழத்தைச் சீவித் துண்டு துண்டுத் தகடுகளாக எடுப்பதைத் **தகணை** என்பது **குமரி** முதலிய தென்னக வழக்கு.

தகணை:

ஒரு நெடுமரத்தைத் துண்டிப்பார் கோடரியால் குறுக்கே குறுக்கே தரித்துப் பிளப்பது வழக்கம். அக் குறுக்கு வெட்டுக்குத் தகணை என்பது **நெல்லை வட்டார** வழக்கு. தகணையைப் பத்தி என்பது **திருமங்கல** வட்டார வழக்கு. ஒரு கடனைப் பலகால் பகுத்துத் தருதலும் பெறுதலும் **தவணை** எனப்படும் வழக்கத்தை எண்ணலாம். தவணை > தகணை. கரும்புத் துண்டைத் தகணை என்பதும் வழக்கு.

தகுணி:

தணிவு என்பது **தகுணி, தகணி** என வழங்குதல் **திருவாதவூர்** வட்டார வழக்காகும். தணிந்த ஓசையுடைய இசைக் கருவி ஒன்று **தகுணிச்சம்** என வழங்கப் பெறுதலை நோக்கின் தகுணி என்பதன் தணிவுப் பொருள் விளக்க மாகும்.

தகை:

தகைப்பு=களைப்பு, சோர்வு. ஓடி வந்தால் தகைப்பு ஏற்படும். மாடு வேலை செய்து வேலை விடுதலை தகைப் பாறுதல் (தைப்பாறுதல்) என்பர். தகைப்பின் மூலம் தகை. **தகை** என்பது **நீர் வேட்கையாகும்.** "தகையாக இருக்கிறது தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும்" என்பது **தென்னக வட்டார வழக்கு.** பெருந்தகை, தகையோர் என்பவை உயரிய தன்மை என்பதன் வழிப்பட்ட **இலக்கிய வழக்குச்** சொல்.

தங்கரித்தல்:

தங்கியிருத்தல் என்பது தங்கரித்தல் எனத் **திருமங்கலம் மதுரை** வட்டாரங்களில் வழங்குகின்றது. நெல்லைப் பகுதியிலும் கேட்கலாம். தங்குதல் பொருளது இது. "அவன் ஓரிடத்தில் தங்கரிக்க மாட்டான்" என்பர். "தங்கரிக்க

முடியாது" என்பது **காத்தல்** என்னும் பொருளில் வழங்கலும் உண்டு. தங்கரித்தல்=தடுத்து நிறுத்துதல்.

தங்காலம்:

காலம் என்பதே மழைக்காலத்தைக் குறித்தல் வழக்கு. காலப்பயிர், கோடைப்பயிர் என்பது உழவர் வழக்கு. காலம், தற்காலம் எனவும் வழங்கும். தன் என்பது மழையைக் குறிப்பது பழவழக்கு. "தற்பாடிய தளியுணவிற் புள்" என்பது வானம்பாடி பற்றிய பட்டினப்பாலை அடி. தற் காலம் > தன்காலம் > **தங்காலம்** எனப்படும். **திருச்செந்தூர், நெல்லை** வட்டாரங்களில் தங்காலம் என்பது மழைக்காலம் குறித்து வழங்குகின்றது.

தஞ்சி:

தஞ்சம் என்பது அடைக்கலம் என்னும் பொருளது. பாதுகாப்பாக வைத்திருத்தல் காத்தல் என்னும் பொருளில் வழங்கும் தஞ்சம் என்பது **'தஞ்சி'** என **ஆகத்தீசுவரம்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. தஞ்சி என்பது 'பை' என்னும் பொருளது. பொருட்பாதுகாப்பாகிய பையைத் தஞ்சி என்பது பொருள் பொதிந்த வழக்காகும்.

தட்டி:

தட்டி என்பது தடுப்பு என்னும் பொருளில் பொது வழக்கு. தட்டி பின்னல், தட்டி யடித்தல் என்பவை வழங்கு சொற்கள். தென்னங் கீற்றால் முடைபவை தட்டி என்றும் தடுக்கு என்றும் வழங்கும். இனித் தட்டி என்பதும் தட்டட்டி என்பதும் **மாடி**யைக் குறித்தல் **முகவை, மதுரை** வழக்குகள் ஆகும். தடுக்கு, தடுப்பு, தடை தட்டு என்பன வெல்லாம் ஒருவழிச் சொற்கள்.

தட்டு:

தட்டு என்பது தடை என்னும் பொருளில் பொது வழக்குச் சொல். தட்டு என்பது தட்டை என்னும் பொருளில் பழனி வட்டார வழக்காக உள்ளது. தட்டுத்தடை என்பது இணைச்சொல். தட்டுப்படுதல் தோன்றுதல் பொருளது. "கண்ணில் தட்டுப்பட்டாள்" - என்பது பாவேந்தர் பாடிய அழகின் சிரிப்பு. தட்டுதல் என்பது **கிடைத்தல்** என்னும்

பொருளில் **சீர்காழி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. 'தட்ட மாட்டேன் எனப் போகிறது' என்பது **முகவை** வழக்கு. அதுவும் கிடைத்தல் பொருளதேயாம்.

தட்டூடி:

தட்டு+ஊடி=தட்டூடி. தட்டு அமைத்து ஊடுபலகை பரப்பி அமைத்த கட்டிலைத் தட்டூடி என்பது **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்காகும். வாயாடுவது வாயாடி ஆவதுபோல, ஊடாடுவது ஊடியாயது. பலகைக் கட்டில் ஊடும் பாவும் பலகையாக இருத்தலைக் காண்க.

தடச்சட்டி:

தேர் அகலமானதாயின் தடந்தேர் எனப்படும். 'தட என்பது அகன்ற பெரிய உயர்ந்த என்னும் பொருள் தரும் உரிச்சொல் 'தடந்தாள் நாரை' என்பது குறுந்தொகை. அகன்ற சட்டியாகிய அகல், **ஓட்டன்சத்திர வட்டாரத்தில் தடச் சட்டி** என வழங்கப் பெறுவது இலக்கிய வழக்கும் மக்கள் வழக்கும் ஒத்தியலும் சான்றாம்.

தடி:

தடி என்பது தடித்தது, வெட்டுதல், தசை முதலிய பல பொருள்தரும் இருவகை வழக்குமுடைய சொல். அப் பொதுப் பொருள் அன்றி, தடி என்பது **ஏர்க்கால்** என்னும் பொருளில் **சிங்கம் புணரி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. ஏர்த்தடி என்பது **முகவை** வழக்கு.

தடிவிளையாட்டு:

சிலம்பு விளையாட்டு பழமையானது. அது சிலம் பாட்டம், கம்பாட்டம் எனவும் வழங்கும். **பெட்டவாய்த் தலை** வட்டாரத்தில் சிலம்பாட்டம் **தடிவிளையாட்டு** எனப்படுகிறது. தடிக்கம்பு, ஊன்றுதடி என்பன கம்பு என்னும் பொருளில் வருதல் அறியலாம். "தடி தூக்கியவன் எல்லாம் தண்டற்காரன்" என்பது கொடுங்கோல் குறித்த பழமொழி.

தடைச்சட்டி:

உலை பொங்கி வழியாமல் மூடிக்கு ஊடே வைக்கும் நீர்ச் சட்டியைத் தடைச்சட்டி என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார

வழக்காகும். தடுத்து நிறுத்தும் சட்டி தடைச் சட்டியாம். பொதுமக்கள் பார்வையில் விளங்கும் பட்டறிவுச் செயல் **அறிவியல்** கூறு அமைந்தது என்பதை விளக்கும் ஆட்சி களுள் ஈதொன்று.

தண்டயம்:

சிவிகை என்னும் ஊர்தி, பல்லக்கு, தண்டியல் என வழக்கில் உள்ளன. சப்பரம் என்பது கோயில் உலா ஊர்தி. இவ் வூர்திகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் கம்பு வளைய வேண்டுமாறெல்லாம் வளைந்து தருவதும் வளை என்னும் பெயருடையதுமாகிய மூங்கில் ஆகும். தண்டியலுக்குப் பயன்படுவதாம் மூங்கிலைத் **தண்டயம்** என்பது **நாகர் கோயில்** வட்டார வழக்காகும்.

தட்டு வண்டி:

மேல்மூடு இல்லாமல் முன்னும் இருபக்கங்களிலும் தட்டு வைத்த ஒற்றைமாட்டு வண்டியைத் **தட்டுவண்டி** என்பது **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்காகும். அவ் வழக்கம், பின்னர்க் குதிரை இழுக்கும் மூடு வண்டிக்கும் பெயராயிற்று. மேல் தடுப்பும் உடையது மூடு அல்லது கூண்டு வண்டி.

தண்ணீர்க்கால்:

அங்கணம் என்னும் இருவகை வழக்கும் அமைந்த சொல், **தண்ணீர்க்கால்** என்றும், **தண்ணீர்க்கிடை** என்றும் **மேல்புர வட்டார** வழக்காக உள்ளது. ஓடும் நீர் 'கால்'; ஓடாமல் கிடக்கும் நீர் 'கிடை'; இவ் விருவகையிலும் (ஓட்டமும் தேக்கமும்) உள்ளமை கண்கூடு.

தண்ணீப் பழம்:

தற் பூசுணை என்னும் நீர் வளமிக்க காயைச் **சென்னை** வட்டாரம் **தண்ணீர்ப் பழம்** என வழங்குகின்றது. தென் னகப் பகுதியில் **தண்ணீர்க் காய்** எனக் கறியாக்கியுண்ணத் தக்க காய் உண்டு. சுரைக்காய் (குண்டுச் சுரைக்காய்) போன் றது அது. தற்பூசுணை என்பதில் உள்ள 'தன்' என்பது தண்ணீர்ப் பொருளது. **தற்காலம்** = கார்காலம், மழைக் காலம். 'தற்பூஸ்' என்பது கொச்சையும் வழூவுமாம்.

தத்தம்:

தம் தம் என்பது 'தத்தம்' ஆகின்றது. கொடுத்தல் என்னும் "பொருளது. வந்தவர்களுக் கெல்லாம் **தத்தம்** பண்ணி விட்டான்" என்பது பழமொழி. தம் பொருளை வந்தவர் தம் பொருளாகக் கொள்ளுமாறு தருதல் தத்தம் ஆகும். தத்து என்பதும் அத்தகு மக்கட் கொடையே. ஒரு வயல் நீர், அதனை அடுத்த வயலுக்குச் செல்லும் வகையில் அமைக்கப்பட்ட மடையைத் **தத்துவாய் மடை** என்பது **உழவர்** வழக்கு.

தத்துவான்:

நீர்தத்திச் செல்லும் மடைவாய், தத்துவாய் மடை என்றும், தத்திச் செல்லும் கிளி தத்தை என்றும், தத்திச் செல்லும் விட்டில் தத்துக்கிளி என்றும் வழங்குதல் பொது வழக்கு. தத்திச் செல்லும் **பாய்ச்சையைத் தத்துவான்** என்பது **இலத்தூர்** வட்டார வழக்காகும்.

தம்பலத்தார்:

வெற்றிலை பாக்கு மென்று திரட்டிய உருண்டை 'தம்பலம்' எனப்படும். தம்பலப் பூச்சி எனச் செம்பூச்சி யொன்று மழைநாளில் புல்வெளியில் காணலாம். சிவப்பு நிறத்தால் பெற்றபெயர். வெற்றிலை பாக்கு சுண்ணாம்பு ஆகிய மூன்றன் கூட்டால் அமையும் **தம்பலம்** போன்ற ஒட்டுடையவர் - உறவினர் - தம்மை, தம்பலம் என்பது **நிலக்கோட்டை** வட்டார வழக்காகும்.

தயநாத்து:

"உன் தயநாத்துக்கெல்லாம் நான்மசிய மாட்டேன்" என்பது **நெல்லை** வழக்கு. தயநாத்து என்பது **கெஞ்சுதல்** - மன்றாடுதல் - பொருளது. நாற்று - நாத்து என்றாதல் வழக்கு. தயை - தயவு - தய என நின்றது. நாறுதல் என்பது முளைத்தல்; வெளிப்படுதல் தயவு ஏற்பட நீ கெஞ்சினாலும் நான் உதவமாட்டேன் என்பது பொருளாம். மசிதல் என்பது குழைவு கொள்ளல் பொருளது. மசித்தல்=கடைதல்.

தரங்கு:

அரங்குதல் = தேய்த்தல், தடவுதல், வருடல், **அரங்கு** > **தரங்கு**. தகர ஒற்று மிகல். புல் செதுக்கும் அல்லது களை

செதுக்கும் கருவியைக் களைக் கொட்டு, களை சுரண்டி, களைகொத்தி, சுரண்டி எனல் பொது வழக்கு. **தரங்கு** என்பது **வில்லுக்குழி** வட்டார வழக்கில் களை சுரண் டியைக் குறித்தல் அரிய சொல்லியல் நெறி, எளிமையாய் மக்கள் வழக்கில் இடம்பெற்ற சான்றாம். தரங்கு என்பது குதிங்கால் என்னும் பொருளில் **கருங்கல்** வட்டார வழக்கில் இடம் பெற்றுள்ளது. தரைதல் = ஊன்றுதல்; என்னும் வழியது அது.

தரவு:

ஒருபொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு - வரவு வைத்துக் கொண்டு - அதற்குச் சான்றாகத் **தரும்** எழுத்தைத் **'தரவு'** என்பது மக்கள் வழக்காக இருந்து கல்வெட்டிலும் இடம் கொண்டது. **கலிப்பாவின்** உறுப்புகளுள் முதற்கண் தருவ தாகிய உறுப்பைத் 'தரவு' என்பதும், **குறவஞ்சிப்** பாடல் களில் வரும் 'தரு' என்பதும் எண்ணத்தக்கன.

தரவை:

தரங்கம், கடல் அலை; கடல். தரங்கம்பாடி கடல்சார் ஊர். **தரங்கம்** என்னும் கடற்பெயர் **தரவை** எனப் **பரமக் குடி** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. பரவை என்பது கடற் பெயர். பரவை>தரவை. வல்லொற்று மாற்றம் இது.

தருவை:

கால்வாய் ஓடை முதலியவற்றின் நீரால் அமைந்த ஏரிகள், குளங்கள் ஆயவை **நெல்லை** மாவட்ட வழக்கில் தருவை என வழங்கப்படுகின்றன. தருவது பெற்றுத் தருவ தாம் நீர்நிலைக்குத் 'தருவை' என்னும் பெயரீடு இருப்பது சிறப்புமிக்க ஆட்சியதாம். எ-டு: புத்தன் தருவை.

தலசு:

தலைசு என்பது ஐகாரம் அகரமாதல் முறைப்படி வந்தது. தலைமையானது, தலைமை என்னும் பொருளது அது. **பெரியகுளம்** வட்டாரத்தில் **தலசு** என்பது தலைவர் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. தலைமை பொது வழக்கும், பெரு வழக்குமாம்.

தலை:

தலை என்பது தலையைக் குறித்தல் **பொது வழக்கு.** அது தலையைக் குறியாமல் 'ஆள்', ஆளுக்கு எனக் குறித்தல் உண்டு. அதுவும் பொது வழக்காகிவிட்டது. "தலைக்கு ஐந்து கொடு" என்பதில் ஆளுக்கு என்பதே பொருள். இது **பெரும் பிழைப் பொது வழக்காகத் 'தலா'** என வழங்குகின்றது. **துலை** என்னும் ஏற்ற இறைவைப் பொறியும் தலாக் கிணறு, தலா எனப் பிழை வழக்குக் கொண்டுள்ளது.

தலைப்பிணி விலக்கு:

தலையில் முடி சேர்ந்து கற்றையாகி விடாமல் - சடை யாகி விடாமல் - தனித் தனி முடியாகப் பயன்படுத்தும் காய் சீயக்காய் ஆகும். சீத்தல் = அழுக்கு நீக்குதல். **தலைப்பிணி விலக்கு** என்பது முடிசேர்தலை மட்டுமன்றிச் சொண்டு, சொறி, ஈர், பேன் என்பனவும் பற்றாமல் செய்வது என்பதை எண்ணினால் மேலும் இவ் வழக்கின் சிறப்பு விளங்கும். இது **நெல்லை** வழக்கு.

தவ்வாண்டை:

தவ்வி ஆடுதல் தவ் வாண்டை. நீருள் தாவி விளையாடு தலைத் **திருவில்லிப்புத்தூர்** வட்டாரத்தார் **தவ் வாண்டை** என்பர். விளையாட்டு விளையாண்டோம் என்பதில் **ஆட்டு' 'ஆண்டு'** ஆயது போல ஆயது இது. தவ்வுதல்=தாவுதல். மேலெழும்புதல் பொருளது தாவுதல். சோர்வுறுதல் பொரு ளது 'தவ்' என்பது இது **மதுரை** வட்டார வழக்குமாம்.

தவசி:

தவத் தன்மை வாய்ந்த துறவியரைத் துறவி என்பது பொது வழக்கு. இப் பெயருடையார் உளர். தவசிப் பிள்ளை என்பார் துறவர் மடத்துச் சமையல் காரரைக் குறித்துப் பின்னர்ப் பொது வகையில் சமையல் செய்வார்க்கு ஆயிற்று. இது **தென் மாவட்ட** வழக்கு.

தவளைக் குரங்கு:

நிலையையும் கதவையும் இணைக்கும் வளைகம்பித் தாழ்ப்பாளைத் தவளைக் குரங்கு என்பர். வளை கம்பியைப் பெறும் வளைவு **கொண்டி** எனப்படும். ஒன்றைத் தன்னிடம்

கொள்வது கொண்டி எனப்பட்டது. கொள்ளையடிப்பது கொண்டி எனப்படுதல் பண்டை வழக்கு. **முகவை, நெல்லை** வட்டார வழக்கில் தவளைக் குரங்கும் கொண்டியும் உள.

தவளை நோய்:

தவளை தத்துவதெனத் தத்திப் பற்றும் **ஏலச்** செடியின் நோய் தவளை நோய் எனத் **தோட்டத் தொழில்** புரிபவர் வழக்கில் உள்ளது. தேரை, யானை என்பவை நோய்ப் பெயராக இருப்பது போன்றது இத் தவளை என்னும் நோய்ப் பெயருமாம்.

தவி:

தவிசு என்பது பலகை. இருப்புப் பலகை, தட்டுப் பலகை எனப்படும். அகப்பை வகையில் தட்டகப்பை என்பதும் ஒன்று. **குமரி** மாவட்டத்தில் தவி என்பது அகப்பை என்னும் பொருள் தருதலை நோக்கச் சோற்றுச் சட்டுவம் மரத்தால் ஒரு காலத்தில் இருந்தமையை உணரலாம்.

தவுள்:

பனங்கொட்டையின் உள்ளீடாக இருக்கும் பருப்பைத் **தவுள்** என்பது **தூத்துக்குடி** வட்டாரத்தார் வழக்கு. கரும்பின் கணுவூடு துண்டு தவணை தவண் எனப்படுவது போல வழங்கும் வழக்கு இது. தவண், தவுள் என்பவை கவளம் என்பது போல் **உட்கொள்ளல்** பொருளில் வழங்குதலை அறியலாம்.

தழுகை:

வழுவழுப்பு என்பதன் வழிவந்தபெயர் வாழை. அது தழு தழுப்பு என்பதன் வழியாகக் **ஏலக்காய்த் தோட்டத் தார்** வழக்கில் அறிய வருகின்றது. வாழை இலையைத் **தழுகை** என்கின்றனர். இனித் தழுகை என்பது இறந்தார்க்குப் பன்னிரண்டாம் நாள் செய்யும் கடனாகக் **கம்பம்** வட்டாரத்தில் வழங்குதல், வாழையிலையில் படைத்தல் வழியாக ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

தள்ளிவைத்தல்:

ஒதுக்கிவைத்தல் என்னும் பொதுப் பொருளில் நீங்கி, பூப்புற்ற பிள்ளையைத் தனித்திருக்க வைத்தலை **உசிலம்**

பட்டி வட்டார வழக்கில் கேட்க முடிகின்றது. ஒதுக்கம், ஒதுக்கி வைத்தல் போல்வது இது. குச்சிலுள் வைத்தல் என்பது **முகவை** வழக்கு.

தள்ளை:

தள்ளை என்பதைத் திசைச் சொல்லாகப் பழைய உரையாசிரியர்கள் உரைப்பர். தள்ளை என்பது தாயைக் குறிப்பது. குலை தள்ளும் வாழையைத் தள்ளை என்பது இலக்கிய வழக்கு. அவ்வாறே ஈன்ற தாயை வாழைப் பெயரால் குறிப்பது ஈனுதல் பொருளிலேயே யாம். வாழை குலை தள்ளுதல் ஈனல் எனப்படும். "வாழைக்குத் தானீன்ற காய் கூற்றம்" என்பது இலக்கியச் சான்று. ஈனா வாழை மக்கள் வழக்கு தள்ளையைத் தாய் என்னும் பொருளில் வழங்குதல் **குமரி** மாவட்ட வழக்கு.

தளிகை:

தளி = கோயில்; தளிகை = கோயிலில் வழங்கப்படும் தெய்வ உணவு அல்லது திருவுணவு. இது **ஐயங்கார்** வகையினரால் சமையல் என்னும் பொருளில் வழங்கப்படுகிறது.

தறிகெடுதல்:

தறி என்பது நிலைபெறல், ஊன்றுதூண். தறிகெடுதல் என்பது நிலைகெட்டு அலைதல் பொருளது. இது அவித்தல் என்னும் பொருளில் **கம்பம்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. நிலைமாறுதல் கருத்து வழியாகக் கிளர்ந்ததாகலாம்.

தன்னக் கட்டுதல்:

மாறுபட்டு இருப்பாரை அல்லது மனம் மாறி இருப்பாரைச் சரிப்படுத்துவதைத் தன்ன(னை)க் கட்டுதல் என்பது **முகவை, மதுரை** வட்டார வழக்குகள். வாங்கிய கடனைத் தீர்ப்பதும் தன்னக்கட்டுதல் ஆகும்.

தாங்கல்:

சுமை தாங்குதல் பொறுத்தல் முதலிய பொருள்களில் தாங்கல் வருதல் பொதுவழக்கு. " அவருக்கு என்மேல் கொஞ்சம் மனத்**தாங்கல்** " என்னும் வட்டார வழக்கில் தாங்கல் வருத்தம் என்னும் பொருளது. மனத்தில் துயர் தங்குவதாம் நிலை தாங்கலாயது. தாங்கல் என்பது தங்குதல்.

> தாங்குதல். இவ்வகையால் தாங்கல் என்பது **ஏரி** என்னும் பொருள் தாங்கியது." ஏந்தல், தாங்கல் " என்பவை இனி "ஏங்கல் தாங்கல்"என்பது ஏங்கி வருவார்க்குத் தாங்கலாக இருப்பது ஏங்கல் தாங்கலாம். இவை **முகவை** வழக்கு.

தாச்சி:

தா(ய்)ச்சி என்பது **தலைமை** என்னும் பொருளில் **திருப்பாச்சேத்தி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. தாயே குடும்ப - இன - த் தலைமை, தாய்த் தெய்வத் தலைமை என்பவற்றின் வழிவந்த ஆட்சி ஆகலாம். தாய்மொழி, தாய்நாடு, தாயம் என்பவற்றின் தலைமைத் தகுதியைக் கருதலாம்.

தாட்டி:

தாட்டி, தாட்டிகம் என்பவை வலிமை என்பதன் பொருள் வழிப்பட்டு வழங்குதல் **நெல்லை** வழக்கு. தாட்டு ஓட்டு என்பது இணைமொழி. தாட்டு தடை. தட்டு > தாட்டு. தட்டோர் = தடுத்து நிறுத்தினோர். (புறம்) தடுத்து நிறுத்துதல் வலியர்க்கே ஆகுமாதலால் வலிமைப் பொருள் கொண்டது. தடுத்தல், கிளித்தட்டு, தட்டுத்தடுமாறி என்பவை எண்ணுக.

தாத்து:

தாழ்ந்து பள்ளமாக உள்ள இடத்தைத் தாத்து (தாழ்த்து) என்பது தென்னக வழக்காகும். தாழ்த்து = தாழ்வான இடம்.

தாதாரி:

தாய்வழியில் வந்த உரிமையாளர் (பங்காளி) தாதாரி எனப்படுதல் **விருதுநகர்** வட்டார வழக்காகும். தாய்தாரி > தாதாரி. பட்டம் தாங்கியவர் பட்டதாரி எனப்படுவது போன்றது. தாரம் = தன்னுடைமையானது.

தாம்படிப்பு:

களத்தில் மாடுகட்டிப் போரடித்தல் பிணையல் எனப்படும். பிணையல் = ஒன்றோடு ஒன்று பிணைத்து மாடுகளை மிதிக்கவிடுதல். பிணைத்தற்கு உரிய கயிறு '**தாம்பு'** ஆகும். தாம்பால் பிணித்து மிதிப்பதால் (கதிரடித்

தல் போல) தாம்படிப்பு என்பது **கம்பம்** வட்டார வழக்காகும். தாம்பு + அணி = தாம்பணி, (தாவணி) எனல் அறிக.

தாய மாட்டுதல்:

தாய் தந்தை வழி உரிமை பாராட்டித் தடுத்து வைத்தல். "தாயமாட்டி விட்டார்கள்; இல்லாவிடில் நேற்றே வந்திருப்பேன்" என்பது வழங்குமொழி. இது **நெல்லை** வழக்கு. **தாயம்** என்பது தாயவிளையாட்டு. அவ் விளையாட்டில் ஈடுபட்டவர் எழுந்துவருதல் அருமை. ஆதலால் அதன் வழி உண்டாகிய வழக்குச் சொல்லும் ஆகலாம்.

தாராளம்:

தார் என்பது படை. பகைவர் நாட்டில் செல்லும் படைஞர் தமக்கு அகப்பட்ட பொருள்களை எல்லாம் தமக்காக அள்ளிக் கொள்வதுடன் தம்மொடு வருவார்க்கும் கேட்பார்க்கு மெல்லாம் வழங்குதல் தாராளம் ஆகும். இது பொது வழக்கு.

தாரி:

தார் என்பது நீண்டு குறுகிய நிலம். நெடும் போக்காக இருப்பது. அதன் வரப்பும் அதற்குத்தக நெடிது செல்லும். **தாரி** என்பது தாரியாம் நிலத்து வரப்புக்கு ஆகி, அது **நடைவழி** ஆதலால், நடைவழி என்னும் பொருளும் தருதல் **மதுரை** வழக்காகும்.

தாலி:

மகளிர் அணியும் தாலி பொதுவழக்குச் சொல். செம்மறி யாட்டின் கழுத்தின் கீழே இரண்டு **தசைத் தொங்கல்கள்** தொங்குவது உண்டு. அவற்றைத் தாலி என்பது **ஆயர்வழக்கு. தாலி** என்பது தொங்குவது என்னும் பொருளது. தால் - நாக்கு. தாலம் = பனை.

தாவடி:

தாழ்ந்த அடி என்பது தாவடி எனல் பொது வழக்கு. மரத்தின் தாழ்ந்த கிளையைத் **தாவடி** என்பது **மதுரை** மாவட்ட வழக்காகும். தாழ்வு > தாவு. எ-டு: வீழ்வு > வீவு.

தாவு:

வீழ்வு என்பது வீவு என்றும், வாழ்வு என்பது வாவு என்றும் வழங்குவது போல் **தாழ்வு** என்பது **தாவு** ஆவது வழக்கு. தாழ்வு = **பள்ளத்தாக்கு,** கிடங்கு. "மேடு தாவு பார்த்து வண்டியோட்டு" என்பது வேளாண் தொழில் வழக்கு. கழுத்தின் கண்டத்தின் கீழேயுள்ள குழியைத் தாவு என்றும் கூறுதல் உண்டு. "தாவைப் பிடித்து நெரித்து விட்டான்" என்பர். இவை **தென்னக** வழக்குகள்.

தாளி:

தாளியடித்தல் என்பது சங்கநூல் ஆட்சி. பயிர்களின் செறிவைக் குறைக்கப் **பலகு** என்னும் சட்டத்தை ஓட்டுதல் பலகடிப்பு எனப்படும். அது பல் பல்லாக இருக்கும் கருவி. பலகடிப்பைத் **தாளியடித்தல்** என்பர் பழைய உரைகாரர். பலகடித்தல் என்பது **பல்லி**யாடல் என்பது பழ வழக்கு. **நெல்லை** வழக்கு இது.

தான்:

குழம்பிலே போட்ட காயைத் '**தான்**' என்பது **பார்ப்பனர்** வழக்கம். எதனைக் கொண்டு - மூலமாகக் கொண்டு - செய்யப் பட்டதோ அதற்கு அப் பெயரிடல் வழக்கம். பூண்டு போட்டது பூண்டுக் குழம்பு. கத்தரிக்காய் போட்டது கத்தரிக்காய்க் குழம்பு. ஆதலால் தான் என்பது எது முதன்மைப் பொருளோ அதனைத் 'தான்' எனல் வழக்காயிற்று.

திடாரிக்கம்:

திடம் = வலிமை. **ஆரிக்கம்,** பின் ஒட்டு. நோக்குக; ஆரவாரிக்கும் "தங்களிடம் உண்மையில்லாதும் இவ்வளவு திடாரிக்கமாக அயலார் பேசும் போது, தமிழர் தங்களிடம் உண்மை இருந்தும் வாய்மூடிக் கிடக்கிறார்களே" என்று வருந்துவார் **பாவாணர்**. திட்டம்>திடம். திட்டம் உறுதிப் பாடானது. இது **நெல்லை** வழக்கு.

திப்பி:

புளிக்கரையல் செய்யும்போது கரையாத எச்சம் திப்பி எனப்படும். அவ்வாறே கரையாததும் சாறு எடுக்கப்பட்ட

எச்சமும் திப்பி எனல் **தென்னக** வழக்கு. கரும்புச் 'சக்கை'; சோளச் 'சக்கை' என்பவையும் திப்பி போன்ற வழக்கே.

திரட்டி:

ஒரு பெண் பூப்படைதலைத் 'திரட்டி' என்பது **பார்ப்பனர்** வழக்கு. திரளுதல் என்பது பருவமாதல் ஆகும். திரட்டி விழா பூப்பு நீராட்டு விழா. வட்டாரம் தோறும் இனம் தோறும் இதற்கு வழங்கும் சொற்கள் மிகப்பலவாம்.

திரவக்கொடி:

கொடியைத் திரட்டி வளைத்து பானை குடம் ஆயவை வைக்கப் பயன்படுத்தும் **புரிமணை** (பிரிமணை)யைத் **திரவக் கொடி** என்பது **கொங்கு** நாட்டு வழக்கு. திரட்டப் பட்ட கொடி என்னும் முறையில் திரளக் கொடி எனப்பட்டு, திரவக் கொடியாகத் திரிந்திருக்கலாம்.

திராணி:

திராணி என்பது வலிமை என்னும் பொருளில் **குமரி, முகவை, நெல்லை** வழக்காக உள்ளது. வலிமை யற்றவனைத் திராணி கெட்டவன் என்பர். திரன் வலிமை. திரனை உடைமை திரனி > திரானி > திராணி.

திரிமணை:

மணை என்பது அடிக்கட்டை, துண்டுப்பலகை எனப் பொருள் தரும் சொல். திரிகை, மரத்தினால் முற்காலத்தில் செய்யப்பட்டு வழக்கில் இருந்தமையால் அதனைத் திரிமணை (திரிகை) என்பது **ஒட்டன்சத்திர** வழக்கு ஆயிற்று. **மணை** எ-டு: அரிவான்மணை.

திரிகால்:

'கால்' என்பதற்குச் சக்கரம் என்பது ஒரு பொதுப் பொருள். சக்கரம் சுழல்வது கொண்டு **திரிகால்** என வழங் குதல் **தலக்குள** வட்டார வழக்காக உள்ளது. தலைக்குளம் தலக்குளம் எனப்பட்டது.

திருமாளிகை:

அடியார் ஒருவர் பிறந்த வீட்டைத் **திருமாளிகை** என்பது மாலிய வழக்காகும். திருமாளிகைத் தேவர் என்னும்

இசைப்பா வல்ல சிவனிய அடியார் பெயரால் திருமாளிகை சிவனியச் சார்புடைமையும் புலப்படும். **திரு** = தெய்வத் தன்மை.

திருவலகு:

திருவலகு இட்டான் என்பது இறையனார் களவியல் உரை. **அலகிடுதல் = பெருக்குதல். அலகு = பெருக்குமாறு.** திருக்கோயில் வழக்கில் இருந்த இது பார்ப்பனருள் மாலிய வழிபாட்டார் (**ஐயங்கார்**) வீட்டு வழக்காகக் கொண் டுள்ளனர்.

திருவாதல்:

பூப்படைதல் என்பதைத் **திருவாதல்** என்பது கொங்கு நாட்டு வழக்கு. 'திரு' என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை என்னும் பேராசிரியர் (தொல்காப்பியம்) உரையைக் கருதலாம். அதன் பொருள் அழகு. இனிச் செல்வம் என்பதும் அது. அதனைப் பெறாளை **இருசி** என்பது பொது வழக்கு.

தீ:

தீ, தே என்பவை இனிமைப் பொருள் தருதல் பொது வழக்கு. தீ என்பது அழகு என்னும் பொருளில் **அம்பா சமுத்திர** வட்டார வழக்காக உள்ளது. தீவாக = அழகாக. இதனை நோக்க, நீர் சூழ்ந்த நிலப்பகுதியாம் **தீர்வு** (தீவு) தரும் காட்சியின்பம் துய்த்த பேற்றால் **தீவு** அழகு என்னும் பொருளில் வழங்கித் 'தீ' என அமைந்திருக்கலாம். தீவாக என்னும் சொற்றொடர் வழக்கும் இதனை விளக்கும். 'தீயாக' என வாராமை அறியவேண்டும்.

தீசல்:

எரிதல், எரிந்து கருகல் வாடை என்பவை பொது வழக்குப் பொருள். ஆனால் **பார்ப்பனர்** வழக்கில் தீசல் என்பது **பொறாமை** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. உள்ளெரிவே பொறாமை ஆதலால் அதன் வெளிப்படு விளக்கம் இதுவாம்.

தீத்தாங்கி:

பயன்படுத்தி முடித்த பொருள்களை - அடிக்கடி எடுத்துப் பயன்படுத்தாத பொருள்களை ஒதுக்கிடத்தில்

வைப்பது வழக்கம். கூரை வீடுகளில் இதற்கெனப் பரணை அமைப்பது உண்டு. **பரணை** என்னும் பொருளில் தீத்தாங்கி என்பது **திருமங்கல வட்டார** வழக்காக உள்ளது. பயன் படுத்தித் தீர்ந்த பொருள்களைத் தாங்குவதால் இப் பெயர் பெற்றிருக்கும்.

தீந்து:

வண்டிச் சக்கரத்தில் தேய்மானம், ஒலி முதலியவை இல்லாமல் பாதுகாக்க **'மை'** போடுவது வழக்கம். 'மசகு' என்பது **முகவை** வழக்கு. **திருச்செங்கோடு** வட்டாரத்தில் மை என்பதைத் தீந்து என்கின்றனர். வைக்கோலை எரித்துக் கரியாக்கி அக் கரியில் எண்ணெய் விட்டக் குழப்பிப் பயன் படுத்துவர். ஆதலால், அவ் வினைப்பாடு கொண்டு **'தீந்து'** என வழங்கப்படுவதாயிற்று.

தீயல்:

தீப்போல் எரிவு உண்டாக்குவதைத் தீயல் என்று **நாஞ்சில் நாட்டில்** வழங்குகின்றனர். எரிக்கும் குழம்பு காரக் குழம்பு ஆகும். எரிதல் வேதல் என்பதை வயிறு எரிதல் (வயிற்றெரிச்சல்) வயிறுவேதல் என வேதனைப்படுத்துதல் பற்றிய வழக்கு உண்டு. தீயல் என்பது எரிதல் பொருளில் **காரக் குழம்பைக்** குறித்தல் அருகிய வழக்காக அறியத் தக்கதாம்.

தீயாட்டு:

துணியைப் பந்தாகச் சுருட்டி எண்ணெயில் ஊற வைத்துத் தீமூட்டிச் சுழற்றுதல் சூ(ழ்)ந்து எனப்படுதல் பொது வழக்கு. அதனைத் **தீயாட்டு** என்பது **குற்றால** வழக்கு. தீப்பந்தம் கொண்டு சுற்றி ஆடுதலால் பெற்ற பெயர் இது.

தீற்றி:

திற்றுதல் = தின்னுதல், உண்ணுதல். திற்றி > தீற்றி. தின் > தீன் > தீனி போல. உணவைத் **தீற்றி** என்பது **இலவுவிளை** வட்டார வழக்கு. **துற்றுதல்** என்பதும் தின்னுதல் பொருளில் வரும். துற்றுதல் > திற்றுதல் > தீற்றி.

துக்காணி:

'துண்டு துக்காணி,' என்றும் 'துட்டு துக்காணி' என்றும்; வழங்கும் இணைச்சொல்லுள் ஒன்று **துக்காணி**. துண்டு என்பதனினும் சிறிது **துக்காணி** என்பதாம். **துக்கடி** என்பது நில அளவைப் பெயர்களுள் ஒன்று. மிகச்சிறிய நிலப்பரப்பு. **முகவை, நெல்லை** வழக்கு இது.

துண்டம்:

ஒரு பெரும் பொருளைப் பகுத்துத் துண்டு போடுவது துண்டு என்றும் துண்டம் என்றும் வழங்கப்பெறும். 'துண்டு துண்டாக' ஆக்கு என்பது ஏவல். "துண்டம் துண்டம் செயும் அரி" என்பார் அருணகிரியார். துண்டம் என்பது **ஆட்டுத் தரகர்** வழக்கில் 60 ஆடுகளைக் குறிப்பதாக வழங்குகின்றது.

துணித்து:

துணித்து என்பதற்குத் துண்டாக்கி என்பது பொதுப் பொருள். துணிக்கப்பட்ட துண்டுக்குத் துணித்து என்பது **குமரி** வட்டார வழக்கு. தனித்தாக அமைந்தது **தனித்து** என்றும், **தனியன்** என்றும் வழங்கப்படும் வழக்குப் போல்வது இது.

துப்பு:

'துப்புக் கெட்டவன்' என்பது 'அறிவு கெட்டவன்' என்னும் பொருளில் **முகவை** வட்டார வழக்காக உள்ளது. துப்பு வலிமை; அது துய்க்கும் உணவால் உண்டாவது பற்றிய ஆட்சி. **அறிவு கெட்டவன்** என்பது, 'பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம்' என்பதன் வழியதாகலாம். மானம் தவம் குலம் கல்வி எனப் பலவும் பசிவந்திடப் போம் என்பதொரு தனிப்பாடல்.

துப்புணி:

'துப்பும் நீர்' எனபதைத் 'துப்புணி' என **விளவங் கோடு** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றனர். தண்ணீர் தண்ணி எனப்படுவது போல், 'ணீர்' 'ணி' யாகிவிட்டது. துப்புணி = எச்சில் (துப்பு நீர்). உமிழ் நீர் என்பதும் அது.

துப்பு என்பது 'துய்ப்பு' என்பதன் தொகுத்தல். அதன் செவ்விய வடிவம் அந் நீரின் துய்ப்புச் சிறப்பைக் காட்டுவது.

அதன் எழுத்துக் குறையோ (துப்பு) இழிமை ஆகிவிட்டது. உண்டது அறச் செய்யும் அருமைநீர் அறியாமையால் பாழாக்கப்படுவது சொல்லால் தெளிவாகின்றது.

தும்பைக் காலி:

தும்பைப் பூ நல்ல வெண்ணிறமானது. "சலவை தும்பைப் பூப் போல உள்ளது" என்பது பாராட்டு மொழி. உவமை வகையால் சலவையைக் குறித்த தும்பை சலவை செய்வாரைக் குறிப்பதாகத் 'தும்பைக் காலி' எனப்பட்டது. இது, **திண்டுக்கல் வட்டார** வழக்கு. ஏகாலி எனச் சலவையரைச் சொல்லுவதில் உள்ள 'காலி' தும்பையொடு ஒட்டப்பட்டுள்ளது. ஏகாலி என்பது எழுகாலி என்பதன் பிழைவடிவு. அவர்கால் இரண்டு; கழுதைகால் நான்கு; கவைக் கொம்பின் கால் ஒன்று; ஆக ஏழுகால் என்பர். ஏகாலி **நெல்லை, முகவை** வழக்கு.

துமித்தல்:

துளித்தல், துமித்தல் எனப்படல் கம்பராமாயண வழக்கு. மோர்த்துளி மோர்த்துமி என்றாகும் என்பது கம்பர் பற்றிய ஒருகட்டுக் கதை. துமித்தல் என்பது துளித்தல் ஆகிய **தூவுதல்** பொருளில் **யாழ்ப்பாண** வழக்காக உள்ளது. "துமிதம் ஊர்புக" என்பது இராமாயணம்.

துரப்பு:

துடைப்பு துடைப்பம் என்பவை வாரியலைக் குறிக்கும், பொது வழக்குச் சொல். துரப்பு என்பது **துடைப் பத்தைக்** குறிக்கும் சொல்லாகக் **குமரி வட்டார** வழக்கில் உள்ளது. தூர்த்தல் (தூர்ப்பு) என்பது பெருக்குதலைக் குறிக் கும். **தூர்ப்பு > துரப்பு.** ஆகியிருக்கும். துடைப்பு துரப்பு ஆகாது. துடப்பு, தொடர்பு என்றே ஆகும். தூர்த்துக்குடி (தூத்துக்குடி) மேடாக்கப்பட்டு அமைந்த ஊர். தூர்தல். காது தூர்தல் = காதுத் துளை மூடிப்போதல். "தூர்வை அள்ளல்" உழவர் பணிகளுள் ஒன்று.

துல்லியம்:

இது சரியாக இவ்வளவு எடை இருக்கும் என மதிப்பிடு வதைத் **துல்லியமாக** என்பது **தென்னக** வழக்கு. துல்லியம்

என்பது **துலைக் கோலால்** (தராசால்) **நிறுத்துச் சொல்லப்** படுவது போன்றது என்பதாம்.

துவ்வல்:

தூவி என்பது இறகு. பறவைகளின் இறகு காற்றில் பறத்தல் கண்டு தூவி எனப்பட்டது. தூவுதல் என்பது துவ்வல் ஆகிப் பறவை இறகைக் குறித்தது. இது **விளவங் கோடு** வட்டார வழக்கு ஆகும்.

துவக்கு:

துப்பாக்கி என்பதைத் '**துமுக்கி**' என்றார் பாவாணர். 'தும்' 'டும்' 'துமீல்' 'டுமீல்' என்பவை ஒலிக்குறிப்புகள். துமுக்கி என்பதற்கு முற்படத் **துவக்கு** என்னும் சொல் துப்பாக்கி என்னும் பொருளில் **யாழ்ப்பாண** வழக்காக உள்ளது.

துவரம்:

துவர்த் தன்மை உடையது 'துவரம்' ஆகும். துவர்ப்பு, துவர்த் தன்மை யுடைமையால் பெற்ற பெயர். துவரங் குறிச்சி செம்மண் மலையாக அமைந்ததால் பெற்ற பெயர். துவரம் பயறு வண்ணத்தாலும் சுவையாலும் பெற்ற பெயர். பெரிதும் துவரைப் பயறு இட்டுச் செய்யப்படும் **பொறியல்** கறியைத் **துவரம்** என்பது **தென்னக** வழக்கு.

துளைக்கால்:

வாய்க்கால் என வழங்கப்படும் பொது வழக்குச் சொல் **தஞ்சைப்** பகுதியில் துளைக்கால் என வழங்கப்படுகிறது. நீர் தேங்கிய குளம், ஏரி முதலியவற்றில் இருந்து நீரை வெளி யேற்றிப் பயிருக்குப் பாய்ச்சுதல் வழக்கம். நீர் வெளியேறும் மடையில் **துளைகள்** உண்டு. அதனை அடைக்கவும் திறக்கவும் துடுப்பு அல்லது அடைப்பு உண்டு. துளையில் இருந்து வெளியேறி வாய்க்காலுக்கு நீர்வருவதால் வாய்க் காலைத் துளைக்கால் என்றனர். துளை, **கண்** எனப்படும் ஆதலால், **கண்வாய்** என்பதும் அது.

தூக்கம்:

உறக்கம் என்னும் பொருளில் தூக்கம் என வழங்குதல் உண்டு. **தூக்கம்** என்பது உயரம் என்னும் பொருளிலும்

கூடுதல் என்னும் பொருளிலும் **நெல்லை** வழக்கில் உண்டு. தூக்குவது மேலெடுத்தலாதல் **உயரப்** பொருள் தந்தது. உரிய அளவிலும் மிகுதியாதலைத் தூக்கு என்பர் அது, இனிப்பு தூக்காக உள்ளது என்பது போன்றவற்றில் வழங்கும். அது தூக்கம் எனப்படாமல் **'தூக்கு'** என நிற்கும். தூக்கு என்பது துணிகாயப்போடும் **கொடிக் கயிற்றுக்குப்** பெயராகப் **பழனி** வட்டார வழக்கில் உள்ளது.

தூச்சம்:

தேள்கடி பாம்புக்கடி முதலியவற்றுக்கு மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டே, துணியை வீசுதல் **'பார்வை பார்த்தல்'** எனப்படும். தூசு என்பது துணி. துணி வீசிப் பார்வை பாத்தலைத் தூச்சம் என்பது **அகத்தீசுவர** வட்டார வழக்காகும்.

தூட்டம்:

தூட்டம், தூட்டை என்பன கள்ளத்தனம், வஞ்சம் என்னும் பொருளில் **மூக்குப் பீரி** வட்டாரத்தில் வழங்கு கின்றது. துட்டின் வழியாக ஏற்படும் சிக்கல் துட்டம் ஆகி, தூட்டமாகலாம்.

தூதை:

தூதை என்பது தொல்பழங்கால **முகத்தலளவைப்** பெயர்களுள் ஒன்று. **தொல்காப்பிய** உரையாசிரியர்கள் தூதை என்பதைக் காட்டுவர். கலம் என்பதும் அளவைப் பெயரே. தூதை, **சிறுபானைக்குப்** பெயராகக் **கருங்கல்** வட்டார வழக்கில் இருப்பது, தென்னகத் தமிழின் தொல் பழஞ் சான்றையும், பழமை போற்றும் காப்புணர்வையும் வெளிப்படுத்தும்.

தூப்பான்:

தூர்த்தலுக்கு ஆகும் வாரியல் தூர்ப்பான் என மதுரை வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. துடைப்பத்திற்குரிய பெயர்கள் வட்டாரம் தோறும் அருமை அருமையாக விளங்குகின்றன. அதுபோல் பூப்பு பற்றிய சொற்களும் வட்டாரம் தோறும் அரிய அரிய வழக்குகளைக் கொண்டுள.

தூம்பாக்குழி:

அங்கணம் என இருவகை வழக்கிலும் வழங்கும் சொல், **மதுரை** வட்டாரத்தில் **தூம்பாக்குழி** என வழங்குகின்றது. தூம்பு என்பது துளை. தூம்பொடு கூடியமைந்த குழி என்பது நல்ல விளக்கமாகும்.

தூரி:

ஊஞ்சல் (ஊசல்) என்பது வரிப்பாடலாக இளங்கோ வடிகளாரால் பாடுபுகழ் பெற்றது. ஊஞ்சல் வகையுள் ஒன்றாய வலைப் பின்னல் ஊஞ்சல் **மதுரை** வட்டாரத்தில் தூரி எனப்படுகின்றது. ஊஞ்சலாடல் தூரியாடல் எனப் படும். அது தொட்டில் என்னும் பொருள்தருதல் **முகவை** மாவட்ட வழக்காகும். இனிக் கட்டிலே தூரியாகக் கட்டி ஆடுவதும் தூரி எனப்படும்.

மரத்தின் அடிப்பகுதியை (தூர்) தூரி என்பது **சீர்காழி** வட்டார வழக்கு.

தூவல்:

தூவல் என்பது **மழைப்** பொழிவு. இது, தொன்மை யான இலக்கிய வழக்கு. தூவல் என்பது **எழுதுகோல்**. இது புதுவழக்கு; பாவாணர் கொடை. தூவல் என்பது உணவு என்னும் பொருளில் **திண்டுக்கல்** வட்டாரத்தில் வழங்குகின் றது. தூவல் பயிர்க்கும் (உயிர்க்கும்) உணவாவதுடன், உணவு ஆக்கித் தருதல், "துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத் துப்பாய தூஉம் மழை" என்னும் குறளால் விளக்கமுறும். அவ் விளக்கம் பொது மக்கள் வெளிப்பாடு, தூவல் என்பதற்கு **உணவுப் பொருள்** கண்டதாம்.

தெட்டுதல்:

தெட்டுதல், **திருடுதல்** பொருளில் **மதுக்கூர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. "தெட்டாதிரான் பணி செய்திரான்" என்னும் தனிப்பாடல் திருடாமல் வேலை செய்யான் என்னும் பொருளது. தெட்டுதல் வழியாகச் சேர்க்கப் படுவதே 'தேட்டு' என்னும் கருத்து மக்களுக்கு இருந்தமை வெளிப்படுத்தும். வழக்கு என்பது சொல்லால் விளக்கம் பெறல் ஆகும்.

தெண்டல்:

தெண்டல் என்பது கரட்டான் அல்லது ஓணான் என்னும் பொருளில் **அகத்தீசுவர வட்டார** வழக்காக உள்ளது. கரடு என்பது கரிய பாறை. அதில் இருப்பது கரட்டான். திண்டல் என்பது திண்டு போன்ற பாறை; சான்று திண்டுக்கல். திண்டு > தெண்டு. தெண்டில் இருப்பது தெண்டல் என **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காக உள்ளது. தெண்டல், **பச்சோந்தி**.

தெம்பாளி:

திடமானவர் என்பதைத் 'தெம்பாளி' என்பது தென்னக வழக்கு. தெம்பு + ஆளி. தெம்பு = திடம். **தெம்மாடி** என்பது இதற்கு மாறான சொல். தெம்பு அற்றவர் என்னும் பொருளது. தெம்பு ஆடிப்போனவன்(ர், ள்) தெம்மாடியாம்.

தெரிப்பு:

காதில் குழந்தைப் பருவத்தில் அணியும் அணிகளுள் ஒன்று தெரிப்பு. அது, ஒரு குண்டு, சுரை, ஓடாணி என்னும் மூன்று பிரிவுகளையுடைய சிறிய அணிகலமாகும். சற்றே வயது வந்ததும் தெரிப்பைக் கழற்றிக் கடுக்கன் போடுவர். தெரிப்புக்கு முன்னே அணியப்படுவது வாளி எனப்படும் வளையம் ஆகும். இவை **தென்னக வழக்கு**.

தெரிப்புக் கட்டுதல்:

மாரியம்மன் வழிபாட்டில் **பூக்குழி** இறங்குதல் என்பது ஒன்று. தீயையும் பூவாக எண்ணி இறங்குவது அது. அதற்கு நோன்பு கொண்டு கயிறு கட்டுதல் வழக்கமாதலால், **பூக்குழி இறங்குதல்** தெரிப்புக் கட்டுதல் என **மேலூர்** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. காதில் போடும் அணி ஒன்று **தெரிப்பு**. காது குத்தி முதற்கண் போடும் சிறு காதணி. அதனைக் குத்தத் தக்க இடம் தேர்ந்து குத்துதல் பற்றி வந்த பெயர். தெரிப்பு, **நெல்லை, முகவை** வழக்குகள்.

தெல்லி:

மீன்பிடி கூடையைத் தெல்லி என்பது **நெல்லை** வழக்கு. உருண்டைச் சுரைக்காய் போன்ற வட்ட வடிவினது அது. மீன் ஒழுகிப் போகாமல் நீர் ஒழுகிப் போகும்

அமைப்பினது. இல்லி, என்பது **ஓட்டை**. இல்லிக்குடம் = ஓட்டைக் குடம் (நன்னூல்). கேட்டதைக் கேட்டவுடன் போகவிடும் மாணவன் இயல்புக்கு உவமையாவது அது. **இல்லி > தெல்லி** ஆயது தகரப்பேறு ஆகும்.

தெல்லிச்சட்டி:

தெல்லி ஓட்டை என்னும் பொருள் தருவது தெல்லியில் சொல்லப்பட்டது. **தெல்லி = துளை, கண்.** துளைச் சட்டி, கண் சட்டி என்று பொது வழக்காக உள்ள வடி சட்டியைத் **தெல்லிச் சட்டி** என்பது **பானை வனைபவர்** வழக்காகும்.

தெள்ளுத்தண்ணீர்:

தெள் = தெளிவு. தெளிந்த நீர்க் கஞ்சியைத் தெள்ளுத் தண்ணீர் என்பது **நெல்லை** வழக்கு. கஞ்சித் தண்ணீர் சோற்றுத் தண்ணீர், நீர்க் கஞ்சி எனப்படுதல் (நீராகாரம்) உண்டு. நீற்றுத் தண்ணீர் (நீச்சுத் தண்ணீர்) என்பதும் வழக்குகளே.

தெளியக் கடைந்தவன்:

கடைந்து வெண்ணெய் எடுக்கப்பட்ட மோர்க்கு **'தெளிவு'** என்பது பெயர். அதில் இருந்து வெண்ணெய் எடுக்கப்பட்ட பின்னரும் ஏதேனும் இருக்குமெனக் கடைந்து பார்த்தல் தெளியக் கடைதல் ஆகும். இல்லை என்று சொல்லியும் இருக்கும் எனத் தேடுபவனைத் **தெளியக் கடைந்தவன்** என்பது **நெல்லை** வழக்கு.

தெளிவு:

வடித்து எடுத்துத் தெளிவாக்கப்பட்ட **பதனீரைத் தெளிவு** என்பது **தென்னக வழக்கு.** தெளிவு கருத்துப் பொருளில் "தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும்" எனவரும்; (திருக்குறள்).

தெளிகணன்:

தெளிகணன் என்பது தெளிந்த பார்வையன் எனப் பொருள் கொள்ளத்தக்கது. ஆனால் **செட்டி நாட்டு** வழக்கில் அவையறிந்து - ஆளறிந்து - **பழகத் தெரியாதவன்**

என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. இவ் வெதிரிடைப் பொருள் மங்கல வழக்கு ஆகலாம்.

தென்னு:

தென்னுதல் தென்னு என்பவை **வளைதற்** பொருளவை. பல் கோணியிருத்தலைப் பல் தென்னியிருக்கிறது என்பதும், தேங்காயைத் தென்னி எடு என்பதும் வழங்கு தொடர்கள். தென்னை என்பதன் வளைவுப் பொருள் புலப்படத் **தென்னு** என்பது **குமரி மாவட்ட** வழக்காக உள்ளது.

தேக்குதல்:

நீரைத் **தேக்குதல்** என்பது தடுத்து நிறுத்துதல் ஆகும். நீர்த் தேக்கம், தேக்கடி, தேக்கு என்பவை தேக்க வழிப்பட்ட சொற்கள். ஒருவரை ஏதேனும் ஒரு வகையால் வராமலோ செல்லாமலோ தடுத்து நிறுத்துதலைத் தேக்குதல் என்பது **பெட்டைவாய்த்தலை** வட்டார வழக்காகும்.

தேசிக்காய்:

தேசி என்பது தேசத்தான் தேசத்தது என்னும் பொருளது. **இலாமிச்சை** எனப்படும் எலுமிச்சை வெளிநாட்டில் இருந்து இங்கு வந்தமையால் வேறு தேசத்தில் இருந்து வந்தது என்னும் பொருளில் **தேசி** எனப்பட்டது. தேசிக்காய் என இலாமிச்சைக் காயை வழங்குதல் **இலந்தைக்குள** வட்டார வழக்காகும். அயல் தேசத்தான் **பரதேசி** எனப்படுதலும். மண்ணெண்ணெய் **சீமை** எண்ணெய் எனப்படுதலும் கருதத்தக்கவை.

தேரி:

காற்று மோதியடித்தலால் கடற்கரைப் பகுதியில் உள்ள மணல் மேடுபட்டு மலைபோல் உயர்ந்து தோற்றம் தரும். அது தேரி எனப்படும். கடற்கரை சார்ந்த **கள்ளி, தாழை** என்பவற்றை யன்றித் தென்னை, பனை மரங்களின் உச்சியைத் தொடவும் ஏன் மறைக்கவும் கூட தேரிகள் உண்டு. **தேர்போன்று** உயர்ந்து தோன்றும் மணற் குவியலைத் தேரி என்பது அரிய உவமை ஆட்சியாம். தேரிப் பெயரால் ஊர்ப் பெயர்களும் **நெல்லைப்** பகுதியில் உண்டு.

தை:

தைத்தல் ஊன்றுதல் பொருளது. துணி, தோல் முதலியவற்றில் ஊசியை ஊன்றித் துளைத்தல் தைத்தல், தையல் எனப்படும். அதுபோல் நிலத்தில் ஊன்றி நடுவதாம் **நாற்று** ஊன்றுதல் பொருளில் 'தை' என்பது **குமரி மாவட்ட** வழக்காக உள்ளது.

தைப்பாறுதல்:

இளைப்பு ஆறுதல், **தகைப்பு** ஆறுதல் என்பவை **தைப்பாறுதல்** எனப்படும். களைப்பு ஆறுதல், 'களை ஆறுதல்' என்று வழங்குதல் **தஞ்சை** வழக்கு. தைப் பாறுதல் **நெல்லை, முகவை** வழக்கு. தகைப்பு = நீர்வேட்கை. தகைப்பு நீக்குதல் (தாகம் நீக்குதல்) தெம்பாக்கிவிடும்.

தொக்கு: (1)

ஒன்றோடு ஒன்று இணைவது தொடக்கு, தொடுக்கு ஆகும். இரண்டு மூன்று பொருள்களைக் கலந்து அரைக்கும் துவையலைத் தொக்கு என்பது **தென்னக** வழக்கு. "உனக்கு நான் என்ன தொக்கா?" என்பது இளைத்தவனா என்னும் பொருளது. சோறு உண்ணத் தொட்டுக் கொள்வது (தொக்கு, துவையல்) போன்றவனா? என்னும் பொருளது. **நெல்லை** வழக்கு. இது கறிவேப்பிலை போன்றது.

தொக்கு: (2)

கேழ்வரகு மாவில் நீர்விட்டுக் கரைத்து போட வேண்டும் அளவு உப்புப் போட்டு வெயிலில் காயவைத்துப் புளிக்கச் செய்யும் கூழ்மாவைத் **தொக்கு** என்பது **கம்பம்** வட்டார வழக்கு. பலவும் தொகுத்துப் புளிக்க வைத்தலால் தொக்கு எனப் பெயர் பெற்றதாகும். தொக்கக்கால் = கூடினால்; தொக்கு, கூட்டப்பட்டது.

தொஞ்சை:

தொய்தல் = வளைதல். தொய்வு = வளைவு. துரட்டி (தோட்டி) எனப்படும் **தொடுவைக்** கம்பைத் தொஞ்சை என்பது **திருப்பரங்குன்ற** வட்டார வழக்காகும். தொடு வளைவுப் பொருள் தருவதுபோல், தொய்வும் வளைவுப் பொருள் தருவதே.

தொட்டப்பா:

அப்பாவாகிய தந்தைக்குப்பின் அறிவுத் தந்தையாக (ஞானத் தந்தையாக) விளங்கும் கிறித்தவக் குருவராம் தந்தையைத் தொட்டப்பா என்பது **நெல்லைக் கிறித்தவர்** வழக்காகும். தொட்டு வாழ்த்துரைக்கும் அப்பா என்னும் பொருளில் தொட்டப்பா எனப்பட்டாராம்.

தொட்டப் பாட்டு:

தொட்டில் கட்டுதலைத் 'தொடுத்தல்' என்பர். தொட்டிலில் குழந்தையை இட்டுப் பாடும் தாலாட்டுப் பாடலை, **ஒட்டன்சத்திர** வட்டாரத்தார் **தொட்டப்பாட்டு** என்பர். தொடுக்கப் பட்டது **தொட்டம்** என்க.

தொட்டி:

தொடுதல் = தோண்டுதல். தொட்டி = தோண்டப்பட்ட பள்ளம், பள்ளம் போன்ற நீர்த் தொட்டி. "**தொட்டிப் பள்ளமாகத்தளம்** கிடக்கிறது; நீர் வாட்டம் பார்க்க வில்லையா?" என்பது **கொத்தர்** வழக்கம்.

தொடங்கட்டுதல்:

புறப்பட்டு ஒருவர் செல்லு போது குழந்தையோ பிறர் ஒருவரோ உடன் தாமும் வருவதாகப் புறப்படுதல் **தொடங்கட்டுதல்** என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கு. தொடங்கும் வேளையில் தடையாதல் என்னும் பொருளது இது.

தொடல்:

தொடுத்த வளையங்களால் அமைந்த பின்னல் சங்கிலி. அது 'தொடர்' என்பது. தொடர்தலால் பெற்ற பெயர் அது. தொடுதல் என்பதும் தொடர்தலே ஆதலால் **தொடல்** என்பது **சங்கிலி** என்னும் பொருளில் **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. "**தொடர்ப்படு** ஞமலி" (சங்கலியில் கட்டப்பட்ட நாய்) என்பது **புறநானூறு**.

தொடாம் பழம்:

தொடுத்து வைக்கப்பட்ட தொடர்போல் சுளைகளை யுடைய **ஆரஞ்சுப் பழத்தைத்** தொடாம் பழம் என்பது

இலாலாப் பேட்டை வட்டார வழக்காகும். தொடராம் என்பது தொடாம் எனப் பேச்சு வழக்குப் பெற்றதாகலாம்.

தொடு கோல்:

வளைந்த குரடு உடைய கம்பு தொடுவையாகும். அது **தொடு கோல்** எனக் **கம்பம்** வட்டாரத்தில் வழங்குகிறது. **தொடுத்தடி, தொடுக்கம்பு** எனவும் வழங்கும். **தொடுவைக் கம்பு** என்பது பொது வழக்கு.

தொடுதல்:

காலில் அணியும் மிதியடி போடுதல் **தொடுதல்** எனப்படும். மிதியடி தொட்டார் என்பர். கையால் தொடுதல் அன்றிக் காலால் தொடுதலுக்கும் ஆயது. கையில் தொடுக்கும் தொடி (வளையல்) என்பதை எண்ணலாம். மிதியடி போடுதலைத் தொடுதல் என்பது **திருச்செங்கோடு** வட்டார வழக்காகும். **'தொடுதோல்'** (செருப்பு) என்பது இலக்கிய ஆட்சி.

தொடும்பு:

தோல் என்னும் பொருளில் தொடும்பு என்பது **இறையூர்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. **தொடக்கு** என்பது தசைப் பொருளது. தொடுதோல் என்பது செருப்பு. ஆதலால் தொடு என்பது தோல் ஆகித் தொடும்பு எனப் பட்டிருக்க வேண்டும். தொடுத்து அமைந்தவை தொடர், தொடக்கு, தொடும்பு என்பனவாம்.

தொண்டான்:

தோண்டிக், குழி அல்லது பள்ளம் செய்தல் தொண்டு எனப்படும். அக் குழிபோல் அமைந்து பொருள் போட்டு வைக்கப் பயன்படும் **துணிப் பையையும் தோல் பையையும் தொண்டான்** என்பது **இறையூர்** வட்டார வழக்காகும்.

தொண்டு:

தொண்டு என்பது துளை, பணிசெய்தல், அடிமை என்னும் பொதுப் பொருளில் வழங்கும். அது, அடைப்பின் ஊடு புகுந்து செல்லும் **வழி** அல்லது **பாதைக்குப்** பெயராக **நெல்லை** வழக்கில் உள்ளது. தொண்டுவழி என்பதும் அது. தொண்டு = துளை.

தொத்தல்:

தொத்துதல் என்பது ஒன்றைச் சார்ந்து இருத்தல், மேலே ஏறி இருத்தல் ஆகும். தன் வலிமைக் குறைவால் பிறரைச் சார்ந்து இருத்தல் தொத்தல் ஆதலால், அது தாமே ஒன்றைச் செய்ய இயலாதவரைக் குறிப்பதாக **நெல்லை** வழக்கில் உள்ளது. அவர் ஒரு **தொத்தல்** என்பது இயலாத வர் என்பதாம்.

தொத்தா:

தாயைத் தொடுத்துப் பின்னேவந்த தாய் 'தொடுத்த தாய்' ஆவர். சின்னம்மை, சிற்றாத்தாள் சின்னாத்தா என்னும் முறைப் பெயர்கள் தெற்கு வழக்கில் உண்டு. காஞ்சி, செங்கற் பட்டு வட்டாரத்தில் தொத்தா வழக்கு உண்டு.

தொப்பி:

பனம்பழ நார்ச்சதைத் திரளையை (உருண்டையை)த் **தொப்பி** என்பது **தூத்துக்குடி** வட்டார வழக்கு. முற்காலத் தில் தோப்பி என்பதொரு மதுவகை சொல்லப்பட்டது. நெல்லரிசியில் இருந்து எடுத்த மதுப்போலப் **பனம்பழச் சாற்றில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது** தோப்பி எனப்பட்டதாக லாம் என்பதை நினைவூட்டும் ஆட்சி இது. காற்றுப் புகுந்து நீர்க்குமிழாதலும், துணி குமிழாதலும் தொப்பி எனப்படுதல் கொண்டு **தொப்பி** உருண்டைப் பொருளதாதல் அறியலாம்.

தொப்பை:

தொப்பி உருண்டைப் பொருள் தருவது போல உருட்டப்பட்ட சாண உருண்டையைத் **தொப்பை** என்பது திண்டுக்கல் வட்டார வழக்கு. தொப்பை என்பது திரண்ட **வயிறு** (தொந்தி) என்னும் பொருள் தருவது **பொது வழக்கு.**

தொம்பை:

நெல் கூட்டைத் தொம்பை என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கு. தொப்பை **வயிறு** ஆவது போல, உவமை வகையால் **நெற்கூடு** தொம்பை எனப்பட்டதாம். நிரம்ப உண்பவனைத் தொம்பை என்பது **பட்டப் பெயர்.** தொம்பையா எனப் பெயரும் உண்டு. பெருவயிறர் என்னும் பொருளில் பிள்ளையாரைக் குறிப்பது அது.

தொமுக்கு:

தொம் > தொம்பு > தொமுக்கு. தொமுக்கு என்பது வயிறு பெருத்து ஓங்கு தாங்காக இருப்பவரைத் **தொமுக்கு** என்பது **திருப்பூர்** வட்டார வழக்கு. அத்தகையவரைத் **'தொமுக்கடா'** என்பது **நெல்லை** வழக்கு. தொமுக்கு = பெரியது, பருத்தது.

தொயில்:

பழ நாளில் மகளிர் மார்பில் எழுதப்படும் தொய்யில் என்பது இலைச்சாறு - பச்சிலைச் சாறு - கொண்டு எழுதப்பட்டதாம். அதற்குப் பயன்பட்ட கீரைப் பெயர் சாறு மிக்க தொயில் **கீரை** என்பதாம். அக் கீரை அதனை நினை வூட்டும் வகையில் இன்றும் **முகவை** மாவட்ட வழக்கத்தில் உள்ளது.

தொரட்டு:

'உன்னோட தொரட்டுத்தான் எப்போதும்' என்பதில் தொரட்டு **தொல்லை** என்னும் பொருளது. இது **நெல்லை** வழக்கு. மூக்கடைப்பு 'தொரட்டு' எனப்படும். மூக்கடைப்புப் போன்ற தொல்லை என **உவமை** வழக்கு ஆகும்.

தொலித்தல்:

தொலித்தல் என்பது தோலை நீக்குதல் என்னும் பொருளதாம். தொலி என்பது தோல். தோலை நீக்குதல் தொலிப்பு. இவற்றால் தொலித்தல் என்பது **உரித்தல்** என்னும் பொருளில் **குமரி மாவட்ட** வழக்காக உள்ளது. **பழனி** வட்டார வழக்குமாம்.

தோக்கு:

துப்பாக்கி என்னும் பொருளில் **குமரி** மாவட்டத்தில் தோக்கு என்பது வழங்குகின்றது.

தோசை: (1)

தோய்ந்த (புளிப்புடைய) மாவால் செய்யப்படுவது **தோயை** (தோசை) எனப்பட்டது. **"தோயும் வெண்தயிர்"** என்பது பால் தோய்தலை (புளித்தலை)த் தெரிவிக்கும். தோசை என்னும் வழுவழக்கின் செவ்விய வழக்காகிய தோயை என்பது **குமரி** மாவட்டத்தின் வழக்காக உள்ளது.

தோசை:(2)

தோய்ந்த மாவு கொண்டு சுடப்படும் பண்டம் தோயை > தோசை ஆயது. அதன் வடிவம் **வட்டம்**. அவ் வடிவப் பெயர், ஆழ்வார்களுள் ஒருவராம் **சக்கரத்தாழ் வாரைக்** குறிப்பதாகக் கொள்வது மாலியர் வழக்கு. வியப்பான வழக்கு இல்லையா?

தோட்டி:

தோட்டி என்பது அங்குசம் எனப்படும் வளைகருவி. தொடு, தோடு என்பவை வளைவுப் பொருளவை. தோட்டி என்பது **வளை கத்தி** என்னும் பொருளில் குமரி மாவட்டத் திலும், தோட்டை, துரண்டு என்பவை அப் பொருளில் **நடைக்காவு** வட்டாரத்திலும் வழங்குகின்றன. தோட்டி என்பது அங்குசம் என்னும் வளை கருவியாம். அதனை யுடையவன் யானைப் பாகன். அதனால் "தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரை" எனப்பழமொழி ஆயிற்று. தொண் டைமான், தொண்டை நாட்டரசன்.

தோடு:

விளவங்கோடு வட்டாரத்தில் தோடு என்பது **ஓடை** என்னும் பொருளில் வழங்கும். தொடப்பட்டது (தோண் டப்பட்டது) தோடு ஆகும். நீரால் தோண்டப்பட்டோ, மக்களால் தோண்டப்பட்டோ அமைந்தவையே ஓடை ஆகும். ஆதலால் அப் பொருள் குறிக்க அமைந்த வழக்கு இது. தோடு என்பது துளை, பொந்து என்னும் பொருளில் **மதுரை** வட்டார வழக்காக உள்ளது. அதுவும் துளைத்துத் தோண்டல் வழியதே.

தோது:

தொடர்ந்து ஒருவர்க்குச் செய்யும் துணையைத் 'தோது' எனக் குறிப்பது **நெல்லை** வழக்கு. நமக்குத் தோதான நான்குபேர் போனால் பாரம் போட்டுக் கொண்டு வந்து விடலாம் என்பர். நீங்கள் இங்கு வந்தது தோதாயிற்று என்பது உதவி என்னும் பொருளதே.

தோப்பைக் கிழங்கு:

செட்டி நாட்டு வழக்கில் தோப்பைக் கிழங்கு என்பது இளங்கிழங்கு என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. வயிற்றுக் குழந்தை போன்ற இளமை வழிப்பட்ட ஆட்சி ஆகலாம்.

தோழத்தன்:

கன்னங்குறிச்சி வட்டாரத்தில் மாப்பிள்ளைத் தோழனைத் தோழத்தன் என்பர். அத்தன் அப்பன் அச்சன் அனைத்தும் தலைவன், மணவாளன் என்னும் பொருளன. தோழன் + அத்தன் = தோழத்தன் என்பது அத்தனுக்குத் தோழன் என வழங்குகின்றது. **அத்தன் தோழன்** என்பது முன்பின் மாற்றமாம்.

ந

நக்கல்:

நகுதல் நகைத்தல் நகை என்பன எள்ளுதல் பொருளில் வருவன. "எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென் றுள்ளப் பட்ட நகை நான் கென்ப" என்னும் தொல்காப்பிய முன்வைப்பு எள்ளல் என்பதே. **கேலிசெய்தல்** என்னும் பொருளில் **விளவங்கோடு** வட்டாரத்தில் நக்கல் என்பது வழங்கப்படினும் பொது வழக்கென விரிவுற்றது அது. **நகிச்சை** என்னும் நக்கல் பொருள்தரும் சொல் **விளவங்கோடு** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது.

நங்கு:

நங்கு என்பது **பொறாமை** என்னும் பொருளில் **இரணியல்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. நல்லது என்னும் பொருளமைந்த நன்கு என்பது நங்கு ஆகியிருக்கலாம். நல்லது இல்லாததை நல்லது என்பது மங்கல வழக்காகக் கொள்ளக் கூடியது. வேறு வகையாகப் பொருள் கொள்ள வும் இடந்தரும் சொல் இது.

நங்கை:

பெண்டிருள் நல்லாள் என்னும் பொருளமைந்த நங்கை என்பது **நாத்துணையாள்** என்னும் உறவுமுறைச்

சொல்லாகப் **பழனி** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. "நாத்தூண் நங்கை" என்று சிலப்பதிகாரத்து வரும் மதுரை **ஆயர்குடி வழக்கு** இன்றும் **ஆவினன்குடி** வட்டார வழக்காக இருத்தல் பழம்பொருட் புதையலாய்த் திகழ்கின்றது. கணவரின் மூத்தாளை (அக்கையை) நங்கை என்பது **கோவை** வழக்கு.

நட்டணை:

சொல்வதைக் கேளாமல் வீம்பு செய்தலும் தான் சொல்லியதைச் சாதித்தலும் நட்டணை எனப்படும். நிமிர்ந்து நிற்கும் அணைபோல் ஆட்ட அசைவின்றி நிற்கும் நிலையைச் சுட்டியது அது. "நட்டணைக் காரன்" "நட்டணை செய்யாதே" என்பவை தென்னக வழக்கு. நட்டணைக் கால் என்பது கால்மேல் கால் போட்டிருத்தல். பிறரை மதியா திருத்தலுமாம்.

நடுக்கூறு:

நடுப்பகுதி, நடுப்பாகம் என்னும் பொருளமைந்த **நடுக்கூறு** என்னும் சொல்லுக்கு **நள்ளிரவு** என்னும் பொருள் **உசிலம்பட்டி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. நடுப்பகல், நண்பகல். நடு இரவு, நள்ளிரவு. பகல் இரவு ஆகிய இரண்டன் நடுவுக்கும் பொதுவாகியது இரவு மட்டும் குறிப்பது அவ் வட்டார வழக்காக்குகின்றது. கூறு = பகுதி.

நடையன்:

நடப்பவன் நடையன் எனப்படல் பொதுவழக்கு. நடக்க உதவும் **மிதியடி**யை நடையன் என்பது **நெல்லை** வழக்கு. ஓரிடத்து நின்று மேயாது பச்சை காணும் பக்கமெல் லாம் அலையும் **ஆட்டை** நடையன் என்பது **குற்றால** வழக்கு.

நத்துதல்:

நத்தை ஓய்வு ஒழிவு இல்லாமல் மண்ணை உண்டு கொள்ளுவ கொண்டு தள்ளும் இயல்பினது போல் ஓயாது விரும்பி உண்பதும் வாய்த்ததை எல்லாம் துய்ப்பதுமாக இருத்தலை நத்துதல் என்பது தென்னக வழக்கு. 'நத்துவாய்' என்பார் பாரதியார்.

நத்தைமண்:

நத்தை வாழும் சேற்றுமண், களிமண்ணாகவும் கெட்டித் தன்மையதாகவும் இருக்கும். அம் மண்ணைக் கொண்டு சுவர்வைத்தாலும், முகடு பரப்பினாலும் நீரால் கரையாத கெட்டித் தன்மையது. ஆதலால், நத்தைமண் எனப்படும் கருஞ் சேற்று மண்ணைப் பழநாளில் கட்டடப் பணிக்குப் பயன்படுத்தினர். இன்றும் மதுரை மாவட்ட **உசிலம்பட்டிப்** பகுதியில் அத்தகு மண்வீடுகளைக் காண லாம். **நத்தமண்** என்பது மக்கள் வழக்கு.

நப்பி:

ஈயாக் கருமியை நப்பி என்பது **நெல்லை** வழக்காகும். நக்குதல் = விரும்பிச் சுவைத்தல்; நச்சுதல் = விரும்புதல்; நத்துதல் = விரும்பிக் கிடத்தல் இவற்றைப் போன்ற சொல்லமைப்பு, நப்புதல் ஆகும். தனக்கே எல்லாமும் என்னும் தற்பற்றே அது. ஆதலால் ஈயாக் கருமியாய் எச்சில் கை உதிரானாய் இருப்பானை 'நப்பி' என்பது வழக்காயிற்று. பொதுவழக்கு இலக்கிய வழக்கில் இழந்துபோன வளத்தை மீட்டெடுக்க உதவுமெனக் காட்டும் சான்றாம்.

நம்மட்டி:

மண்வெட்டி என்பது, கொச்சை வழக்கில் மம்பெட்டி, மம்பட்டி என வழங்குதல் பொது வழக்காகும். அது **நம்மட்டி** என வழங்குதல் **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும். இது, கொச்சையிலும் கொச்சையாகும்.

நமரி:

கத்தியை **நமரி** என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கு "பேம் நாம் உரும் அச்சம்" என்பது தொல்காப்பிய உரியியல் நூற்பா. 'நாம்' என்பது 'நம்'மாதல் சொல்லியல் முறை. 'நம்' ஆகி அச்சப் பொருள்தரும் கத்தியைக் குறிக்கும் வழக்காகி இருக்கலாம். அமரி, சமரி என்பவற்றை நமரியுடன் வைத்து எண்ணிப் பார்க்கலாம்.

நயப்பரம்:

நயப்பரம் என்பது கொழுப்பு என்னும் பொருளில் சிலைமான் வட்டார வழக்காக உள்ளது. தோற்றப் பொலிவு தருவதால் கொழுப்புக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

நருள்:

மக்கள் என்னும் பொருளில் **'நருள்'** பெருத்துவிட்டது என்பது **நெல்லை** வழக்கு. நரலுதல் = ஒலித்தல். மக்கள் பெருக்கம் வீட்டிலும் வெளியிலும் ஒலிப்பெருக்காக நரலுதல் இலக்கிய வழக்கு. **'சனம்'** என்னும் சொல் வந்ததால் **'நருள்'** ஒழிந்துவிட்டது.

நறுக்கை:

திண்டுக்கல் வட்டாரத்தில் **செருப்பு** நறுக்கை என வழங்கப்படுகின்றது. செருப்பு அளவெடுத்து அகல நீள வளைவுப்படி நறுக்கிச் செய்யப்படுதல் கொண்டு அப் பெயர் பெற்றிருக்கும். மரக்கட்டையைப் பயன்படுத்துதலும் அப்படி நறுக்கி அமைக்கப் பட்டதேயாம்.

நறுங்கல்:

"பயிர் **நறுங்கிப்** போய்விட்டது" என்பது **நெல்லை** வழக்கு. நறுங்குதல் மெலிந்து வளராமல் குறுகிக் கிடக்கும் நிலையாகும். நறுக்கப்பட்டது குறுகும். அவ்வாறு குறுகிய தாக்கப்படாமல் வளர்ச்சியின்றிக் குறுகியது நறுங்குதல் எனப்படுகிறது. நறுக்குதல் = வெட்டித் தறித்தல்.

நறுவுதல்:

நறுவுதல் என்பது **விரும்புதல்** என்னும் பொருளில் **மதுக்கூர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. "வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவும் தின்பதாய்" என்னும் ஔவையார் தனிப்பாடல் நறுவிது என்பதை ஆள்கிறது. நல்ல மணமும் சுவையும் உடையது நறுவிது ஆகும். குறைவாகவும் சுவையானதாகத் தேர்ந்தும் உண்பவரை "**நறுவிசாகச்** சாப்பிடுவார்" என்பது **நெல்லை** வழக்கு.

நன்னயம்:

நயம் என்பது சிறந்தது, நடுவு நிலையானது, விரும்பத் தக்கது என்னும் பொருள்களையுடையது. அதனினும் சிறந்த நயம் **நல் நயம்** ஆகும். இச் சொல் **சிவகாசி** வட்டாரத்தில் **தாலி** என்னும் பொருளில் வழங்குதல் கொண்டு இதன் மதிப்புப் புலப்படும். 'மங்கலம்' 'நன்கலம்' என்னும் வள்ளுவம் எண்ணத்தக்கது.

நன்னி:

நன்றி என்னும் பொருளில் **பெரியகுளம்** வட்டாரத்தில் நன்னி என்பது வழங்குகின்றது. 'நன்னர்' என்பது போல் நன்னி கிளர்ந்தது போலும். நன்னர் என்பது 'போனசு' என்பதற்குப் பாவாணரால் தரப்பட்ட சொல். "நன்னர் நன்மொழி" என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. "நன்னியும் குன்னியும்" என்பது இணைச் சொல். சின்னதும் சிறியதும் போல்வது. இது **நெல்லை** வழக்கு.

நனவுதல்:

அகலத் தடவி வருடுதலை நனவுதல் என்பது **நெல்லை** வழக்கு. '**நனந்தலை** உலகம்' என்பது, அகன்ற விரிந்த உலகம் என்னும் பொருளது. அது போல் அகலத் தடவுதல் - குத்தல் கிள்ளல் பிடித்தல் இல்லாமல் - வருடுதல் நனவுதல் ஆயது. நன என்னும் உரிச்சொல் வழியது இது.

நாக்கணாம் பூச்சி:

மண்புழு, நாங்கூழ்ப் புழு என்பவற்றை **நாக்கணாம் பூச்சி** என்பது **முகவை** வழக்கு. நாவால் பதப்படுத்தி மண்ணில் உணவு பெற்று உரமும் ஆக்கும் செயலால் பெற்ற பெயர் இது. காக்கணம் செடி என்பதுபோல் கணம் என்னும் சொல்லீறு பெற்றது.

நாச்சியார் மகன்:

நாயகன் = தலைவன்; நாயகியின் பெயர் **நாச்சியார்**. குடும்பத் தலைவி. அவர் பிள்ளையை அல்லது கணவனை **நாச்சியார் மகன்** என்பது **செட்டி நாட்டு** வழக்கு. கணவன் பெயர் சொல்லாமை வழக்கால் ஏற்பட்டது இவ்வழக்கு.

நாலீடு:

நான்கு பக்கங்களிலும் வீடமைந்து நடுவிடம் முற்றமாக இருப்பதை நாலீடு என்பது **கன்னங்குறிச்சி** வட்டார வழக்காகும். நால்+ஈடு=நாலீடு. ஈடு=இடப்பட்டது. நால்வராலும் இட (விட)ப் பட்ட முற்றம் நாலீடு ஆயது.

நாவாடுதல்:

நாவு+ஆடுதல்=**நாவாடுதல்**. **பேசுதல்** என்பதை நாவாடுதல் என்பது **மதுரை** வட்டாரக் **குதிரை வண்டிக்**

காரர் வழக்காகும். சொல்லாடுதல் என்பது போன்றது நாவாடுதல்.

நிலையாளம்:

"சொல்லிய சொல் காற்றில் போய்விடும். கைத் தீட்டில் தா" என்பது பொது வழக்கு. அதற்கு விளக்கம் போல் **நிலையாளம்** என்பது **கடிதம்** என்னும் பொருளில் **சிவகாசி** வட்டார வழக்காக உள்ளது.

நீக்கம்பு:

குமரி மாவட்ட வழக்கில் **நீக்கம்பு** என்பது நோய் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

அம்பு=நீர். அப்பு என்பதும் அது. நீர் தெளித்து நீக்கும் மந்திரிப்பு முறை கருதி நோய் நீக்கம்பு எனப்பட்டது போலும்.

நீம்பல்:

பானையை மூடியும் மூடாமலும் வைத்திருத்தலை **நீம்பல்** என்பது **விருதுநகர்** வட்டார வழக்கு.

நீக்குதல், நீங்குதல், நீச்சு, நீஞ்சு, நீப்பு என்பவை போல் நீங்குதல் பொருளில் வருவது நீம்பல். இது முற்றிலும் நீங்காமலும், முற்றிலும் மூடியும் இல்லாத நிலையைக் குறித்தல் தனித் தன்மையது.

நீறுதல்:

நீறு ஆகிப்போதல் (சாம்பல் ஆகிப்போதல்) நீறுதல் ஆகும். நீற்றப்பட்ட நீறு, திருநீறு. நீறுபூத்த நெருப்பு என்பது பழமொழி. நீறுதல் என்னும் இச் சொல் மனம் **புழுங்குதல்** என்னும் பொருளில் **மூக்குப்பீரி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. புழுங்குதல் பொறாமைப்படுதல் ஆகும். உடைய வனை வெதுப்பும் அது, அவனை நீறாக்கும் என்பது குறிப்புப் பொருளாம்.

நுளம்பு:

நுள்>நுளை=சேறு. சேற்றில் உறைந்து முட்டையிட்டுப் பெருகும் **கொசு** நுளம்பு என **யாழ்ப்பாண** வழக்கில் உள்ளமை **அறிவியல்** பார்வையொடு கூடிய படைப்பு வழக்காகும்.

நூல்:

நூல் என்பது பஞ்சு நூல், படிப்பு நூல் என்பவை அன்றிப் பல்வேறு பொருள்களில் இடம் பெறலுண்டு. அவற்றுள் ஒன்று நேர் என்பது. மரத்தை அறுப்பதற்கோ, கல்லை உடைப்பதற்கோ, மனையிடம் வகுப்பதற்கோ நூலடிப்பது வழக்கம். நேராக்க உதவுவது அது. அதன் நேராக்கும் கருத்துப் பொருள் கொண்டு **நூல்** என்பதற்கு **யாழ்ப்பாணத்தார்** நேர் என்னும் பொருள் கூறுகின்றனர்.

நூல் குச்சி:

தாளில் எழுத உதவும் கரிக்கோலை (பென்சிலை) **பழனி** வட்டாரத்தார் **நூல் குச்சி** என வழங்குகின்றனர். நூல் எழுது தாளைக் குறிப்பதாக உள்ளது. கரி அல்லது மருந்து ஊடு வைத்துக் குச்சியால் பொதியப் பட்டது ஆதலால் நூல் குச்சி எனப்படுவ தாயிற்று.

நூல் பிட்டு:

கொங்கு நாட்டினர் **இடியாப்பத்தை** நூல் பிட்டு என்கின்றனர். இடியாப்ப மாவு பிழியப்படும் போது, நூல்போல் நிறமும் நீளலும் இருத்தலால் நூல் எனப்பட்டது. பிள் + து =பிட்டு. பிதிர்வது பிட்டு. குழாய்ப் பிட்டு மாவும் இதுவும் ஒப்புடையதே.

நெட்டு:

நெட்டு என்பது **நீளம்**. 'நெட்டை மரம்' என்பார் பாரதியார். நெடிய கழுத்தை நெட்டை என்பது **விளவங் கோடு** வட்டார வழக்கு. நீண்டு இழுத்துக் கயிறாக்க உதவும் தேங்காய் நாரை நெட்டு என்பது **தென்காசி** வட்டார வழக்கு. நெட்டு என்பது **வாழைப்பழத் தோல்** என்னும் பொருளில் **நெல்லை** வட்டார வழக்குள்ளது. அது வழுக்கி விட்டு நீளச் செய்தல் பற்றியதாகலாம்.

நெடுகல்:

நெடுகல் என்பது தொடர்ந்து, நாள்தோறும் என்னும் பொருளில் **நெல்லை, முகவை** வட்டார வழக்காக உள்ளது. நெடுமை (நீளல்) வழிப்பட்டது அது. "நெடுகலும் இப்படியே செய்தால் ஒருவேளை இல்லாமல் ஒருவேளை அகப்பட்டுக் கொள்வாய்" என்பர்.

நெடுப்பம்:

நெடுப்பம் என்பது **நீளம்** என்னும் பொருளில் **நெல்லை** மாவட்ட வழக்காக உள்ளது. "நிலம் நெடுப்பமாக இருப்பதால் வாய்க்காலும் வரப்புமாகவே போய்விட்டது" என்பது வழக்கு.

நெடுவாலி:

உடும்பு என்னும் ஊர் உயிரியை **நெடுவாலி** என்பது **குமரி** வட்டார வழக்கு. உடும்பின் வால் நீளமும் வலிமையும் கருதிய பெயர் அது. உடு என்பது வளைவு. வாலை எடுத்து உடும்பின் வாயில் தந்து விட்டால் சக்கரம் போலக் கிடக்கும். வாயில் இருந்து வாலையும் எடாது. ஐந்தாறு உடும்புகளைக் கோலில் போட்டு, தோளில் கொண்டு வருவர். உடும்புப் பிடி தன்வாய் அயல்வாய் என்பதும் தெரியாத பிடி என்பது வியப்பாம்.

நெல்லுச் சேர்:

நெல்லைச் சேர்த்து வைக்கும் குதிரை, **நெல்லுச் சேர்** என்பது **நாகர்கோயி**லொடும் ஒன்றிய **புத்தனேரி** வழக்காகும். சேர்க்கத் தக்க இடம் சேர் ஆயது.

நெளிப்பான்:

ஆடல் என்றால் உடல் கால் கை விரல் கழுத்து கண் என்பன வெல்லாம் நெளித்து ஆடப்படுவதாம். ஆதலால் **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கில் **நெளிப்பான்** என்பது ஆடல் என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. ஆடல்=கூத்து, நட்டுவம்.

நெறிமுகம்:

நெறி=வழி. இவண் நீர்வழி. கடலில் கப்பல் படகு ஆயவை வந்து செல்லும் துறை, முகம் எனப்படும். துறைமுகம் என்பது அது. ஆறு கடலோடு கலக்கும் இடம் நெறிமுகம் எனப்படுதல் **புதுக்கடை** வழக்காகும்.

நேரி:

தெய்வத்திற்கு முன்னாக நின்று 'உண்மை' சொல்வதை நேரி என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்கு. நேரில் நின்று கூறுவ துடன் நேரிய நெஞ்சத்துடன் கூறுவதுமாம். **நேரி** என்பதற்கு

மக்களாட்சி முறையில் செலுத்தப்படும் வாக்குரிமையை நேரி என்பார் **பாவாணர்**.

நைப்பு:

நைப்பு என்பது **ஈரம்** என்னும் பொருளில் **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. **முகவை, நெல்லை** வழக்கு களிலும் உண்டு. நைப்பு, **நமப்பு** எனவும் வழங்கும். நைப்பு ஆகிவிட்டால், மடித்துப் போகும் என்பர். மடித்துப் போதல் உதவாமல் கெட்டுப் போதல்.

நொச்சு:

நொறுங்கிய அரிசி **நொய்** எனவும், குறுநொய் (குறுணை) எனவும் வழங்கும். நொய்யரிசியை நொச்சு என்பது **கம்பம்** வட்டார வழக்கு. நுண்ணிய நோக்கை **நொசிப்பு** என்பது **பரிபாடல்**. நொடிப்பு என்பது வறுமை, பள்ளம் என்னும் பொருளுடையது.

நொட்டை:

"எதைச் சொன்னாலும், எதைச் செய்தாலும் நொட்டை சொல்வதே உன் வழக்கமாகி விட்டது" என்று கூறுவது **நெல்லை** வழக்கு. நொட்டை என்பது **குறை** என்னும் பொருளது.

நொடி:

நொடி என்பது விடுகதை. கதை **நொடி** என்பது இணைச் சொல். நொடித்தல் பதில் கூறுதலாகும். நொடி என்பது **பள்ளம்** என்னும் பொருளில் **தென்னக** வட்டார வழக்காகும். வண்டியை நொடியில் விட்டுவிடாதே; நொடிப் பள்ளம் இருக்கிறது; பார்த்து வண்டியை ஓட்டு என்பது பெரியவர்கள் இளையவர்க்குக் கூறும் அறிவுரை.

நொய்யல்:

பல சிறிய ஆறுகள் ஓடைகள் சேர்கின்றன. ஆறு பெருகுகிறது; பேராறு ஆகிறது. பேராற்றின் பயன் என்ன? அணைகள், கால்கள் அமைகின்றன. வேளாண்மைப் பயன் குடிநீர்ப் பயன் ஆகியவை ஆகி அள்வால் சுருங்கிச் சிறுகி ஓடுகின்றது. அரிசியில் குறுநொய்யும், நொய்யும் உள்ளமை போலச் சிறிதடைந்த ஆற்றை நொய்யல் என்கின்றனர்.

கோவையார் கொண்டதும் கண்டதுமாம் ஆறு நொய்ய லாறு.

நொய்யினிப்பு:

இரவை என்பது குறுநொய்யினும் குறு நொய்யானது அதனைக் கொண்டு **இலட்டுகம்** செய்வர். அதனை **'ரவாலாடு'** என வழங்குவர். **நெல்லை** வட்டாரத்தில் நொய்யினிப்பு என்பது இரவை இலட்டுகம் குறிப்பதாம்.

ப

பக்கப் பயிர்:

விதைக்கப்பட்ட பயிரின் ஊடுபயிராக ஊன்றப்பட்ட பயிரைப் **பக்கப்பயிர்** என்பது **சங்கரன்கோயில்** வட்டார வழக்கு. ஊடு பயிர் என்பது பொது வழக்கு. ஒரு பயிரின் ஊடுபயிராக மூன்று நான்கு போடுவது **கொடுமுடி** உழவர் வழக்கமாகும். மஞ்சள் பயிரின் ஊடு, துவரை, அகத்தி, உள்ளி என்றும், வெண்டை, கொத்தவரை என்றும் போடுவர். அத்தனைக்கும் ஈடுதர உரமும், நீரும், களையெடுப்பும், காவலும் புரிவர்.

பக்கப்பயறு (பக்கப்பயிர்)

பாசிப்பயறு என்பது பச்சைப் பயறு ஆகும். பச்சை பாசியாகும். பச்சைப் பாசி என மணிப் பெயர் உண்டு. கிணற்றில் குளத்தில் உள்ள பாசி பசுமை என்பதை அறிய லாம். முதன்மைப் பயிரோடு பாசிப் பயிரை ஊடுபயிராகப் போடுவது உண்டு. அதனால் பாசிப் பயிரைப் பக்கப் பயிர் என்றே **பழனி வட்டாரத்தில்** வழங்குகின்றனர்.

பகர்ப்புச் சுருள்:

மூலப்படி எழுத்தினைப் படியெடுப்பதை **பகர்ப்புச்** சுருள் என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்கு. உண்மைப்படி, நகல் என்னும் பொது வழக்கு மற்றை இடங்களில் வழங்கும். பகர்ப்பு என்பது உள்ளது உள்ளவாறு என்னும் பொருளில் ஆளப்படுகிறது. **பகர்தல்**=சொல்லுதல் **சுருள்** என்பது ஓலைச் சுருள் வழியாக வந்தது.

பகரம்:

பகரம் என்பது பதில் என்னும் பொருளில் வழங்கும் **இலவுவிளை** வட்டார வழக்காகும். இவ் வட்டார வழக்குச் சொல்லைப் பாவாணர் எழுத்தில் பொது வழக்குச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தினார். வழக்குக்கும் கொண்டு வந்தார். **பகர்தல்**=கூறுதல்; பதில் கூறுதல் என வந்தது.

பச்சரி:

அரி என்பது பழந்தமிழ் வழக்கு. நெல்லையும், நெல் அரிந்த தாளையும், அரிசியையும் குறிப்பது அது. பச்சரிசி என்னும் பொது வழக்கைப் பச்சரி என **விளவங்கோடு** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றனர்.

பசளை:

பசுந்தாள் உரமே பயிர்க்கு உயிர் உரம் ஆகும். இயற்கை உரமே இயைந்தது எனச் செயற்கை உரம் செய்த அறிவாளிகள் திரும்பி அல்லது திருந்தியுள்ளது நலமே. ஆனால் பசுந்தாள் உரம் பயிருரம் என்பதைப் பட்டறிவுடைய உழவர் கண்டு **பசளை** என உரத்திற்குப் பெயர் சூட்டியுளர். இது யாழ்ப்பாண வழக்கு. **யாழ்ப்பாண** வழக்கு என்பது என்ன? குமரிக்கண்ட ஏழ்பனை நாட்டு வழக்குத்தானே!

பசுமை:

பொற்கொல்லர் வழக்கில் **பசுமை** என்பது **வெள்ளியைக்** குறிக்கிறது. நிறத்தால் பொருந்தவில்லை. பசுமை வளமைப் பொருளது. அப் பசுமை வெள்ளிக் காசின் **பசுமை** (வளமை) குறித்ததாகலாம்.

பட்டசாமி:

போரில் இறந்து பட்டாரைப் பழநாளில் பட்டோன் என்பது வழக்கம். பட்டோனுக்குக் கல்லெடுத்து வழிபடுதலும் வழக்கம். இவ் வழக்கம் **மேலூர்** வட்டார வழக்காகப் **பட்டசாமி** என வழங்குகின்றது.

பட்டம்:

மேலே விடும் பட்டமோ, படிப்பால், பெருமையால் பெறும் பட்டமோ இல்லாத **'பட்டம்'** இது. பட்டம் என்பது **பருவம்**. 'பட்டம் தவறின் நட்டம்' என்பது பழ

மொழி. நெற்றியில் **பட்டம் கட்டுதல்** திருமணக் கரணமாக உள்ளது. பயிரில் ஊடே பட்டமடித்தல் (ஊடடித்தல்) உழவர் வழக்கம். இவை **பொது வழக்காயவை.**

பட்டவாளி:

ஒருவரைப் பாராட்டும் உரையாகப் **'பட்டவாளி'** என்பது **சிவகாசி** வட்டார வழக்கு. வில்லாளி, வேலாளி, அறிவாளி என்பவை போலப் பட்ட ஆளி பட்டவாளியாம். பட்டம் பெற்றான் போன்ற அறிவாளன் என்பதாம். பட்டவாளி எனின் **கெட்டிக்காரன்** என்பது பொருள்.

பட்டாரியர்:

ஆரியர் என்பார் பார்ப்பனர். அவரைப் போல் நூல் அணிந்த **சௌராட்டிரர்** (பட்டுநூல்காரர்) தம்மைச் சௌராட்டிரா பிராமணர் என்பர். அவரை **விளங்கோடு** வட்டாரத்தில் **பட்டாரியர்** என வழங்குகின்றனர்.

பட்டி:

பட்டி=சிற்றூர், மடித்துத் தைத்தல். இவை பொதுப் பொருள். பட்டி என்பதற்கு நாய் என்னும் பொருள் **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. பட்டி என்பது ஆடு அடைக்கும் அடைப்பு. அது வைக்கப்பட்டு ஆட்டை அடைத்தாலும் மேலும் காவலாக நாயை வைப்பதால் அதுவும் பட்டி எனப்பட்டது. பட்டியைக் காத்தலால் பெற்றபெயர்.

பட்டியல் கல்:

வீட்டு முற்றங்களில் **பட்டியல் கல்** போட்டு, இருத்தலும் படுத்தலும் நாட்டுப்புற வழக்கு. **பட்டையான கல், பட்டியல் கல்.** அகலமும் நீளமும் உடையது. திண்ணைக்கு ஒப்பாக அமைக்கப்படுவது. **பட்டி, பட்டை, பட்டயம், பட்டம்** பட்டியல் என்பனவெல்லாம் ஒருவழிச் சொற்களே. இது **நெல்லை, முகவை** வழக்கு. பின்னவை, பொது வழக்குச் சொற்கள்.

பட்டியாள் நேரம்:

இரவு பத்து மணியைப் பட்டியாள் நேரம் என்பது **கொங்குநாட்டு** வழக்கு. பட்டி ஆள் என்பது கிடை

போட்டுக் காக்கும் ஆயர். அவர்கள் ஆடுகளைப் பட்டியில் விட்டுவிட்டுச் சமைத்துண்ணச் செல்வர். சென்று சமைத்து உண்டு பின்னே காவல் பார்க்கப்பட்டிக்கு வருவர். அந் நேரம் குறித்த சொல்லாட்சி இது.

படக்கு:

வெடி வெடித்தல், வெடி போடுதல் என்பது பொது வழக்கு. வெடியை வேட்டு என்பதும் பொது வழக்கே. ஆனால் வேட்டு தீப் பற்றிய அளவில் பட்டென வெடிப்ப தால் அவ் வொலிக் குறிப்பைக் கருதிப் **'படக்கு'** என்பது **குமரி மாவட்ட** வழக்காகும்.

படலை:

படலை என்பது **சீப்பு** என்னும் பொருளில் **அகத்தீசு வர வட்டார** வழக்காக உள்ளது. முடி காற்றில் எழும்பாமல் படிவாக இருக்க மகளிர் தம் கூந்தலில் சீப்பைச் சொருகுதல் வழக்கம். அவ் வழக்கத்தில் இருந்த படலை என்பது ஏற்பட்டிருக்கும். படர்ந்து அமைந்தது, படலை.

படித்தம்:

படிப்பு என்பது கல்வி கற்பதைக் குறிக்கும். அது பொது வழக்கு. **குமரி மாவட்டத்தில்** கல்வி கற்பதைப் **படித்தம்** என்கின்றனர். படி என்பது வகுப்பு என்னும் பொருளில் 6 ஆம் படி, 7 ஆம் படி என்பது **நெல்லை** வழக்கு. படித்தல் படித்தம் எனப்படுதல் சொல்லியல் முறையேயாம். பிடித்தல் **பிடித்தம்** ஆவது போல்.

படிப்புரை:

படி என்பது வாயில் நுழைவில் இருப்பது. அதற்கு இருபாலும் திண்ணை அமைப்பது பெருவழக்கு. குடிசை வீடு எனினும்கூட அவ் வழக்கம் சிற்றூர்களில் உண்டு. படியின் உயரத்தைக் கொண்டு அதற்கு மேலே உயர்த்திப் போடுவதே திண்ணை அமைப்பாகும். **புரை** என்பது உயர்வு என்னும் பொருளமைந்த பழஞ்சொல். **"புரை உயர்வாகும்"** என்பது தொல்காப்பியம். அப் படி வடிவு மாறாத வட்டார வழக்கு படிப்புரை என்பதாம். இது **கல்குள** வட்டார வழக்கு. ஒட்டுத் திண்ணை என்பது பொருள்.

படிவால்:

கால், வால் என்பவை நெடுமை (நீளம்) என்னும் பொருள் தரும் சொற்கள். படி வால் என்பது நீர் ஓடிச் செல்லும் ஓடுகால் ஆகிய ஓடையைக் குறிப்பதாக விளவங்கோடு வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. படிதல் பள்ளமாக அமைதல்.

படுக்கை:

தெய்வத்திற்கு இடும் படையல் வகையுள் ஒன்றாகச் சீர்காழி வட்டாரத்தில் படுக்கை என்பது வழங்குகின்றது. படுக்கை என்பது புலால் கலவாத படையல் என்பதாம். படுக்கை பரப்பிவைத்தல் பொருளது. அகன்ற இலைகளில் பரப்பி வைப்பது. ஆனால் குருதிப்பலி என்பதோ கொட்டிப் போவது. ஆதலால் படுக்கை அஃதில்லாத படையல் பொருள் கொண்டது.

படுகை:

நிலத்தில் தட்டுத் தட்டாகப் படிந்துள்ள இடங்கள் படுகையாகும். படிப்படியாகப் படிவதே படிகை. படுகை என மக்கள் வழக்கில் ஆயது. படுக்கை, படுத்தல் என்பவையும் படிதல் வழிப்பட்ட சொற்களே. தெற்குப் படுகை, வடக்குப் படுகை என நிலப்பகுதிகள் குறிக்கப்படல் உண்டு. மணற்கல் படுகைகள் நெல்லைக் கடற்பகுதிகளில் உண்டு.

படுசாவு:

படுகிடை என்பது நெடுங்காலம் படுத்துக் கிடக்க வைக்கும் நோய் ஆகும். அவ்வாறு சாவும் சாவு திடுமென்று குத்து, வெட்டு, நேர்ச்சி, வீழ்ச்சி, சுருக்கிடல் என்பவை இல்லாமல், இயல்பாகச் சாவும் சாவாம். ஆதலால், சீர்காழி வட்டாரச் சொல்லாகப் படுசாவு என்பது இயல்பாக இறக்கும் இறப்பைக் குறித்து வழங்குகின்றது.

படுப்பனை:

படுக்கும் இடம் என்னும் பொருளில் திட்டுவிளை வட்டாரத்தில் படுப்பனை என்னும் சொல் வழங்குகின்றது. கொள்வது கொள்வனை எனவும், கொடுப்பது கொடுப்

பனை எனவும் வழங்குவது போலப் படுப்பது **படுப்பனை** ஆகியதாக இருக்கும்.

படைக்கால்:

உழுவார் பாத்தி கட்டுவதற்குச் **சால்** அடிப்பது (ஆழமாக உழுவது) உண்டு. அது **படைச்** சால் எனப்படும். அப் படைச் சால் ஒன்றன் இருபக்கங்களிலும் வரப்பு அமைத்து நீரோடும் வாய்க்கால் ஆக்குவது வழக்கம். அவ் வாய்க்கால் சாலுக்கு இருப்பக்கமும் உள்ள சால்களை வரப்புகள் ஆக்கிப் பாத்திகட்டி நீர்விடுவர். அந் நீரோடும் படை வாய்க்காலை **படைக்கால்** என்பது **திருமங்கல** வட்டார வழக்கு.

பண்டடை:

பண்டத்தை உள்வைத்து வெயில் மழையால் கேடு வராமல் பல திங்களுக்குக் காப்பதற்கு அமைப்பது பண்டடை யாகும். எ-டு : வெங்காயப் பண்டடை. பறித்தவுடன் விற்றால் விலை, வேண்டுமளவு கிட்டாது என்பதால் இருப்பு வைத்து விலை கூடும்போது விற்பது **உழவர்** வழக்கம். அதற்குப் **பண்டடை** போடுதல் நெல்லை, முகவை வழக்கு. **'பண்டக சாலை'** மூலம் அது.

பண்டுவர்:

பண்டுவம், பண்டுவர் என்னும் சொற்களை மிகுதியாக ஆட்சிக்குக் கொண்டு வந்தார் **பாவாணர். பண்டுவர்** என்பது மருத்துவர் எனவும், **பண்டுவம்** என்பது மருத்துவம் எனவும் பொருள் கொண்டு **குமரி மாவட்ட** வழக்கில் உள்ளது.

பத்தடப்பு:

பிரிந்து போன இருவரை அல்லது இரு கூட்டங்களை இணைத்து வைப்பது பத்தடப்பு என **மதுக்கூர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. பத்து அடப்பு என்பவை பற்று அடைப்பு என்பதாம். ஒன்றோடு ஒன்றைப் பொருத்தி வைப்பது பற்ற வைப்பது ஆகும். அப் பொருளில் பொருந்தச் செய்தலாகப் பத்தடப்பு வழங்குகின்றது. **ஒப்படைப்பு** என்பதில் உள்ள அடைப்பு அடைத்தல் பொருளது.

பத்தல்:

இறை கிணற்றின் நீர் கொட்டும் வாய்க்கால் பத்தல் எனப்படல் பொது வழக்கு. பனையின் அடிமட்டை **பத்தல்** எனப்படுதல் **தூத்துக்குடி** வட்டார வழக்காகும். பத்தல் அமைப்பும் பனை மட்டை அடியமைப்பும் கொண்ட ஒப்புமைப் பெயரீடு இஃதாம்.

பத்தல் மடை:

கிணற்றில் கமலை பூட்டி இறைத்து எடுக்கும் நீர் பத்தல் வழியாக வந்து, மடையில் பாய்ந்து வெளிப்படும் பத்தல் மடை என்பவற்றை இணைத்த சொல் **பத்தல் மடை**. இப் பெயரொடு கூடிய ஊர் நெல்லை மாவட்டத்தில் உண்டு. அது குளத்துப் **பத்தல் மடை**யாகும். ஊமத்தை என்னும் (ஊவும் மத்தும் இணைந்தமை போன்ற) சொல்லமைதி இது. பன்றிக்கு உணவு வைக்கும் ஏனம் **பன்றிப் பத்தலாம்.**

பதப்பு:

தலையின் உச்சியில் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒரு பள்ளம் உண்டு. குழந்தை நிலையில் அப்பள்ளம் நன்றாகப் புலப் படும். அதனைப் **பதப்பு** என்பது **விருதுநகர்** வட்டார வழக்கு. அப் பள்ளத்தில் கை வைத்தால் நாடி துடிப்பதை நன்றாக அறியலாம். பதைப்பு>பதப்பு; நாடித்துடிப்பு. மற்றொன்று: அவ்விடம் வெப்பம் மிகாமல் இருக்கக் குழந்தைப் பருவத்தில் விளக்கெண்ணெய் தேய்த்தல் வழக்கம். பதப்பு என்பது **குளிர்ச்சி** என்னும் பொருளதாம்.

பதவல்:

பதவல் என்பது நிரம்ப என்னும் பொருளது. பதம் என்பது நீர்ப்பதம். பதத்துப் போயிருத்தல் என்பது நீர் கோத்து நிற்பதாம். அது எடையாலும் அளவாலும் அளவில் மிகுதியாக இருக்கும். பச்சை மிளகாய்க்கும் வற்றலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அறியும் போது புலப்படும். பதத்தது மிகுதியாதல் கொண்டு பதவல் என்பது மிகுதிப் பொருள் பெற்றது. இது **நெல்லை** வழக்கு. **மக்கட் பெருக்கமும்** பதவல் எனப்படும்.

பதனங்காய்;

வழுவழுப்பான தோலமைந்த காய் கத்தரிக்காய். மிகு பிஞ்சும் மிகு முற்றலும் சுவையற்றவை; கேடும் செய்வன. அதன் இடைநிலை உடல் நலத்திற்கு ஊறு செய்யாது அதனை அறிந்து பயன் கொள்ளும் வகையில் **பதனங்காய்** என்னும் பெயர் **சென்னை** வட்டார வழக்காக உயள்ளது.

பதனம்:

பதம் பதன் என்பவை பக்குவம் என்னும் பொதுப் பொருள் குறிப்பன. அந்த **ஏனத்தைப் பதனமாகவை,** பதனமாக எடு என்பது **முகவை, நெல்லை** வழக்குகள். பதனம் என்பது மெல்லென மெதுவாக என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

பந்தற் பருக்கை:

பந்தல் பூப்பந்தல், கொடிப்பந்தல் என்னும் பொதுப் பொருளில் இல்லாமல் இறப்பு வீட்டுக்கு அடையாளம் காட்டவும் அமரவும் தக்கதாக வாழை நட்டாமல், மேற் கட்டுக் கட்டாமல் போடப்படும் கீற்றுத் தடுப்புக்குப் பந்தல் என்பது **காரியாபட்டி** வட்டார வழக்கு. அப் பந்தலில் படைக்கப்படும் சோறு பந்தற் பருக்கை எனப்படுகிறது. **பருக்கை** அரிசிச் சோறு.

பப்பப்பா:

அப்பாவைப் பெற்ற அப்பாவைப் **பப்பப்பா** என்பது **பெருவிளை** வட்டார வழக்கு. பாட்டனார், தாத்தா என்பவை பொது வழக்கு. அப்பா அப்பா என்பவை இணைந்து அகரம் பகரமாகிப் பப்பப்பா ஆகிவிட்டது. ‘அப்பப்பா’ என்பது பொது வழக்கு. இது சிதைவு.

பயிராதல்:

விதை போட்டுப் பயிரிடுதலைக் குறித்தல் பொது வழக்கு. பயிராதல் என்பது ஆடு மாடு கருக் கொள்ளுதலைப் பயிராதல் என்பது **தென்னகப் பொது** வழக்கு. பழைய இலக்கியங்களில் துணையை விரும்பி அழைத்தல் **பயிர்தல்** எனப்படுதலை அறிந்தால் அதன் நடைச் சொல் இது என உணரலாம்.

பரக்களி:

கட்டுப்பாடு அற்றவராகத் திரியும் ஆண் பெண்களைப் **பரக்களி** என்பது **கல்வளை** வட்டார வழக்காகும். பரத்தை, பரத்தன் என்பவை பொது வழக்குச் சொற்கள். உரிமை விடுத்து அயலாரால் மகிழல் 'பரக்களி' ஆயிற்று.

பரம்பு:

அகலமாதல் பரம்பு. பரப்புதல் வழியாக எண்ணின் பரம்பு தெளிவாகும். பரம்படித்தல் உழவுத் தொழிலில் ஒரு பகுதி. அதற்கெனப் 'பரம்புச் சட்டம்' உண்டு. இங்கே **பரம்பு** என்னும் சொல் **பாய்** என்னும் பொருளில் **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காக உள்ளது. பாய் என்பதும் பரம்புதல் பொருளதே யாகும்.

பராளம்:

பராளம் என்பது **பரபரப்பு** (படபடப்பு) என்னும் பொருளில் **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. பர்+ஆளம்=பராளம். பர் அகலமாதல் பொருளது. எண்ணம், கால், கை ஒரு கட்டுக்குள் நில்லாமல் அகலப் படுதல் வழி ஏற்பட்ட சொல்லாகும். ஏராளம், தாராளம் என்பவை போல் ஆளம் சொல்லீறு. ஆளப்படுதல் ஆளம்.

பரி:

இறைவைச் சால் சதுரமானது. பரி என்பது இறைவைக்கூனை எனப்படும் வட்டவடிவினது. பரி என்பது வட்டம் என்னும் பொருளில் வரும் முதனிலை. பரிவட்டம், பரிவேடம் என்பவை அறிக. **பரி** என்பது இறைவைக் **கூனைப்** பொருளில் **நாகர்கோயில் வட்டார** வழக்காக உள்ளது.

பரிதல்:

கதிர் ஈனல் என்பது பொதுவழக்கு. கதிர் ஈனுதலைப் (பயிர்) **பரிதல்** என்பது **முகவை** வட்டார வழக்கு. கதிர் **பரியும்** நேரம் இப்பொழுது மழை பெய்தால் பொட்டு உதிர்ந்து போகும் என்பர். பரிதல் = வெளிப்படுதல்; தோன்றுதல்.

பருக்குதல்:

ஆட்டுக்குட்டியைப் பால் குடிக்கச் செய்தலைப் பருக்குதல் என்பது **ஆயர் வழக்கு.** தானே தாயை அடுத்துப் பால் குடியாக் குட்டியைப் பால் குடிக்கவைப்பது **பருக்குதல்** ஆகும். பருகச் செய்தல் பருக்குதல். இவ் வழக்கு **பொதுவழக் காகவும்** கூறும் அளவில் அறிய வாய்க்கின்றது. **முகவை, மதுரை** வட்டாரங்களுடன் **திருச்சி** வட்டாரத்திலும் கேட்கும் சொல்லாக உள்ளது.

பருப்பு:

பருப்பு, பயற்றை உடைத்துச் செய்யப்பட்டது. தோல் உரித்து ஆக்கப்பட்டது. பருப்பு என்னும் சொல், பருப்புக் கொண்டு அரைக்கப்படும் **துவையலைக்** குறித்து, பின்னர்த் துவையல் என்னும் பொதுப் பொருளில் **விருதுநகர்** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது.

பருப்புக் குழம்பு:

'சாம்பார்' இல்லாச் சாப்பாடா? பருப்பு இல்லாத் திருமணமா? என்னும் பழமொழியும் பொய்த்துப் போனது. சாம்பார்தான் உண்டேயன்றிப் பருப்பும் இல்லை; குழம்பும் இல்லை. இன்னும் புளிக் குழம்பு, காரக் குழம்பு, வற்றல் குழம்பு, சுண்டக் குழம்பு எத்தனை வகை. மோர்க் குழம்பை விட முடியுமா? ஒரு சாம்பார் என்ன வேலை செய்கின்றது!

பருமல்:

படகில் ஊன்றி நிறுத்திப் பாய் கட்டப்படும் நெடுமரம் - மூங்கில் கழை - **பருமல்** என்று **மீனவர்களால்** வழங்கப் படுகிறது. பழநாள் **மரக்கால், நாளி** என்பவை மூங்கிலால் அமைந்தவை என்பதை அறிந்தால் அதன் தடிப்பு ஆகிய **பருமை** புலப்படும்.

பல்லம்:

பலவகைக் காய்களைப் போட்டு வைக்கத் தக்கதாகவும் அகன்றதாகவும் தடுப்புகள் அமைந்த கட்டுக்கொடிப் பின்னல் தட்டுகளைப் பல்லம் என்பது **எழுமலை** வட்டார வழக்காகும். ஐந்தறைப் பெட்டியைப் போலப் பல வகைக்

காய்களைத் தனித் தனியே போட்டுவைக்க அமைந்தது இது. பல தட்டு (தடுப்பு) உடையது **பல்லம்** எனப்பட்டது.

பல்லுச் சோளம்:

சோள வகையுள் ஒன்று வெள்ளைச் சோளம். அதனை முத்துச் சோளம் என்பது பொது வழக்கு. அதன் வெண்ணிறம் குறித்துப் **பல்லுச் சோளம்** என வழங்குதல் **கண்டமனூர்** வட்டார வழக்காகும்.

பலகையடைப்பு:

வீட்டிலும் காட்டிலும் பொருள்கள் போட்டு வைக்க வும் காவல் கருதி அமர்ந்திருக்கவும் அமைக்கப்படுவது பரண் ஆகும். பரண் என்பதும் பரணை என்பதும் பொது வழக்கு. அதனைப் **பலகை அடைப்பு** என்பது **அருப்புக் கோட்டை** வட்டார வழக்கு. பலகையால் அடைத்துப் பரப்பப்படுவதால் பெற்ற பெயர். மற்றைப் பரண் கம்பு களைப் பரப்பி அமைக்கப்பட்டதாகும்.

பலம்:

பலம் என ஒரு நிறைகல் (எடைக்கல்) இருந்தது. பலம் வலிமைப் பொருளிலும் வழங்கும். அது வலம் என்பதன் திரிபாகும். இனி மாடு பலப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் பயிர் பலன்(ம்) பிடித்திருக்கிறது என்பதும் **உழவர்** வழக்கு ஆகும். **மாட்டுத் தரகர்** வழக்கிலும் முன்னது உண்டு.

பலிசை:

பலிசை என்பது வட்டி என்னும் பொருளில் **நாகர் கோயில்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. கல்வெட்டுகளிலும் இச் சொல் இப் பொருளில் ஆளப்படும். பலிசை என்பது இலேசு (ஊதியம்) என்னும் பொருளில் **சிந்தாமணியில்** வழங்கு கின்றது. வட்டி எனினும், ஊதியம் எனினும் எளிமையாக இருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தினது அது.

பழுது:

பழுது என்பது பயன்படாதது, கெட்டுப் போனது என்பது பொது வழக்கு. “பழுது பயமின்றே” என்பது **தொல் காப்பியம்**. இனி வைக்கோல் புரியைப் **பழுது** என்பது

முகவை, மதுரை மாவட்ட வழக்காகும். பழு என்பது சுமை. அதனைக் கட்ட உதவுவது பழுது ஆயது.

பழுப்பு:

சோளத்தட்டை, கரும்புத் தட்டை உள்ளீட்டைப் பழுப்பு என்பது பொது வழக்கு. மகளிர் காது குத்திய நாளில் காதுத் துளையை அகலப்படுத்தப் பழுப்பு வைத்தல் வழக்கம். இங்கே பழுப்பு என்பது 'சீழ்' என்னும் பொருளில் வட்டார வழக்காக உள்ளது. பழுத்து வழியும் சீழைப் பழுப்பு என்றனர் போலும். இது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்கு.

பள்ளக்கல்:

ஒரு காலத்தில் ஏதாவது ஒரு தவசத்தை இடிக்கப் பள்ளமான கல்லைப் பயன்படுத்தினர். அப் பழைய வரலாற்றை விளக்குவது போல முதுகுளத்தூர் வட்டாரத் தார் **பள்ளக்கல்** என இடிக்கப் பயன்படுத்தும் **உரலைக்** குறிப்பிடுகின்றனர். பள்ளம்+கல்=பள்ளக்கல்.

பள்ளயம்:

வைக்கோலைப் பரப்பி, அதன்மேல் துணியை விரித்து அகலமாகப் **படையல்** செய்வதைப் பள்ளயம் என்பது **பேராவூரணி** வட்டார வழக்காகும். இவ் வழக்கம் **கொங்கு** நாட்டிலும் உள்ளது. **பள்ளம்** தோண்டிப் பரப்பி வைத்த வழக்கத்தில் இருந்து இப் பெயரீடு ஏற்பட்டிருக்கும்.

பள்ளை:

விலாப்புறத்தின் உட்பாகம் கமுக்கூடு என வழங்கப் படும். அது அதன் உட்குழிவு நோக்கிப் பள்ளை என வழங்கப்படுதல் **வில்லுக்குழி** வட்டார வழக்காகும். அது விலாப்புறம் என வழங்கப்படுதல் **அகத்தீசுவர** வட்டார வழக்காகும். பள்ளை = பள்ளம். ஆட்டுவகையுள் ஒன்று **பள்ளையாடு**.

பற்றுக்காடு:

நீரருகே சேர்ந்த நிலம் நன்செய் ஆகும். குளத்துப் பற்று, ஏரிப்பற்று, கால்வாய்ப் பற்று என நீர் நிலை அடுத்துப் பற்றி இருக்கும் இடம் பற்று எனப்படும். **பாலமேட்டுப்** பகுதியில் **வயற்காடு** என்பது **பற்றுக்காடு** என வழங்கப்படுகிறது.

பற்றுக்கு வரும் மடை பற்றுவாய் மடை என்பது அறியத் தக்கது.

பறவைக்கப்பல்:

ஒரு காலத்தில் **வானக் கப்பல்** என வழங்கப் பட்டது, பின்னர் **வான ஊர்தி** ஆயது. வான ஊர்தி என்பது புற நானூற்றுச் சொல். இதனைச் **செட்டிநாட்டு** வட்டாரத் தினர் **பறவைக் கப்பல்** என்கின்றனர்.

பனி:

பனி என்பது குளிரா, வெதுப்பா? பனிகுளிர் என்போம். ஆனால் அது வெப்பமானதே. எப் பொருள் எத் தன்மைத் தாயினும் அப் பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு, என்பதன்படி தோற்றம் ஒன்றாகவும் உண்மை ஒன்றாகவும் இருத்தல் உண்டு. **பனி** என்பதற்குக் **'காய்ச்சல்'** என்னும் பொருள் **குமரி** மாவட்ட வழக்கில் உள்ளமை எண்ணத்தக்கது. குளிர்காய்ச்சல் இல்லையா!

பாஞ்சிப் பழம்:

முன்னால் துருத்திக் கொண்டுள்ள பழம் முந்திரிப் பழம் ஆகும். அதனை "முன் துரு>முந்திரி" என்பர். முந்திரிப் பழத்தைப் பாஞ்சிப் பழம் என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்கு. பாய்தல் என்பது வெளிவருதல், வெளித்தள்ளுதல். பாய்ந்தது போல் வெளிப்பட்டுக் கொட்டை தோன்றும் பழம் பாய்ந்த பழம் எனப்பட்டுப் பாஞ்சிப் பழமாகி உள்ளது. பாய்ந்தது> பாஞ்சது.

பாடி:

ஆயர்பாடி என்பது பழமையான ஆட்சி. பாடி என்பது அகலமான தெரு என்னும் பொருளது. இரவில் தொழுவில் மாடுகளைக் கட்டினாலும் பகலில் வெளிப் புறத்தில் மாடுகளைக் கட்டுதல் வழக்கத்தால் அகன்ற தெரு அமைத்தனர். அவ்வாறே தறி நெய்வோர் பாவு போடுதற்கு நீண்டதும் அகன்றதுமாம் தெரு அமைத்துக் கொண்டனர். அத் தெருவைப் பாடி என வழங்கினர். பாவு போடும் இடத்தைப் **பாடி** எனல் **நெசவுத் தொழிலோர்** வழக் காகும்.

பாடிப்பால்:

"கல் எனக் கரைந்து வீழும் கடும்புனல் குழவி" என்பது **திருவிளையாடற் புராணத்தில்** இடம் பெறும் தொடர். 'அருவி முழக்கம்' என்பது மக்கள் வழக்கு. ஒலியெழுப்பி வெள்ளென வீழும் அருவி நீரைப் 'பாடிப்பால்' என்பது **குற்றால வட்டார வழக்கு.** அருவி தந்த அறிவுக் கொடை இவ் வாட்சி பொதுமக்கள் புலமை வளம் அல்லவோ இத் தகைய சொற்படைப்பு!

பாந்தம்:

குழி, பள்ளம், ஓட்டை என்னும் பொருள்களில் **குமரி மாவட்ட** வட்டார வழக்காகப் பாந்தம் என்னும் சொல் வழங்குகின்றது. பாத்தி என்னும் பொருளில் **நெல்லை, முகவை** மாவட்ட வழக்குகளில் உள்ளது. **'பா'** என்னும் முதனிலை விரிவுப் பொருள் தருவது. அகன்ற குழி, பள்ளம், பாத்தி என்பதை விளக்கும்.

பாம் பிஞ்சு:

பூம் பிஞ்சு என்பது பொது வழக்கு. பிஞ்சும் பூவும் இணைந்து நிற்கும் நிலை. வெள்ளரிப் பிஞ்சில் பூம்பிஞ்சை விரும்பியுண்பது வழக்கம். பூம் பிஞ்சு என்பது **செட்டி நாட்டு** வழக்கில் **பாம்பிஞ்சு** எனப்படுகிறது. பாவுதல் என்பது ஒன்றி அல்லது பரவி இருத்தல். பூவொடு ஒன்றி இருக்கும் பிஞ்சு பாம் பிஞ்சு எனப்பட்டிருக்கலாம். பாம் பிஞ்சு=மிகப் பிஞ்சு.

பாம்பேறி:

கிணறுகளின் உள்ளே பாறைகண்ட அளவில் ஆள் நடமாட்டம் கொள்ளுமளவு இடம் விட்டுச் சுவர் எழுப்பு வது வழக்கம் அச் சுற்றுவெளிக்கு **ஆளோடி** என்பது பெயர். இது கல்வெட்டுகளிலும் உண்டு. **பழனி** வட்டாரத்தார் ஆளோடி என்பதைப் பாம்பேறி என்கின்றனர். **நெல்லை, முகவை** மாவட்டங்களில் **பாம்புரி** என்பர். பாம்பின் சட்டை அப் பகுதியில் கிடத்தல் கண்டு அப் பெயரீடு உண்டாகியதாம்.

பாலாடை:

பாலின்மேல் படியும் ஆடையைப் பாலாடை என்பது பொது வழக்கு. **பாலாடை** என்பது **சங்கு** என்னும் பொருளில் **கும்பகோண** வட்டார வழக்கு உள்ளது. பாலடை என்பது பாலாடை எனப் பட்டிருக்கலாம். பால் விட்டுப் புகட்டும் (ஊட்டும்) சங்கு. சங்கை, **ஊட்டி** என்பர்.

பாவாடை:

இடை குறுகி விரிந்து பரவிய ஆடை **பாவாடை** எனப் படுதல் பொதுவழக்கு. **பாகடை** (பாகால் செய்யப்பட்ட படையல்) என்பது திருக்கோயில்களில் பாவாடை எனவழுவாக வழங்கப் படுகின்றது. **கோடைக்கானல்** வட்டாரத்தார் கத்தரிக்காயின் காம்பு சூழ்ந்த மேல் தோட்டினைப் பாவாடை என உவமைநயம் சிறக்க வழங்கு கின்றனர். **பாவடை** (பா+அடை) என்பது பகுக்கப்பட்ட கூந்தல் வகிடு என்னும் பொருளில் **நெல்லை** மாவட்ட வழக்கு உள்ளது.

பாவி:

பாவி என்பது பொது வழக்கு வசைச் சொல். அழுக்காறு என ஒரு பாவி என **வள்ளுவம்** வழங்கும். **பாவி** என்பதற்குப் **பாய்** என்னும் பொருளை **ஒட்டன்சத்திர** வட்டாரத்தினர் வழங்குகின்றனர். பரவிய அமைப்பினது என்னும் பொருளில் வருவது. நாற்றுப் பாவுதல், பாவு போடுதல் என்பவை பரவுதல் பொருளவை.

பாவுள்:

நெடிய அகன்ற வீட்டின் உள்ளே பாதுகாப்பாக அமைந்த அறையைப் **பாவுள்** என்பது **பார்ப்பனர்** வழக்கு. **பரவிய மனையின் உள்ளிடமாக அமைந்தது** என்னும் பொருளது அது.

பாறை:

பாறை என்பது கெட்டியுள்ள மண், மணல், கல் என்பவற்றையுடையது. மட்பாறை, மணற்பாறை, கற்பாறை என்பவை அவை. இப் பாறை குளம் என்னும் பொருளில் **கீழைச் செவல்பட்டி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. பாறை

யின் ஊடு அமைந்த குளம் **'பாறை'** ஆயது. **'கல் குளம்'** குமரி மாவட்ட ஊர்களுள் ஒன்று. பாறை, மலை ஆயவற்றின் இடையே யமைந்த நீர்நிலை **சுனை** எனப்படுதல் பொது வழக்கும், இலக்கிய வழக்குமாம்.

பிசிர்:

பிசிர் ஆந்தையார் என்னும் புகழ்மிகு பழம்புலவர் ஊர் பிசிர். அது கடலின் அருகே அமைந்தது. **அப் பிசிர்க்குடி முகவை** மாவட்டம் சார்ந்தது. பிசு பிசுப்பு என்பது உவர்த் தன்மையால் உண்டாவது. **அகத்தீசுவர வட்டாரத்தில் சிறுநீரைப்** பிசிர் என்பது அவ்வுவர்ப் பொருள் வழியதாம்.

பிசின்:

பழநாளில் **பயின்** என வழங்கப்பட்ட அரிய சொல் பிசின் என வழுவாக வழங்குகின்றது. பயின் என்பது பெருங்கதை ஆட்சி. **பிசின், கோந்து** என்றும் **பசை** என்றும் வழங்கப்படுதலும் உண்டு. **நெல்லையார் 'அல்வா'** என்னும் இனிப்புப் பண்டத்தைப் பிசின் என வழங்குவது உவமை வழிப் பட்டதாம்.

பிசினி:

பயின் (பிசின்) போல ஒட்டிக் கொண்டு விடாத தன்மை **பிசினித்** தனமாக **நெல்லை** வட்டார வழக்காக உள்ளது. 'பிசினாரி' என்பதும் அது. **கருமித்** தனம் என்னும் பொருளது. கொண்டதை விடாமல் (பிறர்க்குக் கொடாமல்) வைத்துக் கொள்ளும் குணத்தால் பெற்ற பெயர் இது.

பிட்டு:

பிள்+து=பிட்டு. பிதிர்வுடையது என்னும் பொருளது. பிட்டு என்பது பொது வழக்கு. **பிட்டு** என்பதற்கு **'இட்டலி'** என்னும் பொருளைப் **பழனி** வட்டாரத்தார் வழங்குகின்றனர். வேகும் வகை கருதிய பெயரீடாக இருக்கக் கூடும்.

பிடித்துக் கொடுத்தல்:

திருமணம் என்பது கைபிடித்துத் தருதலாகும். **தாதா** என்பது **மணக்கொடை** புரிதலால் பெற்ற பெயர். பெண்ணைக் கொடுத்தல் கொள்ளல் என்பவை தொல்பழ

வழக்கு. அவ் வழக்கை வெளிப்படுத்தும் ஆட்சி பிடித்துக் கொடுத்தல் ஆகும். இது **பழனி** வட்டார வழக்கு.

பிணம்:

தீ நாற்றம் தருவதைப் பிணவாடை என்பது பொது வழக்கு. பூண்டு என்றும், வெள்ளைப் பூண்டு என்றும், வெள்ளுள்ளி என்றும் வழங்கப்படும் வெள்ளைப் **பூடு விளையும் தோட்டத்தைப் பிணம்** என்பது **குமரி** வட்ட வழக்காகும். பிணம் எனப் பூண்டு பெயர் பெற்று, அது விளையும் இடம் குறிப்பது. வியப்பான வழக்கம் இது.

பிப்பு:

பிய்ப்பு (பிப்பு) என்பது அரிப்பு என்னும் பொருளில் **பழனி** வட்டார வழக்காக உள்ளது. கொசுக் கடியைக் கொசு பிச்சுப் பிடுங்குகிறது என்பது பொது வழக்கு. பிய்ப்பு 'பிப்பு' ஆயது. பிக்கல் (பிய்க்கல்) பிடுங்கல் இல்லை என்பது இணைமொழி.

பிரி கழறுதல்:

தாமாகப் பேசுதல், சிரித்தல், அழுதல் ஆயவை செய்வாரைப் பிரி கழன்றவர் என்பது **நெல்லை** வழக்கு. மூளைக் கோளாறு, **கிறுக்கு** என்பது பொருளாம். பிரி என்பது கிறுக்கு என்னும் பொருளில் **குமரி** மாவட்ட வழக்காக உள்ளது. பிரி என்பதன் மூலப் பொருள் (கழறுதல்) அளவில் அமைந்த ஆட்சி அது. பிரி என்பதே கிறுக்கு என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது.

பில்லணை:

ஆழிவிரல் என்னும் மோதிர விரலில் அணியும் அணியைப் **பில்லணை** என்பது **நெல்லை** வழக்கு. இது மகளிர் அணி வகைகளுள் ஒன்று. வில்லை>பில்லை. பில்லை>பில். மேலே வட்ட அமைப்பு உடைமையால் கொண்ட பெயர்.

பிறப்பு:

இது பிறப்பினைக் கூறுவது பொது வழக்கு. ஆனால் உடன் பிறந்தவர்களை உடன் பிறப்பு என்பதுடன், பிறந்தான், பிறந்தாள், பிறப்பு எனல் **நெல்லை, முகவை**

வழக்குகள். உசிலம்பட்டி வட்டாரத்திலோ இது பெரு வழக்கு.

பிறை:

பிறை வடிவில் அமைக்கப்பட்டவை பிறை என வழங்கப்படும். சிறு நீர்ப்பிறை என்பது ஒன்று. சுவரில் பிறை வடிவில் செய்யப்பட்ட விளக்குப் பிறையைப் **பிறை** என்பது **நெல்லை** வழக்கு. **மாடக்குழி** என்பது பொது வழக்கு.

பீச்சுதல்:

பன்னீர் தெளித்தல், நீரைப் பீச்சியடித்தல், மழை பொழிதல் இன்னவை எல்லாம் நீரிறைத்தல் வகைகள். இவை பொது வழக்கானவை. **வயிற்றுப் போக்கைப் பீச்சுதல்** என்பது **தென்னகப்** பெருவழக்காகும். குறிப்பாகக் **குமரி மாவட்டப்** பெருவழக்காகும்.

பீலி: (1)

பீலி=மயில் தோகை; மயில் தோகைபோல் அமைந்த காலணிகலம் பீலி எனப்படுகின்றது. கட்டுகம் பீலி மிஞ்சி. என்பவற்றுள் ஒன்று அது. கடலைச் செடியின் விழுதைப் பீலி என்பது **பேராவூரணி** வழக்கு. பனங்கிழங்கு முளையைப் பீலி என்பது **தூத்துக்குடி** வட்டார வழக்கு. சுறாமீனின் சிறகை அல்லது செதிலைப் பீலி என்பது **சீர்காழி** வட்டார வழக்கு. வாழையின் பக்கக் கன்றைப் பீலிக் கன்று என்பது நெல்லை வழக்கு. பெருவிரலுக்கு அடுத்த விரலைப், பீலிவிரல் என்பது **நாகர்கோயில்** வழக்கு.

பீலி: (2)

குழாயைப் **பீலி** என்பது செட்டி நாட்டு வழக்கு. பீலி என்பது மயில் தோகை போன்ற **காலணி**கலப் பெயராகத் தென்னக வழக்கில் உள்ளது. மிஞ்சி, கட்டுகம், பீலி என்பர். "பீலி பெய்சாகாடும்" என்பது குறள். பீலியின் காம்பு துளையாக இருப்பது கொண்டு **குழாய்க்குப்** பெயராயது.

புகையறை (புகையடை)

புகை அடைவது **புகையடை** ஆகும். அது, ஒட்டடை என்பது ஒட்டறை ஆனாற்போல மாறிப் பிழைபட வழங்கு கின்றது. விளக்கு, சமையல் ஆகியவற்றின் வழியாக எழுந்த

புகைக் கரி அடைந்து கிடைப்பதே **புகையடை**. **புகைசாரை** என்பதும் அது. சார்ந்தது சாரை. இவை **நெல்லை** வழக்குகள்.

புங்கன்:

புன்கன் என்பது **புங்கன்** என வழங்குகின்றது. சொன்னது கேளாமலும், தன்னறிவு இல்லாமலும் செயல் படுவானைப் புங்கப்பயல் என்பது **நெல்லை** வழக்கு. புன்கன் என்பது புன்மை - சிறுமை - குறித்த சொல்.

புட்டான்:

தும்பி என்றும் தட்டாரப் பறவை என்றும் கூறுவதைப் புட்டான் என்பது, **மூக்குப் பீரி** வட்டார வழக்காகும். புள்ளி குத்திய சுங்கடிச் சீலையைப் '**புட்டா**' என்பது நெச வாளர், துணிக்கடையாளர் வழக்கமாதலை எண்ணலாம். புட்டான்=புள்ளிகளையுடையது.

புட்டி:

புட்டி, புட்டில் என்பவை கணை வைக்கும் தோள் தூக்கியைக் குறிப்பது பொது வழக்கு. புட்டி என்பது இடுப்பைக் குறிப்பதும் பொது வழக்கே. ஆனால், உட்காரும் **நாற்காலியைப் புட்டி** என்பது **பரதவர்** வழக்கமாகும்.

புதிசை:

புதிதாக விளைந்து வந்த தவசத்தை சோறாக்குவது **புதிசை** எனப்படுதல், **திருமங்கல** வட்டார வழக்கு. இதனைப் 'புதிரி' என்பதும் வழக்கில் உண்டு. பொங்கல் வேறு; புதிசை வேறு. புதிசை அவ்வக் குடும்ப விளைவு நுகர்வு பற்றியது.

புதைகடை:

கடைகால், வாணம் என்பவை பொது வழக்குகள். கடைகால் தோண்டுதல் புதை கடை எனப்படுதல் **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்காகும். புதை என்பது அகழ் பள்ளம். கடை=இடம்.

புதைப்பு:

ஒன்றை மூடுதல் - குறிப்பாக மண்போட்டு மூடுதல் - புதைப்பு எனப்படும். "பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப்

புதைத்து வைத்து" என்பதே பின்னே புதையல் ஆயது. **புதைப்பு** என்பது மூடும் **போர்வையைக்** குறிப்பதாகக் குமரி மாவட்டத்தில் வழங்குகின்றது.

புரிமணை:

குடம் பானை ஆயவை வைப்பதற்கு வைக்கோல் புரி திரித்துச் **சுருணை**யாகக் கட்டி வைப்பதைப் புரிமணை (பிரிமணை) என வழங்கினர். இதுகால் கலங்கள் மாறியது போல் புரி மணையும் மாழையால் (உலோகத்தால்) ஆகி விட்டது. மோர் கடைதலுக்குப் புரிமணை மிகப் பயன் பட்டது. புரிமணை **தென்னக வழக்கு.**

புரை:

உயரப் பொருளது புரை என்பது. உயரமான வீடு 'புரை' எனப்படும். இப் **புரை** என்பது **பந்தல்** என்னும் பொருளில் **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காக உள்ளது. புரை உயர்வாகும் என்பது தொல்காப்பியம். பந்தல் உயரமானது என்பது வெளிப்படை.

புள்ளடி:

புள் அடி என்பது பறவையின் கால்பதிவு. அப் பதிவு போல் பதியச் செய்யும் **முத்திரையைப் புள்ளடி** என்பது **யாழ்ப்பாண** நாட்டு வழக்கு. புள்ளடி என்பது தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் ஆளப்படும் சொல். எல்லைக்கல் அது. அதில் பொறிக்கப்பட்ட அடையாளம் பற்றிப் புள்ளடி எனப்பட்டது. 'காகபாதம்' என்பதும் அது. அரைப் புள்ளி அடையாளம் அன்னது. (;)

புள்ளி:

புள்ளின் தடம் **புள்ளி** எனப்பட்டது. பின்னர் அடை யாளம், நிறுத்தக்குறி என்பவற்றுக்கு ஆயது. **புள்ளிகுத்துதல் புள்ளிக்கு** இரண்டு (ஆளுக்கு இரண்டு) என்பவை வழக்கில் உள்ளவை. 'திருமணமானவர்கள் 'தலைக்கட்டு எண் ணிக்கை' என்னும் பொருளில் **செட்டி நாட்டு** வழக்கு உள்ளது.

புளிகுடித்திருத்தல்:

புளி குடித்திருத்தல் என்பது **மகப்பேறு வாய்த்திருத்தலைக்** குறிப்பதாக **அறந்தாங்கி** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. புளி விருப்பு கருவாய்த்தார்க்கு இயல்பாதல் கொண்டு ஏற்பட்ட வழக்குச் சொல்லாகும் இது. "புளிக்கும் மாங்காய் இனிப்பு" ஆகும் காலம் அது என்பர்.

புளியந்தோடு:

நட்டுவாய்க்காலி என்பது நச்சுயிரி. அதனை **விளவங்கோடு** வட்டாரத்தார் புளியந்தோடு என்பது வியப்பு மிக்கது. புளியம் பூவொடு (உதிர்ந்து காய்ந்த பூ) ஒப்பிட்டுக் கண்ட **உவமைக்** காட்சியாகலாம் அது.

புறவடை:

பூப்பு அடைந்தவளை வீட்டுக்குப் புறத்தே சில நாள்கள் வைத்திருந்து பின்னர் விழா எடுத்து வீட்டுக்குள் வைத்தல் வழக்கம். இப் பூப்புக்கு வட்டாரம் தோறும் வழங்கப்படும் சொற்கள் தனித்தனியே பற்பல. **திருப்பூர்** வட்டாரத்தார் பூப்பினைப் **புறவடை** என்கின்றனர்.

பூ:

இவ் வோரெழுத்து ஒரு சொல் **ஒரு விளைவு** அல்லது **போகம்** என்னும் **உழவர் வழக்குச்** சொல்லாக **நெல்லை** வழக்கில் உள்ளது. ஓராண்டில் ஒருமுறை விளைதல், இருமுறை விளைதல் என்பவற்றை ஒரு போகம், இருபோகம் என்பர், **தஞ்சையை** முப்போகம் என்றும் முப் பூ என்றும் சுட்டுவர். பூ என்பது, ஒரு விளைவு.

பூச்சி:

பூச்சி என்பது நிழல்,வண்ணத்துப் பூச்சி, குடற் பூச்சி எனப் பல பொருள் குறித்தல் பொது வழக்கு. நாக்குப் பூச்சி என நாங்கூழ் குறிக்கப்படும். **விருதுநகர்** வட்டாரத்தார் **இடியாப்பத்தைப் பூச்சி** என்கின்றனர். நாக்குப் பூச்சி போன்றது என்னும் வடிவொப்புக் கருதிய வழக்கு இஃதாம்.

பூச்சை:

பூனையைப் பூசை என்பதும் பூச்சை என்பதும் வழக்கு, ஏன்? ஒன்றைத் தின்றதும் கால்களால் வாயைத் தடவுதல்

பூனை வழக்கம். முகம் கழுவுதலை, **முகம் பூசுதல்** என்பது அறியின் புலப்படும். சுவர் பூசுதல், ஈயம் பூசுதல், பூசி மெழுகுதல் என்பவை பூசுதல் பொருள் விளங்கச் செய்வன. பூச்சை எனப் பொருள் விளங்க வழங்குதல் **குமரி மாவட்ட** வழக்காகும்.

பூஞ்சாறு:

தேன் எனப்படும் பொது வழக்குச் சொல், பார்ப்பன வழக்கில் பூஞ்சாறு எனப்படுகின்றது. பழங்காலத்துப் புலவர் வரிசையில் பூஞ்சாற்றூர் பார்ப்பான் கௌணியன் **விண்ணந் தாயன்** என்பான் பெயர் உண்டு. **தேனூர்** என்பது **பூஞ்சாற்றூர்** என வழக்குப் பெற்றதாகலாம்.

பூஞ்சை:

பூ என்பது மென்மையானது. பூப்போல என்பது மென்மை மலர்ச்சி மெது என்னும் பல பொருள் தருவது. பூவின் மென்மை யுடையவரைப் பூஞ்சை என்பது வழக்கம். அளவு கடந்த மென்மை உரிய நலமாகாது என்பதால் அது பெருமை கூறாமல் சிறுமை கருதிப் பூஞ்சை உடம்பு என மெலிவு, நோய்மை காட்டுவதாயிற்று. **குமரி மாவட்டத்தில் பலாச்சுளையை மூடியிருக்கும் தோலைப் பூஞ்சை** என்பது வழக்கம். அத்தோல் மிக மெல்லியது எளிதில் கிழிவது.

பூட்டு:

இறுக்கிப் பிடித்தல் இணைதல் ஆகிய பொருளில் பூட்டு என்பது பொது வழக்குச் சொல். இது, **உடலுறவுச்** சொல்லாக மதுரை **இழுவை வண்டித் தொழிலாளர்** (ரிக்சா) வழக்காக உள்ளது. பூட்டுவில் பொருள் கோள், பூட்டு என்பவற்றை நோக்கும். ஐந்து என்னும் எண்ணிக்கை காட்டுவது வணிகவழக்கு.

பூட்டை:

நீர் இறைவைப் பொறிகளுள் ஒன்று பூட்டை. இதனைப் பூட்டைப் பொறி என்பர். கால், ஆறு இல்லாத வானம் பார்த்த நிலத்தில் கிணறு வெட்டி, பூட்டைப் பொறியிடல் வழக்கம். இனி, கேழ்வரகு, சோளக் கதிர் களைப் பூட்டை என்பது **நெல்லை முகவை** வழக்கம்.

பூட்டை திருடி என்பது பழிச்சொல். **பேரையூர்** வட்டார வழக்கில் பூட்டை எனப்படும் இலக்கிய வழக்குச் சொல் ஆளப்படுகிறது. **பூட்டை** என்பது **சால்** என்னும் **நீர் இறை பொறி.**

பூதியாக:

சான்று இல்லாமல் வாய்வந்த வாறு குற்றம் சாற்று தலை மறுத்துக் கூறுபவர் இப்படிப் பூதியாகச் சொன்னால் ஒப்பமுடியுமா? அதற்குச் சான்று என்ன என்பர். பூதியாக என்பது **புழுதியை வாரித் தூற்றுவது** போல் கூறுதல். பூதி=புழுதி. இவ் வழக்கு **நெல்லை, முகவை** வழக்குகளாக மட்டுமன்றித் **திருப்பூர்** வட்டார வழக்காகவும் உள்ளது.

பூவோடு:

தீச்சட்டி என்றும் அக்கினிச் சட்டி என்றும் சொல்லப் படுவதைப் **பூ ஓடு** என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக் காகும். ஓடு=சட்டி, மண்சட்டி. அதன் வெம்மை வெளிப் படாவகையில் வழங்கும் வழக்கம் இது. **தீக்குழி** என்பதைப் **பூக்குழி** என்பது எண்ணத்தக்கது.

பெட்டைப் பக்கம்:

கதவின் பின்பக்கத்தைப் **பெட்டைப் பக்கம்** என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்காகும். ஆடவர் முன் முகம் காட்டாமல் **கதவின் பின்பக்கம்** இருந்து பேசும் பெண் களின் வழக்கத்தைக் கொண்டு இப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இதன் வழியே குமுகாய வரலாறு புலப்படுதல் எண்ணத்தக்கது.

பெண்தூக்குதல்:

திருமணத்திற்கு முன்னர் மாப்பிள்ளை அழைப்பு, பெண் அழைப்பு என்னும் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்படும். பெண் அழைப்பை, **மதுக்கூர்** வட்டாரத்தார் **பெண் தூக்கு தல்** என வழங்கும் வழக்கத்தால் குமுகாயத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்வு வெளிப்படுகின்றது. சிறை கொண்டு போதல், கடத்திக் கொண்டு போதல் முதலியவை இலக்கியத்திலும் வழக்கிலும் உள்ளமை அறிவனவே.

பெரிய வீட்டுப் பொழுது:

வைப்பு சின்னவீடு என்று வைத்திருப்பார் இரவுப் பொழுதில் அவண் தங்கி, தம் மனை மக்கள் இருப்பார் வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும்பொழுது **விடியல்** ஆதலால், அதனைப் **பெரிய வீட்டுப் பொழுது** என்பது **மதுக்கூர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது.

பெருக்கான்:

எலியில் பெரியது பேரெலி. அதனைப் பெருச்சாளி என்பதும் பொண்டான் என்பதும் உண்டு. பேரெலியைப் **பெருக்கான்** என்பது **திருச்செங்கோடு** வட்டார வழக்காக உள்ளது. பெருக்கான்=பெரியது. **கொங்குப்** பொது வழக்கு எனவும் கூறலாம்.

பெரும் பயறு:

சிறு பயறு என்பது ஒருவகைப் பயறு. அதனினும் பெரியது **பெரும் பயறு** எனப்படுகிறது. இது **குமரி** மாவட்ட வழக்கு. பெரும் பயற்றைத் **தட்டப் பயறு,** தட்டாம் பயறு எனல் பொது வழக்கு. அதன் பூ, தட்டான் பறவை போல இருப்பது பார்க்கத் தக்கது.

பேடு:

நண்டு குடியிருக்கும் வளையைப் பேடு என்பது **உசிலம்பட்டி** வட்டார வழக்காகும். **'பேடு'** என்பது பெட்டி போலும் முதுகு உடைய **நண்டு**. நண்டின் கரு முதிர்ந்து குஞ்சு வெளிப்படும்போது மூடு பெட்டி போன்ற அதன் மேல் பகுதி வெடித்துக் குஞ்சுகள் வெளிப்படும். அது **திறவைப்பெட்டி** போலவே இருக்கும். அந் நண்டு தங்குமிடம் பேடு எனப்பட்டதாம்.

பேட்டுத் தேங்காய்:

தேங்காய் போன்ற தோற்றம் இருக்கும். ஆனால், அதனை உடைத்துப் பார்த்தால் உள்ளே ஒன்றும் இராது; வெறுங்கூடாக மட்டுமே இருக்கும். இதனைப் பேட்டுத் தேங்காய் என்பது **உசிலம்பட்டி** வட்டார வழக்கு. மட்டை பெரிதாகி உள்ளீடு சிறுத்து இருப்பதைப் பேட்டுத் தேங்காய் என்பது **குமரி மாவட்ட கன்னங்குறிச்சி** வட்டார வழக்கு.

பைய:

பைய என்பது மெதுவாக, மெல்ல என்னும் பொருளில் வழங்கும் தென்னக வழக்குச் சொல். **திருச்சி புதுவை** முதலாய இடங்களில் பொறுமையாக என வழங்கும் சொல், மெல்ல மெதுவாக எனப் பொருள்கொண்டு வழங்கு கின்றது. மற்றை இடங்களில் பொறுமை பொறுத்துக் கொள்வதாம் பண்புப் பெயர் ஆகும்.

பொக்கம்:

பொக்கு என்பது உள்ளீடு அற்ற - மணியற்ற - தவசம், பயறு ஆயவை. அதனைக் காற்றில் தூற்றினாலும், நீரில் போட்டாலும் கீழே படியாமல் மேலே பறக்கவோ மிதக்கவோ செய்யும். அப் பொக்கின் தன்மை அதற்கு உயரப் பொருள் தந்தது. **பொக்கம்** என்பதற்கு **உயரம்** என்பது **கல்குள** வட்டார வழக்கு.

பொங்கு:

பொங்கு என்பது மேலெழுதல் ஆகும். பொங்கி வழிதல், பொங்கல் என்பவை எண்ணுக. உள்ளம் கிளர்ந்து மகிழ்வதும் பொங்குதல் எனப்படும். பொங்குமாகடல் என்பது குற்றால அருவி மேல் நீர் நிலை. கருவூர் வட்டாரத் தார் **கோழி இறகைப் பொங்கு** என்கின்றனர். சோளத்தின் மேல் உள்ள தோட்டைச் **சொங்கு** என்பது **முகவை, நெல்லை** வழக்கு. இதனை எண்ணலாம்.

பொங்கடி:

கருவூர் வட்டாரத்தார் திருமணச் சான்றாக உள்ள **தாலியைப்** பொங்கடி என்று வழங்குகின்றனர். மகிழ்வுமிக்க விழாவும், அவ் விழாவில் பொலிவோடு பூட்டப்படும் அணிகலமாக இருப்பது தாலி என்பதும் எண்ணின் இவ் வழக்கின் மூலம் தெளிவாகும். மகிழ்வூட்டும் அணிகலம் **பொங்கடி** என்க.

பொங்கை:

பொங்கு (இறகு) என்பது போலப் **பொங்கை** என்பதும் வலுவின்மை மென்மை என்னும் பொருள்களில்

வழங்கும் சொல்லாகும். ஒல்லியானவன் என்னும் பொருளில் **பொங்கை** என்பது **கொங்கு** நாட்டு வழக்காக உள்ளது.

பொட்டன்:

காது கேளாதவனை **விளவங்கோடு** வட்டாரத்தார் பொட்டன் என்கின்றனர். **செவிடன்** என்பது பொருளாம். நீர் உள்ளே புகாமல் கெட்டிப்பட்ட மேட்டு நிலம் பொட்டல் எனப்படும். பயிரீட்டுக்குப் பயன் செய்யாது. அந்நிலம் நீர் உட்கொள்ளாமை போல, இவன், உட் கொள்ளாதவன் என்னும் பொருளில் **பொட்டன்** எனப்பட்டானாம்.

பொட்டித்தல்:

பொட்டித்தல் என்பது **திறத்தல்** என்னும் பொருளில் **குமரி மாவட்ட** வழக்காக உள்ளது. பொட்டுப் பொட்டெனக் கண்ணை இமைத்தல்; பொட்டென்று கண்ணை மூடப் பொழுது இல்லாமல் தவிக்கிறேன் என்னும் தொடர்களை நோக்கினால் மூடித் திறத்தல் என்பதற்கும் பொட்டுதலுக்கும் உள்ள தொடர்பு புலப்படும். பொட்டென்று போய் விட்டார் என்பதும் கண்ணை மூடுதலை (இறத்தலை)க் குறிப்பதே.

பொட்டு:

பூக்களின் இதழ்கள், பொட்டு என வழங்கப்படும். அப் பொட்டுகளைப் போலச் செய்யப்பட்ட அணிகலங்களுள் ஒன்று தாலி. அதற்குப் 'பொட்டு' என்று வழங்குவது **குமரி மாவட்ட** வழக்காகும். **பொட்டுத் தாலி** என்று இணைத்துச் சொல்வதும் வழக்கே. 'தோடு' என்னும் அணிகலப் பெயரும் 'பொட்டு' என்னும் இயற்கை வழிப்பெயராதல் கருதுக.

பொடித் தூவல்:

பொரியல் எனப்படும் பொது வழக்கு, **திருப்பாச் சேத்தி** வட்டாரத்தில் பொடித் தூவல் எனப்படுகின்றது. அவியல், துவையல் போன்றது அல்லாமல் பொரியல் கறி செய்து முடித்து, பின்னர் அதன்மேல் அதற்கு வேண்டும் உப்பு, உறைப்பு, மசாலை (உசிலை) ஆயவற்றைத் தூவும் **செய்முறையால்** பெற்ற பெயராகும் இது.

பொதும் இலை:

வாழைக்காய் முதலியவற்றைப் பழுக்க வைப்பவர் வைக்கோலால் மூடல், புகை போடல் ஆகியவை செய்வர். வேப்பிலையைப் போட்டு மூடிப் பழுக்க வைத்தலும் வழக்கம். அதனால், திருச்செந்தூர் வட்டாரத்தில் வேப்பிலையைப் '**பொதும இலை**' என வழங்குகின்றனர். மூடி வைத்தல் என்பது பொதிதல் என்பதாம். '**பொதி**' என்பது பொதிந்து வைக்கப்பட்ட மூடையாகும். பொதி என்பது பழங்கால நிறைப் பெயர்களுள் ஒன்று.

பொதியல்:

பொதியல் என்பது மூடுதல் பொருளது. வெயில் மழை புகாமல் காப்பாக அமைந்த குடையை-ஓலைக் குடையை-ப் பொதியல் என்பது நெல்லை, குமரி மாவட்ட வழக்காகும். நுங்கு, ஊன் முதலியவை பனை ஓலையைக் குடையாகச் செய்த தூக்கில் கொண்டு போதல் பண்டு தொட்டே வழங்கிய வழக்காகும். ஓலைக் குடை என்பது அதன்பெயர். மூடி வைப்பதால் பொதியல் ஆயது. '**பொதிசோறு**' தேவாரச் செய்தி. '**பொதிமூடை**' - பட்டினப்பாலை.

பொருத்திச் சக்கை:

ஒன்றொடு ஒன்று பொருந்தி நிற்கும் சுளைகளை யுடைய அன்னாசி (செந்தாழை)ப் பழத்தைப் பொருத்திச் சக்கை என்பது குமரி மாவட்ட வழக்கு. பிரிக்க இயலாவகையில் பொருந்திய செறிவு நோக்கி வழக்கூன்றிய பெயர் இது.

பொல்லம்:

பொல் என்பது துளை. முறம் பெட்டி முதலியவற்றில் ஓட்டை விழுமானால் பொல்லம் பொத்துதல் (துளையை நாரால் தைத்து மூட்டுதல்) அண்மைக்காலம் வரை வழக்கு. "பொல்லம் பொத்தலையோ பொல்லம்" எனத் தெருவில் கூவி வருவார் இருந்தனர். '**பொல்லாப் பிள்ளையார்**' மெய்கண்டார் வரலாற்றில் இடம் பெற்றவர். பொல்லல், உளிகொண்டு வேலை செய்தல். பொல்லாமை துளையாமல் தன்னிலையில் அமைந்த பிள்ளையார். பொல்லம் துளைப் பொருளில் வழங்குதல் தென்னகப் பெருவழக்கு.

பொலி:

உழவர் சூடடித்துத் தூற்றிய தவசக் குவியலைப் **பொலி** என்பர். வாழ்வின் பொலிவுக்கு மூலமாக இருப்பது அது. அதனால் பெற்ற பெயர் அது. கழனியில் போட்ட வித்து களத்தில் மணிக்குவியலாகக் குவிந்தால் தான் களஞ் சியத்தில் சேர்ந்து காலந்தள்ள உதவும். ஆதலால் **“பொலி பொலி”** எனக் கூவி அள்ளுதல் பொலி எனப்பட்டது. அதில் இருந்து **பொலிவு** என்னும் சொல் ஆயது.

பொள்ளுதல்:

நட்டாலை வட்டார வழக்காகப் பொள்ளுதல் என்பது **சுடுதல்** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. பொள்ளல், துளை என்னும் பொருளில் வருதல் பொது வழக்கு. **குழல்** முதலியவற்றைத் துளையிடுவதற்குக் கம்பியைக் காயவைத்துச் சுடுதலும் துளைத்தலும் வழக்கமாதல் கொண்ட செய்முறை வழிப் பொருளாம் இது.

பொளி:

ஒருவர் நிலத்திற்கும் மற்றொருவர் நிலத்திற்கும் ஊடு எல்லையாக அமைந்த வரப்பைப் பொளி என்பது **தென்னக வழக்கு**. கடலின் ஊடும் அலைப்பகுதி அலை இல்லாப் பகுதி இவற்றின் ஊடிடத்தைப் பொளி என்பதும், மீன்பிடி பகுதிகளைப் பிரித்துப் பொளி என்பதும் மீனவர் வழக்கு. இது **குமரி மாவட்ட** வழக்கு.

பொறுதி:

கிள்ளியூர் வட்டார வழக்கில் **பொறுதி** என்பதோர் சொல் வழக்கில் உள்ளது. அது, **வீடு** என்னும் பொருளது. இப் பொருளின் வழியாக உள்ள வாழ்வியல் குறிப்பு, மிகச் சிறந்ததாம். பொறுமை பேணல், பொறுத்துக் கொள்ளுதல், தாங்குதல் (பொறுத்தல்) வீட்டு வாழ்வில் பேணிக் கொள்ளத்தக்க கடப்பாடுகள் என்பதை வலியுறுத்தும் ஆட்சியாம். அமர்க்களத்தில் தாங்குவார் போலத் தமர்க் களத்திலும் தாங்குதல் வேண்டும் என்பதை **“ஆற்றுவார் மேற்றே பொறை”** என்னும் வள்ளுவம் கொண்டு தெளிய லாம்.

பொன்னையா:

அப்பாவின் அப்பாவைப் பொன்னையா என்பது **நெல்லை** வழக்கு. அவ்வாறே அம்மாவின் அம்மாவைப் பெற்றவர் **பொன்னாத்தாள்** எனப்படுவார். பொன், பொலிவும் அருமையும் மிக்க பொருளாதல் போன்றவர் அவர் என்பதாம்.

போச்சி:

நீர்ச் செம்பைப் போச்சி என்பது **நெல்லை** வழக்காகும். அதனைப் போகணி என்பதும் **நெல்லை** வழக்கே. **'புவ்வா'** என்னும் உணவுப் பெயரும் 'புகுவாய்' என்பதன் வழிவந்த சொல். நீர் கொள்ளவும் வெளியே விடவும் அமைந்த குவளை அல்லது நீர்ச் செம்பைப் போச்சி (போகச் செய்வது) என்று வழங்கினர் ஆகலாம்.

போச்சுது:

பசிக்கிறது என்பதைப் **போச்சுது** (போயிற்று) என்பது **அகத்தீசுவர வட்டார வழக்கு.** உண்ட உணவு அற்றுப் போயது என்பதை வெளிப்படுத்தும் அரிய ஆட்சி அது. ஆனால் ஆயிற்று ஆச்சுது ஆனது போலப் போயிற்று என்பது போச்சுது எனக் கொச்சை வடிவுற்றது. உறுதியாயிற்று என்பது 'உறுதி **யாச்சு'** என ஏட்டுவழக்கு ஆயதை இவண் எண்ணலாம். **'அற்றது'** என்னும் வள்ளுவ வழக்கை எண்ணலாம்.

போச்சை:

புகுதலால் ஏற்பட்ட பெயர் புகை. நுண்துளைக் குள்ளும் புக வல்லது அது. புகுதல் = போதல்; **போச்சை** என்பது **அகத்தீசுவர வட்டாரத்தில் புகை** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. போச்சை=போதலுடையது.

போஞ்சி:

நாகர்கோயில் வட்டாரத்தில் **போஞ்சி** என்பது, **எலுமிச்சைச் சாறு** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. பிழிந்து எடுத்தது என்னும் பொருளில் பிழிஞ்சு - பேஞ்சி - போஞ்சி ஆகியிருக்கலாம். (மழை) பொழிந்தது, பெய்தது, பேஞ்சது என்றவாறு வழங்குவது நினையத்தக்கது.

போட்டி:

குழந்தைக்குப் பால் புகட்டுதல் போட்டுதல் எனப்படும் **தருமபுரி** வட்டாரத்தில் **போட்டி** என்பது குடலைக் குறித்து வழங்குகின்றது. ஊட்டும் கருவி ஊட்டியாயது (சங்கு) போலப் போட்டும் உணவு போய்ச் சேரும் இடம் போட்டி என வழங்கப்பட்டது.

போடு:

திட்டுவிளை வட்டாரத்தில் **போடு** என்பது பொந்து என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. போட்டு வைக்கும் இடம், பெட்டி, பை ஆகியவை **பொந்து** (உட்குடைவு) உடையதாதலால் இப் பெயர் பெற்றது.

போத்தி:

போற்றி (போற்றத்தக்கவர்) என்னும் அருமைப் பெயர் போத்தி என மக்கள் வழக்கில் ஊன்றியுள்ளது. **தாத்தா** என்னும் முறைப்பெயரே **போத்தி** என்பதாம். இது **நெல்லை** வழக்கு.

போரிடுதல்:

போரிடுதல் என்பது வெளிப்படைப் பொருள் தருவது. ஆனால் **செட்டிநாட்டு** வழக்கில் போரிடுதல் என்பது **மகப்பேறு** பார்த்தலைக் குறிப்பது அதன் அரும் பாடும் துயரும் விளக்கும் ஆட்சியாகும்.

ம

மகத்துப் பிள்ளை:

நெடு நாளாக மகப்பேறு இல்லாமல் இருந்து பின்னே மிக எதிர்பாத்துக் கிடந்து பிறந்த பிள்ளையை மகத்துப் பிள்ளை என்பது **முகவை** வழக்கு. அவ்வழக்கு பின்னே, தலைப் பிள்ளை என்னும் பொருள் தருவதாக வழங்கு கின்றது. மகம்+அத்து=மகத்து. மகம்=விழா.

மங்கட்டை:

மங்கல மகள், மங்கல விழா,மங்கல மனை என்பவை திருமணம் நன்மை என்னும் பொருள்வழிச் சொற்கள்.

மன்+கலம்=மன்கலம் > மங்கலம். "மங்கலம் என்ப மனை மாட்சி" (திருக்.) **மங்கல வாழ்வு இழந்தவள் மங்கட்டை** என வழங்கப்படுதல் **நயினார் குறிச்சி** வட்டார வழக்காகும்.

மச்சம்:

மச்சம் என்பது அடையாளக்குறி என்பது பொது வழக்கு. பருத்தி தவசம் வாங்கும் வணிகர் மச்சம் பார்ப்பது என்பது விளைவு - விலை - தரம் - மதிப்பீடு குறித்துப் பார்ப்பது. ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஓர் அவிழ் என்பது போன்றது அது. புலவை 'மச்சம்' என்பது கொழுப்பூட்டம் கருதிய வழக்காகும். குறிகாரர் பார்க்கும் மச்சம் முதற்கண் கூறப்பட்டதில் அடங்கும்.

மச்சி:

ஒரு மாடு மலடாக இருந்தால் அதனை **மச்சி** என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்கு. மலடாதற்குரிய வழிகளில் ஒன்று வேண்டாத அளவுக்குக் கொழுப்பு அடைத்தல். மச்சி மச்சை என்பவை கொழுப்பு, ஆதலால் கொழுப்பு என்னும் சொல்லை மலடு என்பதற்கு மக்கள் பயன்படுத்தினர். **மச்சி** என்னும் உறவுப்பெயர் பொதுவழக்கு.

மசண்டை:

விடியுமுன் இருக்கும் **காரிருள் பொழுதை மசண்டை** என்பது **செட்டிநாட்டு** வழக்கு. **சோம்பேறி**யாக இருப்ப வரை **மசண்டை** என்பது **முகவை** வழக்கு. ஒட்டிநின்று ஒன்றும் செய்யாதும், ஓயாது பேசுவதுமாக இருப்பதை **'மசமச'** என்பது **பார்ப்பனர்** வழக்கு.

மசை:

மசை என்பது திரட்சி, வனப்பு என்னும் பொருள் தரும் சொல். அது அப் பொருள் அமைந்த **இளம்பருவப் பெண்ணைக்** குறிப்பதாக மதுரை வட்டார **இழுவை வண்டியாளர்** வழக்கில் உள்ளது.

மஞ்சி:

தேங்காய் பனை முதலியவற்றின் **நார்களை மஞ்சி** என்பது **சென்னை** வழக்கம். முடிதிருத்துவாரை மஞ்சிகர் என்பது பழவழக்கு. முடிபோலும் நாரை மஞ்சி என்பது அவ்

வழிப்பட்டது. மஞ்சு மேலெழும் முகில் என்பதை நினைவு கொள்ளலாம்.

மடிப்பெட்டி:

வெற்றிலைக்குச் சுருள் என்பது ஒருபெயர். மொய் தருவார் வெற்றிலையில் வைத்துப் பணம் தரும் வழக்கத்தால் அது சுருள் எனப்பட்டது. இனி, சுருள் என்பதுபோல் மடி என்பதொரு சொல்லும் வெற்றிலைக்கு உண்டு என்பது **பரதவர்** வழக்கால் புலப்படுகின்றது. வெற்றிலையை வைக்கும் பெட்டியை **மடிப் பெட்டி** என்பர். மடித்து மெல்லுவது மடி, வலித்தல் பொருளிலும் மடியை அவர்கள் வழங்குதல் படகு வலித்தல் (ஓட்டுதல்) வழியதாகலாம்.

மடு:

மாட்டின் பால்மடியை **'மடு'** என்பது பொதுவழக்கு. "ஆறிடு மேடும் மடுவும்" என்பதால் ஆற்றுப் போக்கால் ஏற்படும் மேடும் பள்ளமுமாகிய வற்றுள் **பள்ளத்தைக்** குறிக்கின்றது மடு என்பது. மடுத்தல் என்பது உண்ணல், பருகல், கேட்டல் என்னும் பொருளில் வருகின்றது. இது, உள்வாங்கல் ஆகும். மடு என்னும் பள்ளமான நீர்நிலையும் உள்வாங்கல் பொருளில் அமைந்துள்ளது. எ-டு: **மணற்பாட்டு மடு**. இது **நெல்லை** வழக்கு.

மண்டாரம்:

வீட்டு மாடிகளில் உள்ள வெளியை மண்டாரம் என்பது மதுக்கூர் வட்டார வழக்கு. மண்டை என்பது தலை என்றும் பெரிய என்றும் பொருள் தரும் முதனிலைச் சொல். பெரும் பானையை 'மண்டை' என்பதும் உண்டு. மண்டைத் தாலி பெருந்தாலி. உயர்ந்த பெருவெளி **மண்டாரம்** எனப்பட்டுள்ளது.

மண்டைக் கறி:

மதுரை, இருவை வண்டியோட்டியர் மண்டைக் கறி என ஒன்றை வழங்குகின்றனர். அதற்குப் பெயர் **சுஞ்சா**. அதனைப் பயன்படுத்துவார் பற்றுமை விளக்கும் செய்தி இது.

மணற்காடை:

தவளை தத்தும் ஊரியாம். காடை பறவையாம். இங்கே **மணற்காடை** என்பது தவளைப் பொருளில்

திண்டுக்கல் வட்டார வழக்கில் உள்ளது. ஊரியும் இன்றி, பறப்பதும் இன்றி, மணல் வாழ்வுடைமையால் இப் பெயர் சூட்டினர் போலும்.

மணிக் கூடு:

காலம் பழங்காலத்தில் கணிக்கப்பட்டது. அதனைச் செய்தவர் காலக் கணியர் எனப்பட்டனர். காலத்துள் ஒன்று **கடிகை.** அதனைச் சார்ந்தே கடிகையாரம் (கடிகாரம்) எனப் புதுச் சொல்லாட்சி பெற்றது. **காலங்காட்டி** என்பதும் அது. கடிகாரத்தை **மணிக்கூடு** என்பது **யாழ்ப்பாண** வழக்கு. மணிக் கூண்டு எனக் காலம் காட்டும் கோபுரங்கள் தமிழ கத்தில் பல ஊர்களில் உண்டு.

மத்தை:

மத்து என்பது திரண்டு உருண்டது. தேங்காயின் குடுமியாகிய நார்த் திரளையை **மத்தை** என்பது **தருமபுரி** வட்டார வழக்கு. மத்து என்னும் மோர்கடை கருவியையும் **ஊமத்தைக்** காயையும் ஒப்புமை காணலாம்.

மதகு:

ஏரி, குளம் ஆயவற்றின் நீர்ப் போக்கியை மதகு என்பது பொது வழகுக்கு. அம் மதகு அமைப்பில் நீர் செல்லுமாறு அமைக்கப்பட்ட மட்குழாயை மதகு என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்கு. **மதகுபட்டி** என ஊர்ப் பெயர் **முகவை** மாவட்டத்துள்ளது.

மந்தணம்:

பிறர்க்குச் சொல்லாமல் உள்ளடக்கமாக வைக்கத் தக்கதை மந்தணமாக என்பது இக் காலத் தமிழ்ப் பற்றாளர் எழுத்துமுறை. உள்ளடக்கமாக வைக்க வேண்டும் செய்தியை மந்தணம் என்பது **நெல்லை** வழக்கு.

மந்தைக் குடம்:

இறப்புச் சடங்குகளுள் ஒன்று கொள்ளிக் குடம் உடைத்தல் என்பது. அக் கொள்ளிக் குடம் ஊரின் எல்லை வரை கொண்டுவரப்பட்டு ஊர் மந்தையில் உடைக்கப்படும். அவ் வளவுடன் மகளிர் திரும்புவர். அக் கொள்ளிக் குடம் வரும் இடக்குறிப்பாக மந்தைக் குடம் என்று **முதுகுளத்தூர்**

வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. மந்தை ஆடுமாடு அடையும் ஊர்ப் பொதுவிடம். மன்று>மந்து>மந்தை.

மப்பு:

மப்பு என்பது கொழுப்பு, மூடுதல், திமிர் என்னும் பொதுப் பொருளில் வழங்குகின்றது. தூண்டில் மிதப்புச் சக்கையை மப்பு என்பது **முகவை** மாவட்ட வழக்காகும். மரத்தில் வெடிப்பு துளை இருக்குமானால் அதனை அடைக்க வைக்கும் மெழுகை **மப்பு** என்பது **தச்சர்** வழக்கு. 'மப்பு மந்தாரம்' அவன் மப்பு அப்படிப்பேச வைக்கிறது என்பவை மக்கள் வழக்குகள்.

மரவை:

உப்பு இளகும் தன்மையது. அதனை மண் கலயத் திலோ பிற ஏனங்களிலோ போட்டு வைப்பது இல்லை. மரத்தால் மூடியுடன் வட்டப் பெட்டி செய்து உப்புப் பெட்டியாகப் பயன்படுத்துவர். அதற்கு உப்பு மரவை என்பது பெயர். மரத்தால் செய்யப்பட்டது **மரவை** ஆகும். இது **தென்னக** வழக்கு.

மரிச்சி:

மதிப்புக்கு உரியவர்களுக்குத் தரும் சிறப்பை 'மரியாதை' என்பர். அம் **மரியாதைப்** பொருளில் **மரிச்சி** என்பதை **மூவிருந்தாளி** வட்டாரத்தார் வழங்குகின்றனர். மதிப்பு என்பது மரிச்சி ஆகவும் கூடும்.

மருந்து:

மருந்து என்பது பிணிநீக்கியைக் குறித்தல் பொது வழக்கு. ஆனால் மருந்து என்பது **நஞ்சு** என்னும் பொருளில் மருந்தைக் குடித்துச் செத்து விட்டான்(ள்) என்பதில், மருந்து நஞ்சுப் பொருள் தருகிறது. இது **தென்னக வழக்கு.** 'சாவா மருந்து' என்பது அமுது, நஞ்சு என்னும் இருபொருளும் தருதல் **திருக்குறள்** உரை வழியது.

மலரணை:

ஒருவருக்கு உரிமைப்பட்ட சொத்தை இன்னொரு வருக்கு உரிமைப்படுத்துவதாகச் சொல்லி எழுதிவைப்பது **மலரணை** எனப்படும். மலர்தல்=சொல்லுதல்; திருவாய்

மலர்தல் என்பது பெரியவர்கள் சொல்லுதலைக் குறிக்கும். அணை என்பது சொல்லியதற்குச் சான்று. இது **செட்டி நாட்டின்** வழக்கு.

மலையடி:

மலையின் அடிவாரத்தைக் குறிப்பது பொது வழக்கு. மலையடிக் குறிச்சி என ஊர்ப் பெயரும் உண்டு. **திண்டுக்கல்** வட்டாரத்தில் மலையடி என்பது **கொசுக்கடி** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. கொசுவால் மலேரியா என்னும் தொற்றுக் காய்ச்சல் உண்டாவதும், காய்ச்சல் அடிக்கிறது என்னும் வழக்கும் நோக்கச் செய்கிறது இம் **மலையடி**.

மழைத்தாள்:

பால்தாள் எனப் பொதுமக்களால் வழங்கப்படும், **பாலிதீன்** நீர்க்காப்பாக இருப்பது. மழைப் போதில் தலை முதல் உடல் மறையாகப் பயன்படுத்துவது. இப் பயன் விளங்கத் **திருப்பூர்** வட்டாரத்தார் **மழைத்தாள்** என வழங்குகின்றனர்.

மள்ளு:

மள்ளு என்றும் **மண்டு** என்றும் வழங்கும் வழக்குச் சொல் **சிறுநீர்** என்னும் பொருள் தருவதாகக் **கொங்கு நாட்டு** வழக்கில் உள்ளது. கொள்ளும் கொண்ம் ஆவது போல மள்ளு, மண்டு ஆகும். மொள்ளுதல் மோளுதல் என்னும் வழக்கு தென்னகப் பெருவழக்கு. மள்ளு, மொள்ளு என வழக்குப் பெற்றிருக்கலாம்.

மறுமாற்றம்:

பதில் சொல்லுதல் மறுமொழி என்றும், மறுமாற்றம் என்றும் சொல்லப்படும். அது பொதுவழக்கு. இலக்கிய வழக்கும் உடையது. **உசிலம்பட்டி** வட்டாரத்தில் சோற் றுடன் உண்ணும் **தொடுகறி** வகையை **மறுமாற்றம்** என்று வழங்குகின்றனர். சோற்றுச் சுவைக்கு மாறுபட்ட சுவை யினது என்பதாகலாம். தொடுகறியை மாற்றாணம் என்பது திருப்பூர் வட்டார வழக்கு.

மன்னுதல்:

தவசத்தைக் கோணிகளில் போடும் போது, இடை வெளி இருந்தால் போடும் பொருள் அளவு சிறுத்துப் போகும். நிரம்பவும் இடை வெளியின்றிப் போட, இப்படி யும் அப்படியும் **குலுக்குவர் கோணியை**. அதற்கு **மன்னுதல்** என்பது பெயர். மன்னுதல் நிறைதல், நிரம்புதல், நிலைபெறல் பொருளது. இது **முகவை நெல்லை** வழக்கு.

மாக்கான்:

குமரி மாவட்டத்தில் **மாக்கான்** என்பது **தவளை** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. **மணற்கானல்** என்பது மணக்கான் **மாக்கான்** ஆகியிருக்கக் கூடும். தவளை மணல் நிறத்தது; மணலில் வாழ்வது. மணல் தேரை என்னும் பெயரினது.

மாங்காய்:

மாவின் காய் என்னும் பொதுப் பொருளில் வழங் காமல் ***மாங்காய்*** என்பது **ஆட்டின் சிறு நீரகத்தைக்** குறிப்பதாகப் **புலவுக் கடை**யினர். வழங்குகின்றனர். இது உவமை வழிவந்த சொல்லாட்சியாகலாம்.

மாங்கு:

உச்சி எடுத்தல், **வகிடு** எடுத்தல் என்பவை பொது வழக்குகள். **வகிடு, உச்சி** என்பவற்றை **மாங்கு** எனத் **திரு மங்கலம்** வட்டாரத்தார் வழங்குகின்றனர். பாங்கு=பக்கம்; பாங்கு என்பது மாங்கு என மாறி இரு பக்கமாகப் பிரிக்கப்படுதலைக் குறித்தது.

மாச்சல்:

சோம்பல் என்பது பொதுச் சொல். **மடி** என்பது இலக்கியச் சொல். இவற்றின் சோர்வுப் பொருளை மாச்சல் என்பது **திருமங்கல** வட்டார வழக்கு. மாய்ச்சல்>மாச்சல். **மாய்ந்து** போனதாம் நிலை. எனக்கு அவனைப் பார்க்க மாச்சலாக இருக்கிறது என்று அச்சப் பொருளில் வழங்குதல் முகவை வழக்கு.

மாட்டுக்கால் விடல்:

பிணையல் என்றும் **சூடடிப்பு** என்றும் வழங்கும் பொது வழக்கு, **திருப்பரங்குன்ற** வட்டாரத்தில் மாட்டுக் கால் விடல் என வழங்குகின்றது. நெற்கதிர் அடித்த தாளை வட்டமாகப் பரப்பி அதிலிருக்கும் மணியை எடுப்பதற்காக மாடுகட்டிப் போரடிப்பதே **மாட்டுக்கால்** விடல் எனப் படுகின்றதாம்.

மாம்மை:

மாமாவின் அம்மையை 'மாம்மை' என்பது **விருதுநகர்** வட்டார வழக்கு. **மாமா அம்மை 'மாம்மை'** எனத் தொகுத்து நின்றது. அப்பாவின் அப்பா அப்பப்பா என்றும், அம்மாவின் அம்மா அம்மம்மாள் என்றும் வழங்குவது போன்றது. இது.

மாராயம்:

வீறுமிக்க வெற்றியாளன் சிறப்பு, புறத்திணையில் **'மாராயம்'** என்று பாராட்டப்படும். அது, இலக்கிய வழக்கு. மாராயம் பெற்ற குடிகளின் பழம்புகழ் இன்றும் பேசப்படு கின்றது. இது **செய்தி** என்னும் பொருளிலும் **ஊரழைப்பு** என்னும் பொருளிலும் **முகவை** வட்டார வழக்கில் உள்ளது.

மாரிமூலை:

மாரி=மழை. மழை மேகம் திரண்டு, பெய்யத் தொடங் கும் பக்கம் **மாரி மூலை** எனப்படும். அது, **வடகிழக்கு** மூலையாகும். அங்கே மேகம் திரண்டால் மழைவரும் என எவரும் அறிவர். **உழவர்** வழக்கு இது.

மால்:

திருமால், பெரிய கட்டடம், கருநிறம் மயக்கம் என்னும் பொருள்கள் மால் என்பதற்கு உள்ளமை பொதுவழக்கு.

மால் என்பதற்கு எல்லை என்னும் பொருள் **நெல்லை** மாவட்டத்தில் உண்டு. மால் என்பதற்குச் சந்தை என்னும் பொருள் **விருதுநகர்** வட்டார வழக்கு. பெரிய வலையைக் குறிப்பது **பரதவர்** வழக்கு.

மாலை பூத்தல்:

திருமணம் என்பதற்குரிய வழக்குச் சொற்களும் வட்டார வழக்குச் சொற்களும் மிகப்பல. அவற்றுள் ஒன்று மாலை பூத்தல் என்பது. இது **முகவை நெல்லை** வழக்காகும்.

மாறிவருதல்:

மாறிவருதல் என்பது ஒருபொருளை விற்றுவருதலைக் குறிப்பது. கைம்மாறு கைம்மாற்று என்பதும் எண்ணத்தகும். சிலம்பில் "மாறிவருவன்" எனவருவது இலக்கிய ஆட்சி. **திருச்சி மாவட்ட** வழக்கில் மாறிவருதல் விற்றுவருதல் பொருளில் வழங்குகின்றது. பொருளைக் கொடுத்து வேறொரு பொருளை **மாற்றி வாங்கி வருதல்** என்பதாம்.

மாறுகாற்று:

காலம் என்பது **கார்** காலத்தையே குறிக்கும். **காற்று** என்பது கிழக்கில் இருந்து நீர் கொண்டுவரும் காற்றையே குறிக்கும். அதற்கு மாறான காற்று **மேல் காற்று**. கோடைக் காற்று என்பது அது. 'ஆடை கோடை' என்பதில் ஆடை கார்காலம்; கோடை, கோடை காலம். மேல் காற்றை மாறுகாற்று என்பது **சீர்காழி** வட்டார வழக்காகும்.

மிகை:

மிகுதி என்னும் பொருளது மிகை. அதற்குக் **குற்றம்** என்னும் பொருள் **காரியாபட்டி** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. "மிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தல்" என்றும் வள்ளுவம் **மிகுதி** என்பது குற்றத்தையேயாம். அளவை விஞ்சுதல் குற்றமாம். எதிலும் அளவு வேண்டும் என்பது நெறிமுறை.

மிதப்பு:

மிதவை, மிதவைக் கட்டை என்பவை பொதுவழக்கில் உள்ளவை. **மிதப்பு** என்பது நீர்மேல் மிதக்கும் **வெண்ணெயைக்** குறிப்பதாக **மானாமதுரை** வட்டார வழக்காக உள்ளது. பொறுப்புணர்ந்து செய்யாமல் தட்டிக் கழிப்பதை மிதப்பு என்பது **தென்னக** வழக்கு.

மிதிதும்பை:

கால்மிதியாகப் பயன்படுவதை **மிதிதும்பை** என்பது **நெல்லை** வழக்கு. தும்பு என்பது பலவகை முடிப்புகளை

உடையது. ஆதலால் பின்னல் அமைப்பு உடைய கால் மிகுதியைக் குறித்துப் பின்னர்ப் பொதுப் பொருள் பெற்றிருக்கும்.

மிளகாய்க் கல்:

அரைகல், அரைசிலை, அம்மி என்னும் பொருள் பொதுவழக்கானது. அதனை **மிளகாய்க் கல்** என்பது **திண்டுக்கல்** வட்டார வழக்காகும். மிளகாய் என்பது பல சரக்கு என்பது தழுவி நின்றது.

முக்கட்டு:

மூன்று கட்டு என்னும் பொருளில் வருவது அன்று முக்கட்டு என்னும் அணிகலம். மூன்று கல்லை வைத்துக் கட்டுதலால் அமைந்த காதணி முக்கட்டு ஆகும். இஃது ஆண்கள் அணிகலம். **நெல்லை முகவை** வழக்கு.

முக்காணி:

கட்டைவண்டியின் முகப்புத் தாங்கலாகக் குரங்குக் கட்டை என ஒரு வளைகட்டை உண்டு. அதன் வளைவு கருதிய பெயர் **குரங்குக் கட்டை**. வண்டியின் முகப்பில் அதன் பாதுகாப்பாக இருத்தலால் முற்காணி, முக்காணி ஆயது. முகக்காணி முக்காணி எனினுமாம். வண்டியின் பின்னாலும் தாங்கு கட்டை உண்டு. **தேனி** வட்டார வழக்கு முக்காணி என்பது.

முக்குணி:

அடுப்புக் கூட்டு என்பது ஆய்த எழுத்தின் வடிவு. முப்பாற் புள்ளி என்பதும் அது. காதணிகளுள் ஒன்று முக்கட்டு. மூன்றுகல் உடையது. அது போல் மூன்று குமிழ் உடைய அடுப்பின் வடிவு நோக்கி, **முக்குணி** என்பது, **நெல்லை** வழக்கு. மூன்று கல்லை வைத்து அடுப்பு உண்டாக்குதல் நாட்டு வழக்கம். முக்கணியாக இருந்து முக்குணி எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம்.

முட்டி:

தட்டு முட்டு என்பது சமையலறைப் பொருள்கள். பிச்சை முட்டி என்பது இணைச் சொல். முட்டி என்பது

வட்டி என்னும் பொருளில் **சென்னை** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. முட்டிக் குனியும் நிலையில் வாங்கப்படு வதும், கொடுக்கப்படுவதுமாம் **வட்டி**யை உணர்ந்து பெயரிட்ட வழக்கு அது.

முட்டை:

பூ அரும்பு திரண்ட நிலையில் **மொக்கு** என்றும், **மொட்டு** என்றும் வழங்குதல் பொது வழக்கு. அதனை **முட்டை** என்பது **கொங்கு நாட்டு** வழக்கு. அது வடி வொப்புக் கருதியது.

முடவாண்டி:

கால் கை முடம்பட்டவர்கள் '**முடவாண்டி**' எனப் படுதல் **கொங்கு நாட்டு** வழக்கு. முடவாண்டியர்களைப் பேணுதற்கு அறச்சாலை அமைத்தனர். அவர்களைக் கண்காணித்து உதவி செய்பவர் '**காலாடி**' எனப்பட்டனர். கோவை ரங்கே கவுடர் தெருவில் **முடவாண்டியர் மடம்** உள்ளதாகக் கூறுவர்.

மிளகுசாறு:

சிற்றூர் எனினும் பேரூர் எனினும் 'இரசம்' இல்லாத விருந்து இன்று காணற்கு இல்லை. நெல்லை முகவை மாவட்டங்களில் மிளகு சாறும், மிளகு தண்ணீரும், சாறும் தூய தமிழாகக் கமழ்கின்றன. ஆங்கிலரைக்கூட மிளகு தண்ணீர் கவர்ந்து அப்படியே ஒலிபெயர்த்து வழங்கச் செய்தது! ஆனால் தமிழர் நிலை?

முத்துமுடி:

நரைத்தல் முதுமை அடையாளம் எனப்பட்ட காலமும், கவலைக்கு அடையாளம் எனப்பட்ட நிலையும் மாறிப் போயது வெளிப்படை. நரையை மாற்ற எடுக்கும் முயற்சிகளை நோக்கினால் கருமுடியின் பெருமை விளங்கும். நரைமுடிக்கு **ஆண்டிபட்டி** வட்டாரத்தார் ஓர் அருமை யான முடிசூட்டு விழா எடுத்துள்ளனர். அது **முத்து முடி** என்பது. வெண்ணிறம் மட்டுமா முத்து! அது, எவ்வளவு விலை மானப் பெருமையது!

முத்தெண்ணெய்:

முத்து என்பது வேம்பு, புளி, ஆமணக்கு முதலிய வற்றின் வித்துக்கும் பெயர். முத்தின் வடிவுநிலை கருதிய தாகவும், பின் சார்பு கருதியதாகவும் வந்த பெயர் அது. ஆமணக்கு எண்ணெய், விளக்கு எரிக்கப் பயன் பட்டதால் விளக்கெண்ணெய் ஆயது. அதனை **முத்தெண்ணெய்** என்பது **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்கு.

முதல்:

முதன்மை, வேர், பழம், விதை, சொத்து எனப் பொருள் தரும் சொல் **முதல்** என்பது. அது **நாற்று** என்னும் பொரு ளில் உழவர் சொல்லாக வழங்குகின்றது. நெல் நாற்று ஒன் றுக்கு, ஆயிரமாய் விளைவது எண்ணத்தக்கது. விளைவைக் **கண்டுமுதல்** என்பதும் எண்ணத்தக்கது.

முதுசொம்:

சொம் என்பது சொத்து என்னும் பொருள்தரும் பழஞ்சொல்; இலக்கியச் சொல். வழிவழியாக வரும் சொத்து முதுசொம் எனப்படுதல், **யாழ்ப்பாண** வழக்காக உள்ளது. பழஞ்சொத்து என்பது பொருளாம். சும்>சொம். மிகத் திரண்டது. சும்மை, பல்வகை ஒலி. சுமை, பொதி.

முதுவர்:

முதியர் என்பது போல முதுவர் என்பதும் பொது வழக்கே. முதுமக்கள் தாழியை நினைவு கூரலாம். முதுவர் என்னும் பழங்குடி மக்கட் பெயரும் உண்டு. **திருப்பாச் சேத்தி** வட்டாரத்தில் **'முதுவர்'** என்பது பெருவழக்கு.

முழுத்தம்:

முழுத்தம் என்பது முழுமதிநாளில் அல்லது வளர்பிறையில் நடத்தப்படும் திருமண விழாவைக் குறிப்பது. முழுத்தம்; முழுமதி, முழுத்தம் பின்னே முகூர்த்தம் எனப் பட்டது. 24 நிமிட அளவில் சுருங்கியும் போனது. **நெல்லை முகவை** வழக்காக **முழுத்தம்** வழங்கிவருகின்றது.

முள்ளா:

முள்ளம்பன்றி என்பதை **'முள்ளா'** என்று **குமரி** மாவட்டத்தார் வழங்குகின்றனர். நெடிய தொடரையும்

சொல்லையும் பொருள் விளங்கச் சுருக்குதல் பொதுமக்கள் வழக்காகும். முள்ளா என்பது அதற்கொரு சான்று. 'முள்ளான்' எனின் புல மக்கள் வழக்காகி விடும்.

முளை:

முளைத்து வருவன எல்லாம் முளை எனப்படுவதே யாம். ஆனால் **விளவங்கோடு** வட்டாரத்தில் **முளை** என்பது மூங்கில் என்பதைக் குறித்து வழங்குகின்றது. முளைப்பாரி அல்லது முளைப்பாலிகை என்பது மங்கல விழா, திருவிழாக்களின் அடையாளமாக இருப்பதையும், முளை என்பது **'பாவை'** என வழங்கப்படுதலும் எண்ண லாம்.

முளைஞ்சு:

முளை என்பது முளைத்து வருவனவற்றுக்கு எல்லாம் பொது வழக்கு. ஆனால் முளைத்து வந்த பயிரின் குருத் தினை **முளைஞ்சு** என வழங்குவது **இறையூர்** வட்டார வழக்காகும். முளைஞ்சு என்பதற்குக் 'குகை' என்னும் பொதுப் பொருள் இலக்கிய வழக்காகும்.

முறி: (1)

எழுதும் ஏட்டை முறி என்பது பொது வழக்கு. ஆனால் முறி என்பதற்குக் **குமரி** வட்டாரத்தார் 'அறை' எனப் பொருள் வழங்குகின்றனர். நெடிய வீட்டுப் பரப்பைப் பகுதி பகுதியாக அறுப்பது **அறை** எனப்படுவது போல முறிப்பதால் **முறி** எனப்பட்டது. அறையும் முறியும் கை கோக்கின்றன அல்லவா! **'தறி'** என்பதும் தான் கூடி நிற்க வரவில்லையா?

முறி: (2)

தேங்காயை இரண்டாக உடைப்பர். உடைந்த பகுதியை முறி என்பது வழக்கு. கண்ணுள்ள பகுதியைப் **பெண்முறி** என்றும், கண்ணில்லாப் பகுதியை **ஆண்முறி** என்றும் கூறுவர். முறியின் உடைவில் கூட நலம் பொலம் பார்க்கும் நம்பிக்கை உண்டு. இவை தென்னகப் பொது வழக்கு.

முறுக்கான்:

முறு, முறுமுறுப்பு என்பவை முற்றல் வழிப்பட்ட சொற்கள். **முறுக்கான்** என்பது **வெற்றிலை** என்னும் பொருளில் **அகத்தீசுவர** வட்டார வழக்காக உள்ளது. முற்றிய வெற்றியை முதற்கண் குறித்துப் பின்னர்ப் பொதுப் பொருள் கொண்டிருக்கும். வெற்றிலைக் கொடிக்காலில் **இளங்கால், முதுகால்** என்னும் வழக்கும் உண்டு.

மூச்சி:

முச்சி என்பது வகிடு. அது அகலம் இல்லாமல் நீண்டு எடுக்கப்படுவது. முச்சி என்பது நீண்டு **மூச்சியாகி நீளப்** பொருள் தருதல் **நாகர்கோயில்** வட்டார வழக்காக உள்ளது. சொல்லின் நீட்சி, பொருளின் நீட்சியுமாதல் இரட்டைப் பொருத்தமாம்.

மூச்செடுப்பு:

மூச்சு உள்வாங்கல், வெளியிடல் வழியாக மார்பு அளவெடுத்தல் வழக்கம். அம் **மூச்செடுப்பு** பொதுவழக்கு. **கிள்ளியூர்** வட்டார வழக்கில் மூச்செடுப்பு என்பது ஓய்வு என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. "மூச்சுவிட நேரமில்லை" என்பது **நெல்லை** வழக்கு. மூச்சுவிடுதல் என்பதன் **ஓய்வெடுத்தல்** பொருளை **நெல்லை** வழக்கு தெளிவு செய்கின்றது. ஒருவட்டார வழக்கை இன்னொரு வட்டார வழக்கு தெளிவாக்குதல் சான்று ஈதாம்.

மூடு:

மூடு என்பது பழமையான சொல். குட்டி என்னும் பொருள் தரும் சொற்களுள் ஒன்று (தொல், மரபு). அச் சொல் அப் பொருளில் **திருச்சி, கருவூர்** வட்டார வழக்குகளில் உள்ளது. **வெள்ளாட்டுப் பெண்குட்டியின்** பெயர் அது. மறி என்பது பாற் பொதுப் பெயர். ஆண்மறி, பெண் மறி எனப்படும். மறி=குட்டி; "மான் மறி."

மூணாரம்:

இடுப்பு என்பதைக் **கருங்குளம்** வட்டாரத்தார் **மூணாரம்** (மூன்று ஆரம்) என வழங்குகின்றனர். எத்தகைய அரிய ஆட்சி என்பது பொருளறிந்தால் புலப்படும்.

இடுப்பில் உள்ளாடை ஒன்று; மேலாடை ஒன்று; அதன்மேற் காப்பாக ஒட்டியாணம் என்றும் இடைவார் என்றும் அணிவன மற்றொன்று இம் **மூன்று ஆரம்** (சுற்றுக்கட்டு, பாதுகாப்பு) இருப்பதால் மூணாரம் எனப்பட்டது. பொது மக்கள் பார்வை, புலமக்கள் பார்வையை வெல்லும் திறச் சான்றுகளுள் ஒன்று இஃதாம்.

மெதை:

மிதை என்பது எகரத் திரிபாக **மெதை** ஆயது. மிதை என்பது மிதந்து வரும் நுரை. **நாகர்கோயில்** வட்டாரத் தினர் நீரின் நுரையை மெதை என்கின்றனர். **மிதப்பது மிதை** என்பது இயல்பான ஆட்சி.

மெய்யப்பெட்டி:

அடக்கம் செய்வதற்குச் 'சவப்பெட்டி' செய்கின்றனர். சவப்பெட்டியில் வைத்து அடக்கம் செய்வது பெரிதும் கிறித்தவ வழக்கு. **இரணியல்** வட்டாரத்தார் சவப் பெட்டியை **மெய்யப் பெட்டி** என்பது அருமை மிக்க வழக் காகும். மெய்=உடல். உடலை வைக்கும் பெட்டி மெய்யப் பெட்டி. 'சவம்' என்பதனினும் 'மெய்' செவிக்கும் வாய்க்கும் மணப்பதாக அமைகின்றதே.

மெனக்கி நாள்:

வினைக்கேடு என்பது மெனக் கேடு என வழங்கும். வினை மெனை என ஒலிவகை வழுவாகின்றது. வேலை இன்றி இருப்பது வினைக்கேடு. **திருச்செந்தூர்** வட்டாரத் தார் விடுமுறை நாளை **'மெனக்கிநாள்'** என்கின்றனர். மெனக்கெட்ட (வினைகெட்ட) நாள் **மெனக்கி நாளா யிற்று.**

மேசைக்காரர்:

மிசை என்பது மேல். உயரமான பலகை என்னும் பொருளில் மேசை வழக்குப் பெற்றது. அதனை மேடை என்பார் பாவாணர். **நெல்லை** மாவட்டத்தில் **'மேசைக் காரர்'** என்று அலுவல் பார்ப்பவரை (அலுவலரை) வழங்கு கின்றனர். அலுவல் அலுவலர் என்றால் மேசை கண்முன்னே வருகின்றதே.

மேட்டிமை:

மேடு=உயரம். **மேட்டிமை**=தன்னை உயர்வாக - தற்பெருமையாகப் பேசும் இயல்பை மேட்டிமை என்பர். அத்தகையவனை 'மேட்டிமைக்காரன்' எனப் பழிக்கவும் செய்வர். மேட்டுக்குடி என்பது செழிம்பான வாழ்வினர் குடியிருப்பு. இம் மேட்டிமை செருக்குத் தனமாகும். இது **நெல்லை, முகவை** வழக்கு.

மேலாக்கு:

பாவாடை கட்டும் சிறுமி மேலே 'தாவணி' போடுவது வழக்கம். தாவணி சட்டையின் மேலே போடுவதால் அதனை **மேலாக்கு** என்பது **நெல்லை** வழக்காயது. காதணிகலங் களுள் மேலாக்கு என்பதும் ஒன்று.

மைக்குட்டி:

குமரி மாவட்டத்தார் கம்பளிப் பூச்சியை **மைக்குட்டி** என்கின்றனர். கம்பளிப் பூச்சியின் கருவண்ணம் கருதிய பெயர் அது. ஓர் உயிரை மதிக்கும் மதிப்பீடாகக் குட்டி விளங்கி இனிமை செய்கின்றது.

மொச்சை:

மொச்சை குத்துச் செடி வகையைச் சேர்ந்தது. மொச்சைப் பயறு மற்றைப் பயறு வகைகளுள் பெரியது. அவரை வகையைச் சேர்ந்ததாகும். அதன் இலை கொடி காய்த் தோல் ஆகியவற்றில் ஒருமணம் (நாற்றம்) உண்டு. அதனால் **வில்லுக்குழி** வட்டாரத்தார் மொச்சை என்பதற்கு **நாற்றம்** எனப் பொருள் தந்துள்ளனர்.

மொட்டு:

மொட்டு என்பது பூவின் முகைப் பருவமாதல் பொது வழக்கு. மொட்டு என்பதற்கு **முட்டை** என்னும் பொருளைப் **பழனி** வட்டாரத்தார் வழங்குகின்றனர். நீர்க் குமிழியை முட்டை என்பது **முகவை, நெல்லை** வழக்கு.

மொடக்கிட்டி:

படுப்பதும் புரள்வதும் ஓடி இளைப்பதும் படுப்பது மாகிய **நாயை, ஒட்டன்சத்திர** வட்டாரத்தார் **மொடக் கிட்டி** என வழங்குகின்றனர். முடம், மொடம் ஆயது.

போய் முடங்கு என்பது போய்ப் படு என்னும் பொருளில் **முகவை, நெல்லை** வழக்குகள் உண்டு.

மொய்:

கூடுதல் பெருகுதல் ஆகிய பொருளில் மொய் வழங்கப் படும். ஈ மொய்த்தல், எறும்பு மொய்த்தல், மொய் எழுதுதல் என்பவை அவை. ஆனால் ஆயர் வழக்கில் **மொய்** என்பது **20 ஆடுகளைக்** குறிப்பதாக உள்ளது. நூறு, ஆயிரம், வெள்ளம் என்பவற்றை நினையலாம்.

மொலுங்கு:

தவசம் போட்டு வைக்கும் குதிர், கூடு என்பவற்றை **மொலுங்கு** என்பது **நெல்லை** மாவட்ட வழக்காகும். **மொலு மொலு** என்பது ஒலிக்குறிப்பு. தவசத்தைப் போட்டு அள்ளுதல் ஒலிக்குறிப்பு வழியாக ஏற்பட்ட பெயராக இருக்கலாம்.

மோட்டை:

ஓட்டை என்பது **நெல்லை** வழக்கில் மோட்டை என வழங்குகின்றது. தண்ணீர் எல்லாம் ஓடிவிட்டது. வரப்பில் மோட்டை உள்ளதா என்பதைப் பார்த்து அடைக்க வேண்டும் என்பர். **ஓட்டை, மோட்டை** யாதல் மெய் யொட்டாகும்.

மோளையடுப்பு:

மூன்று குமிழ்கள் அடுப்பில் இருக்கும். **திண்டுக்கல்** வட்டாரத்தில் **இருகுமிழ் அடுப்புகளும்** உண்டு. அவ் வடுப்பு **மோளையடுப்பு** எனப்படுகிறது. அடுப்புக் குமிழ்களுள் ஒன்று குறைவதால் அப்பெயரிட்டனர் போலும். கொம்பு இல்லாத கடா, மோளைக் கடா எனப் படுதலைக் கருதலாம். மோளை= குறைதல், இல்லாமை.

வ

வக்கட்டை:

மெலிந்தவர், **ஒல்லி** (ஒல்கி) யானவர் என்பதை ஒச்சட்டை என்பர். ஒல்லி என்பதை **வக்கட்டை** என்பது

மூக்குப்பீரி வட்டார வழக்காகும். இது, உயிரினத் திரிபும், வல்லினத் திரிபும் கூடியதாகும்.

வக்கா

வக்கா என்பது பறவைப் பெயர்களுள் ஒன்று. அதனைக் குறவஞ்சி நூல்களால் அறியலாம். வக்கா என்பது **கிளி** என்று **திருமங்கல** வட்டார வழக்கால் அறிய வாய்க்கின்றது. **அக்கா**, அக்கா என்று சொல்லிப் பழக்குவதால் **வக்கா** ஆகியிருக்கக் கூடும்.

வங்கணம்:

உரிமையுடையவர் அல்லாரொடு பால்வழித் தொடர்பு வைத்திருத்தலை **வங்கணம்** என்பது **முகவை** வட்டார வழக்காகும். அங்கணம், கழிசடை என்பவை போன்றதொரு வசை வழக்காக ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும்.

வங்கு:

தோலின் மேல்பகுதி கண்ணாடி மினுக்கம் போல் தோன்றும் மெல்லிய தோல் நோயை **வங்கு** என்பது **முகவை** மாவட்ட வழக்கு. "வங்கு பிடித்தவன் போல ஓயாமல் சொரிகிறாயே" என்பது பேச்சு வழக்கு. சொரிநோய் பற்றுதலை வங்கு என்பர். சொண்டு, சொரி போல்வது வங்கு.

வசி:

கூர்மை, வயப்படுத்துதல், வாள் என்னும் பொருளில் வழங்கும் **வசி** என்னும் சொல், **பரதவர்** வழக்கில் **சோற்றுத் தட்டு**, தட்டு என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. உழைப் பெல்லாம் ஊணுக்கே என்னும் பழமொழியை நோக்கினால், வசி என்பதற்குச் சோற்றுத் தட்டு என்பதன் பொருள் விளக்கமாகும்.

வட்டம்:

வட்டம் என்பது வட்டப் பொருள் தருதல் பொது வழக்கு. அது வட்ட வடிவுடைய **தோசைப்** பொருளில் வழங்குதல் **கண்டமனூர்** வட்டார வழக்காகும். **வடிவு** நோக்கிய பெயர் அது. வட்டம் என்பது வட்டை என்னும் பொருளில் **கருவூர்** வட்டார வழக்காக உள்ளது.

வட்டி:

வட்டி என்பது முதற்பொருளுக்கு ஊதியமாகக் கிடைக்கும் தொகையைக் குறிப்பது பொது வழக்கு. அது பெட்டி என்னும் பொருள் தருவது **அகத்தீசுவர** வட்டார வழக்காகும். முதற்கண் **வட்டப் பெட்டியைக்** குறித்து, பின்னர் **பெட்டி** என்னும் பொதுப் பொருளுக்கு ஆகியிருக்கும்.

வட்டு:

வட்டு என்பது **கமலை வண்டி** என்னும் பொருளில் **உழவர்** வழக்காக வழங்கும். **நூல்குண்டு** என்னும் பொருளில் **கொத்தர்** வழக்காக உள்ளது. கருப்புக் கட்டி **வட்டு** என்பது பொதுவழக்கு. **குமரி** மாவட்டத்தில் வட்டு என்பது மாத்திரை என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. இதுவும் வடிவு கருதிய வழக்கே. கிறுக்கு என்னும் பொருளில் **இரணியல்** வட்டாரத்தில் வழங்குதல். சுற்றிச் சுற்றி வருதல் கருதியது.

வடலி:

இளம்பனை என்றும் **குறும்பனை** என்றும் வடலி என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்ளல் **நெல்லை** வழக்காகும். குறும்பனை நாடு **குமரிக் கண்டப்** பழமையது. **பனை வடலி** என்னும் நெல்லை மாவட்ட ஊர்ப் பெயர் எண்ணலாம். ஆங்குள்ள **குறும்பனை**களைக் கண்டு பொருள் தெளியலாம்.

வண்டு கட்டல்:

வண்டு சுற்றிவருதல், வளையம், வளையமிடும் பூச்சி, என வட்டப் பொருளிலே வருதல் பொதுவழக்கு. அப் பொருளிலே வரும் வண்டு கட்டுதல் என்பது உணவுக் கலத்தின் வாய்ப் பகுதியில், ஈ எறும்பு புகாமலும் தூசி தும்பு விழாமலும் பாதுகாப்பாகச் சுற்றிக் கட்டும் துணிக்கட்டினை **வண்டு கட்டுதல்** என்பது **தென்னக** வழக்கு.

வண்ணம்:

ஒருவர் உடல் பருத்துத் தோற்றப் பொலிவு அடைதலை **வண்ணம்** என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்

காகும். கோட்டுப் படத்திற்கும் வண்ணந்தீட்டிய படத்திற்கும் உள்ள நிலையை ஒப்பிட்டுக் காணலாம்.

வணக்குதல்:

வணக்குதல் வாட்டுதல், உலரச் செய்தல் என்னும் பொருளது. வதக்குதல் என்பது அப்பொருள் தரும் மக்கள் வழக்குச் சொல். **பொரியல்** கறியை ஆக்கும் வகையை வணக்குதல் என்பது **பழனி** வட்டாரவழக்கு. நீர்ப்பதன் சுண்ட வறட்டுதல் வணக்குதல் என்க.

வத்தை:

வத்தை என்பது **பரதவர்** (மீனவர்) வழக்குச் சொல். மிதவை வகையுள் ஒன்று அது. வற்றிக் காய்ந்த வற்றல் **வத்தல்** என வழங்கப்படுவது போல, உலர்ந்த கட்டைகளை இணைத்து மிதவையாகச் செய்யப்பட்டது வத்தை எனப் பெயர் கொண்டு, பின்னர் **மிதவை** என்னும் பொருளில் படகுக்கு ஆகியிருக்கும். வத்தை=சிறுபடகு.

வதியழிதல்:

பொருள்களின் விளைவோ, உருவாக்கமோ மிகுமானால் விலை சம்பல் (குறைதல்) ஆகிவிடும். அதனால் பொருளைக் குறைந்த விலையில் வாங்குவதுடன், மிக நல்லதாகப் பார்த்தே வாங்குவது வழக்கம். அந் நிலையில் குறையுடையவை அங்கும் இங்கும் கொட்டப்பட்டுக் கிடக்கும். **வதியழிதல்**, வழியில் நடையில் கிடந்து மிதிபடுதலாகும். பொருள் மிகுதிகாட்டும் இச் சொல் **தென்னக** வழக்குச் சொல்லாகும்.

வந்தட்டி:

நிலையாகத் தங்குதல் இல்லாமல் வந்து போகின்றவரை வந்தட்டி என்பது **தென்னக** வழக்காகும். "அவன் என்றைக்கும் வந்தட்டி தான்! என்ன தொழிலைப் பார்க்கப் போகிறான்" என்பது வழக்குத் தொடர்.

வயல்பயறு:

நெல்விளை நிலத்திலே **'சிறுபயறு'** ஈரப்பதத்திலே தெளிக்கப்படும். வயல் பதத்திலே முளைத்து விளைவு தரும் அப்பயறு வயல் பயறு என **நெல்லை** வட்டார வழக்காக

உள்ளது. ஏனெனில் பயறு வகை புன் செய்ப் பயிராக வருவது. இப் பயறு வயலில் வருவதால் இப் பெயர் பெற்றது.

வயா:

வயிறு வாய்த்தல் (கருக் கொள்ளல்) வயா எனப்படும். வயா>வயவு; புறா>புறவு ஆவது போல. மயக்கம் வாந்தி, புளிவேட்கை என்பவை வயாக்குறிகளாகும் கருக் கொள் ளுதல் 'வயா' எனக் **கருங்குளம்** வட்டாரத்தில், வழங்கப் படுகிறது.

வரி:

அரி என்பது அரிசி என்னும் பொருள் தருவதுபோல், **வரி** என்பது **வரிசை** எனப் பொருள் தருதல் **குயவர்** வழக்காக உள்ளது. **உழவர்** வழக்கிலும் வரிசைப் பொருள் வரிக்கு உண்டு. படைப்புப் போடும்போது 'வரி' வைப்பர். வரி மாறாமல் படைப்புப் போடுவர்.

வல்லளை:

எலி **வளை**, நண்டு வளை என்பவை வழக்குச் சொற்கள். வளை என்பதை **வல்லளை** என்பது **அலங்கா நல்லூர்** வட்டார வழக்காகும். **அளை** என்பதும் வளை, புற்று என்னும் **பொருளும்** தரும் சொல்லேயாம்.

வலக்கை:

வலப்புறக் கை வலக்கை என்பது பொது வழக்கு. அதற்கு **உண்மை** என்னும் பொருள் **குற்றால** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. வலக்கையை அடித்து உண்மை கூறுதல் வழியாக 'உண்மை' என்னும் பொருள் அதற்கு ஏற்பட் டுள்ளது. உண்மை கூறுதல்=சத்தியம் செய்தல்.

வலசை:

ஒரு மொத்தமாகக் குடியேறிப் போதலை வலசை போதல் என்பது பொது வழக்கு. பறவைகள் நூற்றுக் கணக்கில் வண்ணமாலை போல் பறந்து போதலை வலசை போதல் என்பர். வலசை என்னும் பெயருடைய ஊர்கள் எல்லாம் ஒரு காலத்தில் ஒன்றாகக் குடியேறியுள்ள ஊர் களாகும். **வலசை வருதல்** என்பதற்குக் **குடியேறுதல்** என்னும் பொருள் **செட்டி நாட்டு** வழக்கில் உள்ளது.

வலையான்:

வலைபோட்டு மீன்பிடிப்பவன் வலையான் எனப் படுதல். பொது வழக்கு. **வலை பின்னும் சிலந்தியை வலை யான்** என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்காகும். 'சிலந்தி வலை' என்பது அவ் வலைக்குப் பெயர்தானே. சிலந்திக் கூட்டைச் **சிலம்பி** என்பார் ஔவையார். (தனிப்பாடல்)

வழலை:

சோப்புக் கட்டியைச் சவர்க்காரம் என்பது பொது வழக்கு. அது, வழ வழப்பாக இருப்பது கொண்டு **வழலை** என்பது **குமரி** மாவட்ட வழக்காகும். இதனை அரிய ஆட்சிச் சொல்லாகக் கொண்டார் **பாவாணர்.**

வழிக்காசு:

போக்குவரவுக் காசு, வழிச் செலவுக் காசு என்பதை **ஏலக்காய்த் தோட்டத்தார் வழிக்காசு** என்கின்றனர். 'பயணப்படி' என்பதை 'வழிக்காசு' 'வழிச் செலவு' என்று வழங்கலாமே!

வள்ளிசு:

"அவன் வள்ளிசாக அள்ளிக் கொண்டு போய்விட் டான்" என்பர். **வள்ளிசு** என்பது மொத்தமாக, ஒன்று விடா மல் என்னும் பொருளது. **வளமாக** - ஏராளமாக - என்பதன் வழிவந்த வழக்காகும். இது **நெல்லை, முகவை** வழக்கு.

வளசு:

வளைவு என்னும் வடிவப் பெயரால் ஏற்பட்ட பெயர் வளையல். அதனை 'வளசு' என்பது **பரதவர்** வழக்காக உள்ளது. இளையது>இளைசு>இளசு ஆவது போல வளை வானது வளைசு>வளசு ஆயது.

வளர்த்தம்மை:

பெற்றோர் இருக்கும் போதும் அவரைப் பெற்றோர் இருப்பார் எனின் அவர் குழந்தைகளைப் பேணி வளர்ப்பதே பெரும்பாலான் குடும்ப வழக்கம். இவ் வழக்கை விளக்குவது போல வளர்த்தம்மை என்னும் சொல்லாட்சி விளங்கு கின்றது. **வளர்த்தம்மை** என்பது தாயைப் பெற்ற அல்லது

தந்தையைப் பெற்ற பாட்டியாவார். இது **தென்காசி** வட்டார வழக்காகும்.

வளவு:

மனை அல்லது நிலம் என்பவற்றின் எல்லை காட்டும் வகையில் வேலியிடுதல் வழக்கம். உயிர்வேலி எனினும் கல், மண் முதலிய சுவர் வேலியாயினும் இடுவர். வேலி என்னும் பொருளில் வளவு (வளைவு) என்பது **நெல்லை** மாவட்ட வழக்காக உள்ளது. **வளவு** ஊர்ப் பெயராகவும் உண்டு.

வளையம்:

வளையம் என்பது வளைவான பொருளைக் குறித்தல் பொது வழக்கு. **வளையம்** (வட்டம்) சுற்றிவருதல் எண்ணிக் கணக்கிடுதல் போட்டி வகைகளுள் ஒன்று. அதன் வழியே வளையம் என்பதற்கு **முறை, தடவை** என்னும் பொருள்கள் உள்ளமை **குமரி மாவட்ட** வழக்காகக் காண்கின்றது.

வற்றல்:

உலர்ந்து போன மிளகாய், சுண்டை, மெதுக்கு, வெண்டை, அவரை வற்றல்கள் பொது வழக்கானவை. மெலிந்து எலும்பும் தோலுமாக இருப்பவரை வற்றல் என்பது **முகவை நெல்லை** வழக்கு. ஈரம் வற்றிப் போனது - பசையாகிய வலிமை அற்றுப் போயது - வற்றல் என்க.

வாங்கி:

'வாங்கி' என்பது எச்சம் போல் தெரிந்தாலும் வாங்குதல், வளைதல் பொருளில் வாராமல் நிலையின் மேல் போடப்பபட்ட பலகையைக் குறிப்பதாகத் **திருச்செங்கோடு** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. கம்பால் அமைந்த அதனைக் **கம்பை** என்பது **முகவை** வழக்கு. தாங்குதலாக அமைதலால் **தாங்கி** என்பது **நெல்லை** வழக்கு. வாங்குதல், தாங்குதல், இரண்டும் பொருள் வைக்கும் தட்டு என்னும் பொருளில் வழங்குவனவாம்.

வாங்கியிருத்தல்:

நெருங்கலாக அமர்ந்திருக்கும்போது அந் நெருக் கத்தைத் தளர்த்தும் வகையால் அகன்று அல்லது தள்ளி யிருக்கச் சொல்வது வழக்கம். **அகத்தீசுவர வட்டாரத்தில்**

தள்ளி இருத்தலை வாங்கி யிருத்தல் என்பர். வாங்கி இருத்தல் உள்வாங்கி இடம்விட்டு இருக்கச் செய்தலாம்.

வாங்கு:

வாங்கு என்பது வளைவுப் பொருளது. வாங்கு பிடித்தல் என்பது கணைகளுக்கு வளையம் போடுதலாகும். வாங்கு என்பது வளைந்த கத்தி கட்டப்பட்ட **தொரட்டி** (தோட்டி)க் கம்பைக் குறிப்பதாக **மதுக்கூர்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது.

வாஞ்சனை:

வாஞ்சனை, (வாஞ்சை) என்பது **அன்பு, பற்று** என்னும் பொருளில் வழங்கும் சொல். "அவனுக்கு என்மேல் வாஞ்சனை மிகுதி. அவன் அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டான்" என வாஞ்சனையை மதித்துக் கூறுவர். இது **நெல்லை** வழக்கு.

வாட்டம் (1):

வாடிப்போதல் எனப்படும் வாட்டம் வேறு. இது நீர் வழியும் **சரிவு** எனப்படும் வாட்டமாகும். மனையில் தளம் போடும் போது, அதனைக் கழுவி விடும் நீர், தானே வடிந்து வெளியேறும் வகையில் சாய்தளமாக அமைப்பது வாட்டம் எனப்படும். நீர்வாட்டம் என்பர். இது **கொத்தர்** வழக்கு.

வாட்டம் (2):

வாட்டம் வாடுதல், நீரோட்டம், சரிவு என்று பல வகைப் பொதுப் பொருள் தரும் சொல். அது **பசி** என்னும் பொருளில் **கருங்கல்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது. **பசி** தானே வாட்டத்தை உண்டாக்குவது. நீரில்லாப் பயிர் வாடுதலும் அதுதானே.

வாட்டி:

வாட்டுதல் பொருளிலோ வதைத்தல் பொருளிலோ வாராமல் **தடவை, முறை** என்னும் பொருளில் **சேரன்மா தேவி** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. "எத்தனை வாட்டி சொல்லியும் அவன் கேட்க வில்லை" என்பர். வட்டம் சுற்றும் எண்ணிக் கை வழி வந்த சொல் இது. **வளையம்** என்பது போல.

வாடி:

மரவாடி எனப்பல இடங்களில் பெயர்ப் பலகைகளை நாம் காண்கிறோம். **வாடி** என எப்படிப் பெயராயது? மரம் அறுக்க மேலே உயர்த்தி கீழே தாழ்த்தி மரத்தை அரம்பத் தால் அறுப்பர். உயரம் தணிந்து வருமாறு அறுவைப் பட்டடை அமைப்பதால் வாடி (வாட்டமானது, சரிவானது) எனப் பெயர் கொண்டது. **மரக்கடை** வழக்கு இது.

வாடியம்:

திண்டுக்கல் வட்டாரத்தில் **வாடியம்** என்னும் சொல் **சம்பளம்** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. வாடிக்கை யாக (வாரந்தோறும், நாள்தோறும், மாதந்தோறும்) வாங்கும் சம்பளத்தைக் குறித்தது இது.

வாடை:

'வாடை' என்பது மணம் என்னும் பொருளது. காற்றைக் குறிப்பதை அன்றி மணத்தையும் குறிக்கும். "என்ன ஏற்றிக் கொண்டு போகின்றான்; வாடை குடலைக் குமட்டுகிறது" என்பர். **வாடை** என்பது **மது, கள், சாராயம்** என்பது **மதுரை இழுவை வண்டியர்** வழக்காகும். அவர்கள் பொருளில் நறுமணம்.

வாடைக் கொண்டல்:

வடகிழக்கில் இருந்துவரும் காற்றை வாடைக் கொண்டல் என்பது **இராமேசுவர** வட்டார வழக்கு. வடக்குக் காற்று **வாடை;** கிழக்குக் காற்று **கொண்டல்.** ஆதலால் வடகிழக்குக் காற்று **வாடைக் கொண்டல்** எனப்பட்டது மிகப் பொருந்திய பெயரீடாம்.

வாது:

மரத்தின் தாழ் **கிளையை வாது** என்பது **திருப்பரங் குன்ற** வட்டார வழக்காகும். வளைந்து தாழ்ந்த கிளையை 'வாது' என வழங்கினர். அக் கிளையை வளைத்து ஆட்டைத் தின்னச் செய்தல் கண்டு. **ஆயன் வெட்டு** அறா வெட்டு என்பது பழமொழி. கிளை அற்றுப் போகாமல் வெட்டித் தாழ விடுதலால் வாது என்பது பொருந்துகின்றது. வாது = வளைவு ஆனது.

வாய்ப்பாறு:

புலப்பம் எடுத்தல், புலம்புதல் என்பவை ஆற்றாமை சொல்லி அழுதலாம். புலப்பம் எடுத்தலை **வாய்ப்பாறு** என்பது **நெல்லை** வழக்காகும். வாய்விட்டு ஆற்றிக் கொள்வது வாய்ப்பாறு ஆயது.

வாயோடு:

உரலில் ஒன்றைப் போட்டு உலக்கையால் குத்தும் போது, உள்ளிடுபொருள் வெளியே வந்து சிந்தாமல் இருப் பதற்காக உரலின் மேல் வாயில் வட்டத்தகடு போடுவது வழக்கம். அதற்கு **வாயோடு** என்பது **திருப்பாச்சேத்தி** வட்டார வழக்காகும். **உறைப்பெட்டி** என்பது பொது வழக்கு.

வாரங்கால்:

வார்கால், வடிகால், சாய்க்கடை என்பன நீர்ப் போக்கிகள். வடிகாலை வாரங்கால் என்பது முகவை வட்டார வழக்கு. வார்தல் என்பது ஒழுகுதல் பொருளது.

வாராடை:

தென்னை, பனை, தாழை முதலியவற்றின் நாரைக் கிழிக்கப் பயன்படுத்தும் கத்தியை வாராடை என்பது குமரி மாவட்ட வழக்காகும். வார்தல் நெடுகக் கிழித்தலாம். வாரங்கால் காண்க.

வாராவதி:

பாலம் என்னும் பொருள் தரும் சொல்லாக வாராவதி என்பது **செங்கை, சென்னை** வழக்குகளில் உள்ளது. ஓடை ஆறு முதலியவை ‘வருவழி’ **வாராவதி** என மக்கள் வழக்கில் ஏற்பட்டிருக்கலாம். **பாலம்** என்பது இப்பாலும் (இப் பக்கத்தையும்) அப்பாலும் (அப் பக்கத்தையும்) இணைப்பது என்னும் பொருளது. அது தமிழகப் பொது வழக்குச் சொல்.

வாரி:

வாரி என்பது நெடுங்கம்பு, கடல், வருவாய் எனப் பொதுப் பொருள் பல கொண்ட சொல். இச் சொல் திண்டுக்கல் வட்டாரத்தில் வாய்க்காலையும் கமலைத்

தடத்தையும் குறித்து வழங்குகின்றது. நெடுங்கம்பு வாரி எனப்படுதல் வண்டியில் பார மேற்றப் பயன்படுத்தும் வாரிக்கம்பு ஆகும்.

வாரியன்:

வாரியன் என்பது ஊர்க்குச் செய்திகளைச் சொல்லும் வினையாளன் பெயராகத் **திருப்பூர்** வட்டாரத்தில் வழங்கு கின்றது. எடுத்துக் கொண்டுவந்து பரப்புதல் வழியால் வந்த பொருள்.

வாழிபாடல்:

உள்ள பொருள் எல்லாம் இழந்து போதலைக் குறிக்கும் வட்டார வழக்குச் சொற்களுள் ஒன்று **வாழி பாடல்** என்பது. வாழிபாடி விட்டால் கூட்டமெல்லாம் போய் விடும். அதுபோல் **எல்லாம் போயது** என்னும் பொருள்து. கூத்தாடும் இடத்தில் கூடிய கூட்டம், ஆட்டம் முடிந்ததும் ஒருங்கே போவது போல என்னும் குறளின் பொருளை விளக்கும் வழக்குச் சொல் வாழிபாடலாம். இது, **ஏரல்** வட்டார வழக்காகும்.

வாளி:

தென்னை, பனை ஆயவற்றின் ஓலையின் ஊடுள்ள **ஈர்க்கை** வாளி என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்காகும். மூக்கு, காது ஆகியவற்றைக் குத்தி அதன் துளை தூர்ந்து (மூடிப்) போகாமல் இருப்பதற்கு ஈர்க்குத் துணுக்கை இடும் வழக்கத்தில் இருந்து வாளி என்பது வந்திருக்கும். **வாளி** என்பது காதிலும் மூக்கிலும் போடும் அணி, வளையம்.

வாலோடி:

ஒருநிலம் அகலம் இன்றி நெடு நெடு என நீண்டு குறுகிக்கொண்டு போனால் அதனை வாலோடி என்பது **தென்னக உழவர்** வழக்கு. வால் நெடுமை. வாலி என்பதும் வால் போன்ற கதிரையும் நிலத்தையும் குறிக்கும். எ-டு: குதிரை வாலி, தெற்கு வாலி.

வானிவாடு:

கிழக்கில் இருந்து மேற்காகச் செல்லும் கடல் நீரோட்டத்தை **வானிவாடு** என்பது **திருச்செந்தூர்** வட்டார வழக்கு ஆகும். **வானி** என்பது உயரம்; **வாடு** என்பது தணிவு. மேட்டில் இருந்து பள்ளம் பாயும் நீரோட்டத்தை வானிவாடு என்பது இலக்கிய வாணனை விஞ்சிய படைப்பாளர் பொதுமக்கள் என்பது காட்டுவதாம்.

விசைப்பு:

முஞ்சிறை வட்டாரத்தில் விசைப்பு என்பது 'பசி'யைக் குறிக்கிறது. பசி படுத்தாத பாடுதான் என்ன? **விருதுநகர்** வட்டாரத்தில் விசைப்பு என்பது **சீற்றம்** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. "நான் சொன்னதைக் கேளாமல் விசைத்துக் கொண்டு போய்விட்டான்" என்பது வழக்குத் தொடர்.

விடலை:

விடலை என்பது பருவமடைந்த வயதைக் குறிக்கும் சொல். விடலைப் பிள்ளை என்பது வழக்கு. விடலை என்பது கோயிலில் ஓங்கி அடித்து உடைக்கும் தேங்காய். இவற்றை அல்லாமல் **நடைக்காவு** வட்டாரத்தில் விடலை என்பது **இளநீர்** என்னும் பொருளில் வழங்குகின்றது. **இளம்பருவம்** குறித்ததாகும்.

விடவு:

நீர் ஓடும் பகுதி, ஓடு என்றும், ஓடை என்றும் வழங்கும். **சிறிய நீர் ஓடை முஞ்சிறை** வட்டாரத்தில் **விடவு** என வழங்குகின்றது. பயிரிடப்படாத விடு நிலத்தில் மேய்ச்சல் நிலத்தில் ஓடும் சிற்றோடை **'விடவு'** எனப்பட்டிருக்கும்.

விடிலி:

பதனீர் காய்ச்சிக் கட்டியாக்கும் சாலையை **'விடிலி'** என்பது **மூக்குப்பீரி** வட்டார வழக்காகும். வடிக்கப்பட்ட பதனீரை விட்டுக் காய்ச்சப்படும் இடம் **'விடிலி'** எனப்பட்டிருக்கலாம். என நினைக்க வைக்கின்றது.

விடுத்தான்:

திண்டுக்கல் வட்டாரத்தில் **விடுத்தான்** என்பது குழந்தையைக் குறிக்கும் பெயராக வழங்குகின்றது. விடுத்தான்

என்பதால் முதற்கண் ஆணைக் குறித்துத் தோன்றிப் பின்னர்ப் பொதுமை பெற்றிருக்கும். பெற்றோர்களுக்குச் செய்யும் கடமைகளைச் செய்து விடுக்கும் பிள்ளை என்னும் கருத்தில் எழுந்தது போலும். கொள்ளிக்குப் பிள்ளை என்பது, பிள்ளைக்கோ பெற்றோர்க்கோ பெருமை தாராச் செய்தி. மாநிலத்து மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிய மக்களைக் கருமக் கூண்டில் அடைத்த வழக்கு வழியது இது.

விண்ணம்:

விட்டு வெளியேறும் கழிவை (மலத்தை) **விண்ணம்** என்பது **முகவை** வட்டார வழக்காகச் சொல்லப்படுகிறது. விட்டு வெளியேறும் அதனை விட்டை என்பர். பிற விலங்கு களின் கழிவுக்கு அச் சொல் வழங்கலால் இது மனிதர்க்கு **மாற்றுச் சொல்** போலும்.

வித்துமூலை:

வித்து=விதை. **வித்து மூலை**=விதைக்கத் தொடங்கும் மூலை. மழைக்குறி தோன்றும் **வடகிழக்கு** மூலையை **வித்து மூலை** என்பது **உசிலம்பட்டி** வட்டார வழக்கு. **அடுப்பு மூலை** தென்கிழக்கு ஆகும்.

விரிசோலை:

பனை ஓலையை நெடுகலாக விட்டு மழைக்குப் பயன்படுத்தும் கொங்காணியாகச் செய்வது நாட்டுப்புற வழக்கம். **விரிசோலை** என்பது **கொங்காணியைக்** குறிக்கும் **நெல்லை** மாவட்ட வழக்குச் சொல்லாம்.

விரிவாலை:

பெட்டவாய்த்தலை வட்டாரத்தில் மறைவு **தட்டியை விரிவாலை** என்பது வழக்கம். விரித்துக் கட்டப்பட்ட சுற்று என்பது பொருள். ஆலை என்பது சுற்றாலை, செக்காலை என்பதால் சுற்றுதல் பொருள் தருதல் விளங்கும். கரும் பாலையும் சுற்றாலையாகவே இருந்தது. திருச்சுற்றுடையதே 'ஆலயம்' என்க.

விருத்துக் கொள்ளல்:

கை கால் மரத்துப் போதல், மரமரத்தல் என்பவை குருதி ஓட்டம் தடைப்பட்டு உணர்வு குன்றிய நிலையாகும்.

மரத்துப் போனது நீங்கும் நிலையில், குருதி பாய்ந்து செல்லுதல் விருவிருப்பாக இருக்கும். அதனை **விருத்துக் கொள்ளல்** என்பது **பெட்டவாய்த்தலை** வழக்காகும்.

விருதா:

விருதா என்பது **வீண்** என்னும் பொருள்தரும் பொது வழக்குச் சொல். **ஈனாத மலட்டு** மாட்டை 'விருதா' என்பது **நெல்லை வழக்கு.** கன்று என்னும் பயனோ, பால்முதலாம் பயனோ இல்லாமையால் பெற்ற பெயர் அது.

விருதிவீடு:

மணமகளார் வீட்டை **விருதிவீடு** என்பது **திருச் செந்தூர்** வட்டார வழக்காகும். விருந்தாளியாக வைத்து மாப்பிள்ளையையும் அவர் வீட்டில் இருந்து வருவாரையும் போற்றுதல் வழக்கு வழிப்பட்ட ஆட்சி இது.

விருவிட்டான் பயறு:

திண்டுக்கல் வட்டாரத்தில் **விருவிட்டான்** பயறு என ஒன்று சொல்லப்படுகிறது. அது மற்றை வட்டாரங்களில் **கல்லுப் பயறு** எனப்படுவதாகும். விருவிட்டான் என்ப தொரு முட்செடி. வெட்டிய உடனே எரிக்கத்தக்கதாக வறண்டசெடி அது. இப்பயறு தன் கெட்டித் தன்மையால் விருவிட்டான் செடிபோல - நீர்ப்பசை யற்றதாகக் கூறப் பட்டதாகலாம்.

விரைப்பு; விறைப்பு:

விரைவாகச் செல்லுதல் விரைப்பு, சினத்தால் செல் வாரும் மெல்லெனச் செல்லார் ஆதலால், விரைப்பு என்பது சினந்து செல்லுதலையும் சுட்டும். விதை தெளிப்பவர் மெதுவாக நடவார்; விதை என்பது விரை எனவும் வழங்கும் ஆதலால் விரைப்பு என்பது விதைப்பு எனவும் பொருள் தரும். விரை=விதை, விரைவு.

'விறைப்பு' என்பது தொய்வில்லாமல் என்னும் பொருளது. துணியையோ கயிற்றையோ துவளாமல் பிடிப்பதை விறைப்பாகப் பிடித்தல் என்பர்.

விலங்கு:

விலங்கு என்பது குறுக்கிட்டுச் செல்வது, குறுக்கிட்டுக் கிடப்பது என்னும் பொருளில் வந்த சொல். அது விலகிக் கிடக்கும் **நெடுந்தொலைவைக்** குறிக்கும் சொல்லாகத் **திருச்செந்தூர்** வட்டார வழக்கில் உள்ளது.

விழுப்பு:

மகளிர்தம் மாத விலக்கு **'விழுப்பு'** எனப் **பார்ப்பனர்** வழக்கில் உள்ளது. **தமிழர்** வழக்கில் **'தூய்மை'** எனப்பட்ட உயர்வழக்கு பின்னே இடையெழுத்துக் குன்றி வசைச் சொல்லும் ஆயது.

விளங்காடு:

புன்செய் என்னும் பொருளில் **விளங்காடு** என்பது **நெல்லை** மாவட்டத்தில் வழங்குகின்றது. நன்செய்ப் பரப்பினும் புன்செய்ப் பரப்பு மிகுதியால் விரிந்த நிலம் என்னும் பொருளில் விளங்காடு எனப்பட்டது. விளக்கம், விளத்தம் என்பவை **விரிவுப் பொருளவை.** இனி விளை என்பதும் காடு என்பதும் நிலப் பொருளதே. எ-டு: வயற்காடு, தோட்டக் காடு, கூப்புக்காடு.

விளம்புதல்:

விளம்புதல்=சொல்லுதல். இது பரப்புதல் என்னும் பொருளிலும், பரிமாறுதல் என்னும் பொருளிலும் வழங்குகின்றது. விளம்பரம் பரப்புதல் தானே. விருந்தில் பரிமாறுதலை **விளம்புதல்** என்பது தென்னக வழக்கு.

விற்சுளி (விச்சுளி):

வில்லில் இருந்து விரைந்து செல்லும் அம்பு விற்சுளி என்பது. அவ்வாறு பாய்ந்து செல்லும் பறவை மீன் குத்தி அல்லது மீன் கொத்தி. சுள் > சுளி = விரைவு. விரைந்து பாயும் பாய்ச்சல் விற்சுளி எனக் கழையாட்டில் ஓர் ஆட்டமாக நிகழும். விண்வெளி ஓடத்தில் இருந்து வெளியேறி மீண்டும் விண்வெளி ஓடத்தில் தாவிப் பற்றுவது போன்ற தாவுதல் அது. முந்நீர் விழா. விச்சுளிப்பாய்ச்சல் (கி.வா.ச.) பக்கம். 38

வீட்டிலாய்விடல்:

இரணியல் வட்டாரத்தில் **பூப்புநீராட்டை வீட்டில் ஆய்விடல்** என வழங்குகின்றனர். அதன்பின் அவள் வீட்டோடே இருப்பவள் என்னும் அக்கால வழக்கின் வெளிப்பாடு இது.

வீணாய்ப் போதல்:

கைம்மை யுற்றவளை **வீனாய்ப் போனவள்** என்பது **பார்ப்பனர்** வழக்கு. 'வீணாய் அவளா போனாள்?' என்பதை எண்ணின் வீணாக்கியவர் பட்டியல் எண்ணத் தொலை யாது. படித்த கூட்டமெல்லாம் அப்பழிக்கு விலக்கு ஆக முடியாதே!

வீரமக்கள்:

தீக்குழி எனப்படும் பூக்குழி இறங்குபவரை வீரமக்கள் என்பது **அந்தியூர்** வட்டார வழக்கு. பூக்குழி இறங்கும் வீரமக்கள் நாங்களும் தாம் என்று **நம்பாமதத்தரும்** நாட்டி விட்ட நாள் இது.

வெக்களித்தல்:

வெக்கை என்பது வெப்பம், வெதுப்பம். ஈரம் காய்ந்த தன்மையைக் குறிப்பது அது. வேக்காடாக இருக்கும் பொழுதை வெக்களிப்பாக உள்ளது என்பதும் உண்டு. இது, ஈரலித்தல் என்பதற்கு எதிரிடைச் சொல்லாகும். தென்பகுதி வழக்குச் சொல் இது.

வெண்டு:

வெண்டு என்பது **முகவை நெல்லை** வழக்குகளில் **நரம்பு** என்னும் பொருளுடன் வழங்குகின்றது. "சொன்ன படி கேட்கவில்லை வெண்டை எடுத்துவிடுவேன்" என்பது அச்சுறுத்தல் மொழி. வெண்டு என்பது மேல்மிதக்கும் தக்கை என்னும் பொருளில் **பழனி** வட்டாரத்தில் வழங்குகின்றது. முன்னது விண் > விண்டு > வெண்டு எனவும், பின்னது வெண்ணிலை (பழுஇன்மை) எனவும் வழங்கும் வழக்குப் பட்டவையாம்.

வெதிர்:

வெதிர் என்பது மூங்கிலைக் குறிக்கும் இலக்கியச் சொல். "வெதிரின் நெல்" என்னும் புறநானூறு. **வெதிர்** என்பது துளுநாட்டில் 'பெதிர்' என வழங்குதல், வகரம் பகரமாகும் சொல்லியன் முறைப்படி அமைந்து விளங்கு வதாம்.

வெந்த தண்ணீர்:

வெந்நீர் என்பதை **வெந்த தண்ணீர்** என்பது **பழனி** வட்டார வழக்கு. இனி, வெந்நீர்த் தண்ணீர் சுடுதண்ணீர் என்பவை பிழை வழக்கு. **பிழை வழக்கே பெருவழக்காய்** நாட்டில் உள்ளது.

வெம்பரம்:

வெண்பரம் > வெம்பரம். வெண்மை, வெளிறு என்பவை உள்ளீடு அற்றவை. உள்ளவற்றை யெல்லாம் இழந்தமை **வெம்பரம்** என **மதுரை முகவை** மாவட்ட வழக்குகளாக உள்ளது.

வெள்ளக்குடி:

வெள்ளம் = தண்ணீர். **வெள்ளக்குடி** என்பது **கஞ்சியைக்** குறித்து வழங்கும் **குமரி மாவட்ட** வழக்காகும். வெள்ளம் பெருக்கு நீரையன்றி, ஒரு குவளையில் இருக்கும் நீரையும் குறித்தல் உண்டு. கஞ்சி வெள்ளம், கடி வெள்ளம் **சேரல வழக்கு.**

வெளிச் செண்ணெய்:

நல்லெண்ணெய் விளக்கெண்ணெய், கடலை எண் ணெய் இவற்றொடு **தேங்காய் எண்ணெயை** ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இப் பெயரீட்டின் வெளிப்பாடு புலப்படும். **வெளிச்ச (வெள்ளை) எண்ணெய்** = தேங்காய் எண்ணெய். இது **கொங்கு** நாட்டு வழக்கு.

வெளியே கிடத்தல்:

செட்டி நாட்டு வழக்கில் **வெளியே கிடத்தல்** என்பது **விலக்கு நாள்** குறித்ததாம். வீட்டுப் பணியிலோ, வீட்டுள்ளோ சேரா ஒதுக்க நாள்.

வெளுத்துள்ளி:

வெள்ளைப் பூண்டு, வெள்ளுள்ளி, பூண்டு என்பவை பொது வழக்கு. உசிலம்பட்டி வட்டாரத்தில் வெள்ளைப் பூண்டை **வெளுத்துள்ளி** என்பர். உள் இல் = உள்ளி. உரிக்க உரிக்க உள்ளே ஒன்றும் இல்லாமல் தோடாக இருப்பது.

வெளுப்பாங்காலம்:

விடிகாலையை '**வெள்ளென**' என்பது தென்னக வழக்கு. காரிருள் படிப்படியே குறைந்து கதிரொளி வரவால் விண்ணும் மண்ணும் வெளுப்பாகும் காலத்தை **வெளுப் பாங்காலம்** என்பது குமரி மாவட்ட **மேல்புர** வழக்கு.

வெறுங்கறி:

விடு சாறு, சாறு, மிளகுசாறு, மிளகுதண்ணீர் எனப் படுவதை **விளவங்கோடு** வட்டாரத்தார். **வெறுங்கறி** என் கின்றனர். அதில் காய், கிழங்கு, கீரை என எதுவும் இல்லா மையால் பெற்ற பெயர் இது.

வேம்பா:

மதுக்கூர் வட்டாரத்தார் **வெந்நீர் ஆக்கும்** கலத்தை **வேம்பா** என்கின்றனர். பாய்லர், கீற்றர் என்பவற்றைக் குறிக்க நல்ல வழக்குச் சொல் வேம்பா. வெப்பமாக்குவது வேம்பா ஆயது. இது **பொது வழக்கு** எனவும் தக்கது.

வேளம்:

வேளம் என்பது செய்தி என்னும் பொருளில் **குமரி** மாவட்ட வழக்காக உள்ளது. வேள் = விரும்பத்தக்கது. நல்ல செய்தியை வேளம் என்று பின்னர்ப் பொதுவில் செய்திப் பொருள் தந்திருக்கும். **தாக்கல்** என்னும் முகவை மாவட்ட வழக்குச் சொல் துக்கச் செய்தியை முன்னர்க் குறித்துப் பின்னர்ப் பொதுச் செய்திக்கு ஆனது போன்றது அது.

வேறு விடுதல்:

தனிக் குடித் தனமாக்குதல் என்பதை **உசிலம்பட்டி** வட்டாரத்தில் வேறு விடுதல் என்கின்றனர். செட்டி **நாட்டு** வட்டாரத்தில் **வேறு வைத்தல்** என வழங்குகின்றனர். மனையறம் படுத்தல் என்பது **சிலப்பதிகாரம்**.

வையிட்டு:

வைகிருட்டு என்பது வைகு இருட்டுப் பொழுது; மாலைக் **கருக்கல்** என்பதும் அது. இது குமரி மாவட்ட வழக்கு. வைகறை என்பது வைகிய இருளை அகற்றும் விடிகாலை என்பது. வைகிற்று என்பது இருட்டாயிற்று என்னும் இலக்கிய ஆட்சியது. மாலையை வைகும் நேரம் என்பது **விளவங்கோடு** வட்டார வழக்கு.

வைத்தூற்றி:

புனல் எனக் கூறப்படும் கருவியை **வைத்தூற்றி** எனக் **குமரி** மாவட்ட **முஞ்சிறை** வட்டாரத்தார் வழங்குகின்றனர். புட்டிலில், தகரத்தில், குடத்தில் வைத்து ஊற்றும் வாயகல் குழலை வைத்தூற்றி என்பது இயல்பான பொருள் விளக்கப் படைப்பாகும். **பாவாணர்** அன்ன புலமக்களும் போற்றிய சிறப்பினதாம்.

❖❖❖❖❖

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1	கட்டுரைப் பயிற்சி	50.00
2	விளையும் பயிர்கள்	45.00
3	பழந்தமிழரங்குகள்	55.00
4	பொய்யா மொழி புகழ்முகம்	50.00
5	பூங்குன்றன்	65.00
6	புகழுக்குப் புகழ்	45.00
7	ஒப்பில்லா உயர் வீரம்	45.00
8	பெரும் புலவர் மூவர்	55.00
9	எது? எது? எது?	30.00
10	எவன் தொண்டன்?	45.00
11	கல்விச் செல்வம்	35.00
12	சுவையான சொலவடைகள்	35.00
13	அல்லல் இல்லை	75.00
14	தமிழின் தனிப் பெரும் சிறப்புகள்	55.00
15	இலக்கியச் செல்வர் இருவர்	50.00
16	தனிப்பாடல் கனிச்சுவை	45.00
17	திருவள்ளுவர் கண்ட சமயப் புரட்சி	40.00
18	உலகளாவிய உயர் குறள்	40.00
19	அடைநல நாடு	40.00
20	தந்தைக்கு விண்ணப்பம்	50.00
21	கீழ்நாற்பது மூலமும் உரையும்	50.00
22	மேல்நாற்பது மூலமும் உரையும்	55.00
23	தாயுமாணவர் (குறும்பாவியம்)	90.00
24	வாழும் தாயுமானவர் உரைநடை	35.00
25	தமிழ் உலா	60.00
26	வள்ளுவர் வழி	30.00
27	உலகளந்தார்	60.00
28	வியர்வை	30.00
29	கலித்தொகையில் அறநெறி	30.00
30	பொதுமக்கள் பேச்சில் பொய்யா மொழி	30.00

31	தமிழியக் காவலர் திருவள்ளுவர்	45.00
32	பாவாணர் ஆய்வும் அகழ்வு ஆய்வும்	60.00
33	கால ஆராய்ச்சியும் வையாபுயாரும்	45.00
34	இக்குறளுக்கு ஏன் இப்பொருள்	65.00
35	மலர்ந்த வாழ்வு (கதைகள்)	40.00
36	அடிபட்ட கன்னம் (கதைகள்)	40.00
37	நிறைமனம்	40.00
38	தேனருவி	45.00
39	உலகை மாற்றுவோம்	55.00
40	திருக்குறள் விடுதூது	40.00
41	எங்கள் மொழி	35.00
42	இயற்கை இன்பம்	40.00
43	தமிழர் வாழ்வில் உயிர்ச் சூழல்	40.00
44	இருசொல் அழகு	30.00
45	திருக்குறளில் ஊழ்	55.00
46	ஊருக்கு ஒருவர்	50.00
47	மங்கள மனையறம்	40.00
48	தமிழ் நூறு மூலமும் உரையும்	55.00
49	வெற்றியின் மூலம்	35.00
50	தொல்காப்பிய மரபியல் ஆராய்ச்சி	65.00
51	ஆத்திச்சூடி மூலமும்அகல்விளக்கு உரையும்	55.00
52	பெருங்கதை	30.00
53	புதுநெறி காட்டிய புகழாளர்கள்	45.00
54	பிழையில்லாமல் எழுதுவோம்	60.00
55	இனிக்கும் இலக்கணம்	55.00
56	நிறுத்தற் குறிகளும் பயிற்சியும்	30.00
57	வட்டார வழக்குச் சொல் அகராதி	160.00
58	தம்பி கேள்	50.00
59	தமிழ்நெறிக் கரணங்கள்	65.00
60	தமிழில் அறிவியல்	40.00
61	தமிழர் வாழ்வியல் இலக்கணம்	175.00
62	மொழிஞாயிறு	35.00
63	எளிதாகப் பாடலாம்	50.00
64	திருக்குறள் (கையடக்கப் பதிப்பு)	25.00
65	திருக்குறள் வாழ்வியல் உரை	105.00

குறிப்புகள்

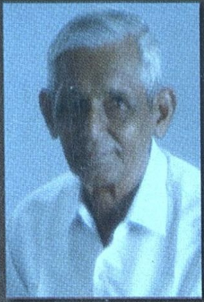

தமிழுக்கு நீசெயுந் தொண்டு – நின்
பகைமீது பாய்ச்சிய குண்டு

தமிழில்நீ புலமைபெற வேண்டும் – அது
தமிழ்பெறத் தமிழரைத் தூண்டும்
தமிழிலே யேபேச வேண்டும் – அது
தனித்தமிழ் வளர்ச்சியைத் தூண்டும்

....

வருமொழி புகழ்ந்திடும் தமிழ்வாய் – எதிர்
வரக்காணில் காறிநீ உமிழ்வாய்
கடன்என்று தமிழ்த்தொண்டில் அமிழ்வாய் – ஒரு
கடல்போன்ற புகழ்கொண்டு கமழ்வாய்!

– பாவேந்தர்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்
2, சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராயர் நகர்,
சென்னை - 600 017